

Giới thiệu Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi

Thể loại: Xuyên không, cổ trang, sủng, HE

Lâm Tuyết Vy bất ngờ xuyên qua, trở thành con gái duy nhất của tướng quân đương triều. Nhưng tiểu thư Hàn Thiên Vy này lại là một hoa si tiểu thư, tiếng xấu vang xa.

Lãnh Thiên Kỳ, một đời chiến thần lãnh khốc vô tình, là người không dám mê từ sắc. Nhưng khi gặp nàng liền bị nàng hấp dẫn.

Bạn đang đọc truyện Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 1: Bà lão xem bói và điều ước xuyên không (1)

Hôm nay là ngày sơ kết học kì 1, sau buổi lễ sơ kết thì hầu như các quán nước, quán trà chanh bên đường đều đông nghich.Trong quán nước nọ có hai cô gái đang giằng co nhau...

-Thì Thi à mày đi chung với tui tại tao đi mà.Nghe nói chỗ đó bói rất linh nói gì trúng nấy đó.

- Tao không tin vào mấy chuyện bói toán đó đâu hai đứa tự đi đi.

Thấy tình hình giằng co dữ dội gây ảnh hưởng đến nhiều người xung quanh của hai con bạn thì cô bực bội gấp lại quyển tiểu thuyết đang đọc dở,

- Hai đứa mày có im không hả...

Hai kẻ đang cãi lộn nghe vậy thì im phăng phắt.

- Con Thì Thi không đi thì hai đứa mình tự đi.Nhìn mặt nó là biết sợ ma nên không đi rồi.

Câu cuối cô có ý nói lớn để khiêu khích con bạn đang định bỏ đi về kia.Quả nhiên sau khi dứt lời Trịnh Thì Thi liền quay đầu lại trừng cô mà nói:

- Ai nói tao sợ. Được rồi vậy chiều nay hẹn gặp ở quán này rồi ba đứa cùng đi gặp cái bà bói toán thần thánh đó được chưa?

Nghe vậy cô liền cười thầm trong bụng nhàn nhật trả lời:

- Ok. Chiều nay 17h tại quán này không được trễ đâu đó.

Lúc này Thì Thi mới nhận ra mình bị lừa nhưng quá trễ rồi haizz...Còn con nhỏ Huyền Trần nghe vậy thì liền vui vẻ mà nịnh nọt cô.

Thật ra thì cũng không lạ gì khi tui có phải đi xem bói vào buổi tối. Bởi bà lão kia rất kì lạ bà ấy chỉ coi bói vào buổi tối ngày trăng tròn và chỉ xem cho nữ. Còn địa thì ở khu miếu đồ nát phía sau khu dân cư ở gần đây. Tuy có vài người nói bà ấy không đáng tin nhưng vẫn có nhiều người tin tưởng và đến coi bói tựa như tui tại cô đấy.

Hiện tại cô đang ngồi trong quán chờ hai con bạn.Bỗng từ xa...

- Học...học....học Vy Vy...tao...có đến...trễ không vậy...

Cô chưa kịp nói gì thì phía sau vang lên giọng nói:

- Thưa, cô ạ đến trễ 30 giây rồi ạ.

Chẳng biết từ khi nào Thì Thi đã đứng phía sau cô.Cô đứng lên trả tiền nước rồi nói

- Đầy đủ rồi thì đi thôi mấy đứa.

Sau đó tui cô liền hăm hở bước đến khu chung cư...

Bạn đang đọc truyện Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi được tải miễn phí tại [Ww.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full(cham)Net.

Chương 2: Bà lão xem bói và điều ước xuyên không (2)

Sau khi đi qua khu chung cư tập nập tui cô rất bất ngờ vì không ngờ phía sau khu chung cư lại là khu đất bỏ hoang.Cô cảm thấy thắc mắc liền hỏi

- Tao nghe nói nguyên khu đất ở đây đã được mua bởi công ty ABC rồi mà.Tại sao họ chỉ cho xây khu chung cư rồi bỏ hoang nguyên mảnh đất này làm gì trời...

- Haizz...quan tâm làm gì đi xem bói rồi về lẹ.

Thì thi chán nản nói

Thế là cả bọn cầm tay nhau đi thẳng về phía miếu hoang.

Ngồimiếu này nghe nói trước kia từng thờ phụng một vị thần nào đó rất linh.Nhưng vì xã hội ngày càng phát triển nên mọi người dần dần không còn tin vào thần linh nữa bởi vậy mới có ngôi miếu đồ nát như bây giờ. Ngôi miếu hiện lên dưới ánh trăng tròn tạo nên sự quý dị lạ thường.Xung quanh cũng không có âm thanh côn trùng, yên tĩnh một cách đáng sợ. Cô cứ cảm thấy nơi này kì kì sao ấy cũng không biết dùng từ gì để diễn tả nữa...Bỗng một con gió lạnh thổi ngang khiến Huyền Trần bám dính vào cổ run cầm cập nói:

- Ê vào trong thôi ở ngoài này ghê quá á.

- Ủ(ừa)

Cô và Thì Thi đồng loạt trả lời.Mở cửa, rồi phải đi qua mấy cái màn rách củ thì các cô mới thấy một bà lão ngồi trước chiếc bàn gỗ cũ.Trên bàn là bốn cây nến đang cháy, giữa bàn là một quả cầu thủy tinh trong suốt và một bộ bài cùng một quyển sách nhìn có vẻ đã cũ nát.Bà lão ấy bỗng nhìn về phía các cô.Bà chăm chú nhìn từng người một.Đến khi nhìn về phía cô thì cô thấy hình như mắt bà ấy hơi lóe lên....

- Các cháu chắc là đến đây xem bói nhì? Vậy thì ngồi xuống đi bắt đầu từ cô bé đeo kính nhé.

Cô bé đeo kính mà bà nói chính là Huyền Trần nhà ta.Vì chỉ có một cái ghế nên cô và Thì Thi tạm thời sẽ đứng chờ còn Huyền Trần thì ngồi vào ghế đối diện bà.

- Nào cô bé đặt tay lên quả cầu và nghĩ đến điều cháu muốn biết đi.

-Dạ.

Ngay lúc Trần chạm tay vào quả cầu thì có ánh sáng kì lạ phát ra từ quả cầu.Nó khiến cho tui cô được một phen bất ngờ.Bà lão nhìn Trần một cái rồi từ tốn bảo:

- Chuyện tình duyên của cháu sắp đến rồi...vài ngày nữa thôi....người đó đã thích cháu từ lâu chỉ là chưa dám nói ra...Nào giờ thì đến lượt cháu.

Bà nhìn về phía Thì Thi rồi.Nhìn nghe vậy liền ngoan ngoãn đứng dậy bước đến gần cô.Thì Thi dù không muốn nhưng vẫn phải ngồi xuống ghế bởi Thì Thi có theo chủ nghĩa kính già yêu trẻ a.

Giống như vừa rồi ngay lúc Thì Thi chạm vào quả cầu thì có ánh sáng phát ra rồi biến mất.Bà lão nhìn vào mắt Thì Thi bảo:

- Về tương lai thì cháu cứ tin vào mình hãy nghe theo con tim của cháu.Đừng bị lung lay bởi những thứ xung quanh.

Nghe xong về mặt Thi Thi có hơi ngạc nhiên như ngờ ra điều gì đó rồi cô nàng hơi cúi người trịnh trọng nói lời cảm ơn.Sau đó, cô nhanh chóng ngồi vào ghế định đưa tay chạm quả cầu thì bà lão lên tiếng:

- Cháu không cần làm vậy.Những gì cháu lĩnh cảm được đều là sự thật.Sau hôm nay cuộc sống của cháu sẽ hoàn toàn thay đổi..

Trên đường về nhà cô luôn nghĩ về câu nói của bà lão.Quả thực hôm nay cô có cảm giác như cô chuyển gì sắp xảy ra....Không lẽ cô sắp xuyên không sao nếu thật là vậy thì còn gì bằng hắc hắc.....vì thế nữ chính của chúng ta đã chui vào chân vữa cười'ghê rợn'vừa nhắm mắt ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Xuyên không thật rồi sao?

- Lý đại phu tại sao đến bây giờ mà Vy Nhi nhà ta vẫn chưa tỉnh?

Một người đàn ông khuôn mặt cương nghị trông khoảng 30 tuổi lên tiếng hỏi lão nhân có đeo hòm thuốc đứng bên cạnh.Lão nhân được hỏi nghe vậy cung kính trả lời;

- Thưa tướng quân tiểu thư chỉ là nện bính cùng bị thương một chút ở đầu ngoài ra không có gì đáng lo ngại chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày liền khỏe lại.

- Nhưng mà nàng đã hôn mê ba ngày ba đêm rồi làm sao mà còn chưa tỉnh.

- Đúng đó Lý đại phu.

Thiếu niên mặc áo lam đang đứng cạnh giường nghe vậy cũng lên tiếng hỏi.

- Chuyện này thì...

Ngay tại lúc Lý đại phu đang quần bách không biết giải thích như thế nào thì người trên giường khẽ nhúc nhích..

- Ôn chết đi được, mẹ có thể bật tivi nhỏ tiếng lại hay không?

Thật là, hôm nay được nghỉ mà tại sao mẹ cô vẫn muốn phá giấc mộng ngàn vàng của cô chứ.Cô đang mơ thấy cô gặp lại bà lão xem bói hôm qua, bà ấy hóa thành một cô tiên nữ rất xinh đẹp mặc y phục cổ trang bước tới gần cô tiên nữ tỷ tỷ nói tỷ ấy thiếu cô một phần ân huệ trước khi chính thức trở thành tiên.Tiên nữ tỷ tỷ còn nói sẽ giúp cô xuyên không về cổ đại a.Tại sao ngày lúc tiên nữ tỷ tỷ vung tay cho mây bao phủ lấy thân thể cô thì mẹ lại phá đám chứ thật là....mà khoan đã hình như....có gì đó sai sai a....tivi nhà cô không phải bị hư từ tuần trước rồi sao? Cô nhanh chóng tung chăn đập phẳng cái chăn đang đắp trên người mà trợn mắt nhìn xung quanh.Trước mặt cô là một thiếu niên mặc lam y, khuôn mặt có vẻ cũng tuấn tú đi ồm...da cũng trắng, nhìn cũng tuấn mắt. Trông mắt thiếu niên hiện lên sự lo lắng cùng quan tâm (Gà: Khụ...thật ra thì anh này cũng soái lắm nha...chị là...chị này mù nhân sắc nên mới bình phẩm vậy thôi...).Bên cạnh là một nam nhân trung niên khoảng 30 tuổi mặc hắc bào khuôn mặt cương nghị toát lên khí phách mạnh mẽ của một bậc đại tướng ông cũng nhìn cô đầy quan tâm.Còn phía sau ông là một lão nhân tóc đã hơi bạc, vai mang cái hộp gì đó....không lẽ là thầy thuốc?Không lẽ xuyên qua rồi?Cô dúi mắt nhìn xung quanh đây là một căn phòng có vẻ rộng rãi từ gỗ quý nha...chị là....hà có gì từ cái chăn chiếc gối đến mùng che, vật dụng đều là màu hồng vậy nè.Phải biết màu hồng là màu cô ghét nhất a.Một giọng nói trầm mang theo sự kích động vang lên cắt ngang dòng suy nghĩ của cô.

- Vy Nhi...con tỉnh rồi..

Nói rồi ông bước đến gần cô thương tiếc nhìn cô rồi..

- Ô ó...Vy Nhi sao người ngủ lâu như vậy....nhìn xem đã ốm đi rất nhiều rồi...đều tại phụ thân không tốt không chăm sóc tốt cho người..

Ông vừa khóc vừa ôm cô tuy có hơi'do'nhưng vẫn cảm thấy ấm áp.Cô nghĩ nghĩ cô đã xuyên vào người cùng tên với cô dù trước kia cô ấy như thế nào đi nữa thì hiện tại cô đã thay thế cô ấy cô nhất định sẽ sống tốt hơn, sẽ bảo vệ những người thân của cô ấy trần trong cuộc sống này.Nhưng mà trước tiên phải diễn một màn mắt trí nhớ đã nha không lẽ cô lại đi nói với họ là cô xuyên không? Vậy họ chắc sẽ bảo cô bị khủng hay đại loại như vậy mất.

- Ừm...đau đầu quá....mấy người là ai? Và...đây là đâu?

Cô trưng ra nguyên cái mặt ngây thơ chớp chớp đôi mắt ngây thơ nhìn họ

Nghe cô nói vậy bọn họ ngớ người ra ta nhìn người, người nhìn ta.Rồi cả thiếu niên áo lam và nam nhân trung niên đều đồng loạt nhìn ông đại phu. Thiếu niên lam y lên tiếng hỏi:

- Lý đại phu, đây là có chuyện gì xảy ra? Vì sao Vy Nhi lại không nhận ra chúng ta?

- Bẩm đề lão phu chuẩn lại cho tiểu thư.

Lý đại phu vươn tay bắt mạch sau đó cung kính nói

- Thưa tướng quân cùng thiếu gia, tiểu thư chắc lúc bị ảnh hưởng đến não bộ nên dẫn tới mất trí nhớ tạm thời.Lão đề nghị ngài nên cho nàng hảo hảo nghỉ ngơi cùng dẫn nàng đến những nơi quen thuộc để hồi phục trí nhớ. Còn đây là toa thuốc nên cho tiểu thư uống đúng giờ.

Ông cầm lấy giấy cùng bút lông viết mấy cái liền đưa cho phụ thân nàng(Gàtừ đây sẽ thay cô bằng nàng nha)

- Ân đã phiền Lý đại phu nhiều rồi.

- Không có gì đâu tướng quân.Nếu như không còn chuyện gì nữa thì lão phu xin cáo từ.

-Hào, Lý đại phu đi thông thả.

Vừa nói ông vừa chấp tay chào.Sau đó ông quay đầu lại nói với thiếu niên.

- Lâm Nhi chúng ta nên để cho nghỉ ngơi cho ổn định thân thể.

- Ân, phụ thân.

Sau đó hần quay lại nhìn nàng.Vừa kéo cái chăn mới bị nàng đá văng đi đắp lại cho nàng.

- Vy Nhi muội hảo hảo nghỉ ngơi.

Phụ thân cũng hướng ứng gật đầu.

- Đúng vậy, Vy Nhi con nên nghe lời Lâm Nhi.

- A...ân...

Nàng nhấp máy trả lời.Hai người kia sau khi nhìn thấy nàng đã an ổn ngủ thì mới đóng cửa phòng bước ra ngoài.

Còn nàng thì ban đầu định giả bộ ngủ ai ngờ chần ăm nệm êm quá nên nàng ngủ một mạch tới chiều luôn....(-.-)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 4: Linh nhu

Thần thể nàng lơ lửng giữa không trung.Nàng nhìn xung quanh nào là xe cộ, nhà cao tầng, người người qua lại tấp nập. Đây không lẽ nàng quay về hiện đại rồi sao, huhu nàng còn chưa tham quan cổ đại nữa mà...

- Đây quả thật là thời hiện đại nhưng là ta muốn cho cô nương có thể nhìn lại người thân một lần cuối.

Tiền nữ tỷ tỷ mặc bạch y đứng sau lưng nàng lên tiếng.Nghe vậy nàng liền vui mừng còn tưởng là trở lại hiện đại luôn chứ.Nhưng nàng chợt ra một chuyện...

- Ân, cảm ơn tỷ.....mà....có thể hay không tỷ hóa phép làm cho họ quên đi sự tồn tại của muội...làm cho muội như chưa từng có trên thế gian này...

Nàng muốn họ hoàn toàn quên nàng a còn đỡ hơn việc họ phải đau khổ khi thấy nàng —ng— mãi như vậy.

- Nếu cô nương muốn vậy thì ta sẽ giúp.

Tiền nữ tỷ tỷ vung tay một lần bụi lập lánh bay ra từ tay áo nàng phân tán đi khắp nơi..Từ lúc này nàng - Lâm Tuyết Vy sẽ biến mất mãi mãi...

- Nào đi nhìn xem người thân của cô nương sống thế nào.

- Ân.

Chớp mắt một cái nàng đã đứng trước công viên gần trường.Mọi người chẳng ai nhìn thấy các nàng cả.

- Tiền nữ tỷ tỷ, tại sao chúng ta lại đến đây?

- Đợi một lát cô nương sẽ biết.

Vừa dứt lời thì cô thấy Thẩm Quân và Huyền Trân đang nắm tay nhau đi dạo công viên.Thì ra Thẩm Quân đã thương thầm Huyền Trân từ 2 năm trước, đến bây giờ cậu ta mới dám ngỏ lời. Nhìn hai người họ vui vẻ bên nhau nàng cũng cảm thấy vui lây, nàng thầm chúc phúc cho họ. Không gian bỗng nhiên biến đổi, trước mặt nàng là Thi Thi. Cô ấy đang chuyên chú đọc sách y học có vẻ như cô bạn đã chọn được hướng đi đúng và thích hợp cho mình... Một lần nữa không gian lại biến đổi.Nàng hiện đang đứng trong nhà của mình.Nàng thấy cha mẹ và em trai đang ăn trưa rất vui vẻ. Nàng cảm thấy vừa buồn vừa hạnh phúc....Nàng nhìn tiền nữ tỷ tỷ kiên định nói

- Cảm ơn tỷ đã giúp muội gặp lại người thân.Bây giờ nên quay lại cô đại thôi.

- Ân.

Nàng nhắm mắt lại lần nữa mở ra thì hiện trước mặt nàng là căn phòng màu hồng. Nàng thở nhất định phải sửa sang lại cái phòng này a thật là quá bất rồi.

- Tiểu thư, người tỉnh rồi...

Một tiểu nha đầu mặc lục y bước vào và thấy nàng đã tỉnh liền nước mắt rung rung chạy đến ôm nàng.

- Ô ồ...tiểu thư người làm nô tỳ lo chết đi được a. Nô tỳ nghe lão gia nói người bị mất trí nhớ...có thật không tiểu thư. Người cô còn nhớ nô tỳ là ai không?

Sau khi tiêu hóa hết những gì lục y nha đầu nói nàng thầm nghĩ: tới giờ diễn rồi a.

- Thật xin lỗi ta không nhớ gì cả.

Nàng cười ngây ngô nói.

Nàng nói xong chỉ thấy tiểu nha đầu kia cần cần mũi, đôi mắt sưng mù chuẩn bị khóc màn hai.Thấy vậy nàng hơi lúng túng.

- Nhưng mà muội có thể nói cho ta nhớ lại mà.Muội tên gì? Mấy tuổi? Lâm nha hoàn từ lúc nào?

- Thưa tiểu thư nô tỳ là Linh Nhu năm nay 16 tuổi.Nô tỳ đã trở thành nha hoàn bên cạnh tiểu thư từ lúc mười tuổi, cùng lớn lên với tiểu thư.

Nàng gật gù:

- Ân vậy còn ta, lai lịch của ta là như thế nào?

- Dạ tiểu thư tên là Hàn Thiên Vy là con gái duy nhất của tướng quân Bảo Long hoàng triều- Hàn Quốc Trung.Trên tiểu thư còn có Hàn Tuệ Lâm thiếu gia, hiện tại ngài ấy là phó tướng đương triều. Tiểu thư thân phận cao quý, sau khi phu nhân sanh được tiểu thư thì kiệt sức qua đời còn tiểu thư từ lúc ra đời thì...thì...

Nàng đang nghe háng say thì Linh Nhu tự dưng ập a ập ập.

- Thì sao? Mau nói đi ta đang nghe mà.

- Thì...thì...chính là hồi... dẫn độ.Chen nên từ đó lão gia rất yêu thương cưng chiều tiểu thư, lão gia cũng không rước thêm thế thiếp vào phủ.Còn thiếu gia thì cũng là nơi nơi che chở, dung túng cho tiểu thư.

- Ừm...vậy đây là quốc gia nào?Do ai trị vì?

- Là Bảo Long quốc đó tiểu thư. Hiện tại là do hoàng thượng Lãnh Vu Minh trị vì, rất được lòng dân.

- Ân...

- Tiểu thư nước đây trước tiền tiểu thư nên rửa mặt rồi chúng ta sẽ nói tiếp nha.

Vừa nói Linh Nhu vừa bưng chậu nước đặt cạnh nàng.

- Ân.Tiểu Nhu từ nay về sau muội cứ gọi là Vy Vy là được rồi không cần cứ mở miệng là tiểu thư này tiểu thư nọ.

Nghe nàng nói vậy Linh Nhu liền hoảng hốt:

- Đây...nhưng như thế làm sao mà được nô tỳ chỉ là...

Chưa kịp để Linh Nhu nói hết câu nàng đã chen ngang.

- Không nhưng nhị gì cả ta nó được là được Tiểu Nhu mà cái nữa là ta giận.

Nàng chau mày quay mặt qua một bên, tỏ vẻ giận dữ.

- Vâng tiểu...Vy Vy Linh Nhu...Linh Nhu... không phản đối nữa...

-Ân vậy mới ngoan chứ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 5: Cái chết "vi diệu"quot;

Sau khi đã tắm rửa thay đồ sạch sẽ, nàng lại tiếp tục tra hỏi Linh Nhu về —ng— trước kia. Không ngờ Hàn Thiên Vy kia không chỉ bị náo teo mà còn mê trai dữ dội, ra đường thấy nam nhân nào có vẻ tuấn tú là rượt theo liền đã vậy còn có sở thích thu thập tranh vẽ mỹ nam tám nữa chứ. Mà cái chuyện đáng lo nhất ở đây là toàn bộ tính xấu của —ng— mọi người ai cũng biết và họ còn thêm —gia vị— cho đặc sắc nữa huhu. Cái này chẳng phải là mỹ danh chẳng thấy mà tiếng xấu đã vang xa sao(T.T).Bỗng nàng nhớ ra một vấn đề rất quan trọng

- Nè, Tiểu Nhu vậy lý do ta bị thương dẫn đến mất trí nhớ là gì vậy?

- Dạ...hôm đó là ngày lão gia và thiếu gia đi huấn luyện binh lính mới.Tiểu th.Vy Vy đang ở nhà ăn bánh bao, đang ăn thì chợt nhớ đến bức họa Lục vương gia đang tắm ở ôn tuyền trong hoàng cung nên Vy Vy báo Nhu Nhi đi lấy cho người. Vừa ăn bánh bao người vừa cười vui vẻ bởi đã có được bức họa của Lục vương gia thì không may bị ngen.Người định với tay lấy ly trà thì ai ngờ vấp phải váy sau đó người té đập đầu vào cái bàn rồi hôn mê luôn ba ngày ba đêm.

Này....nghe Tiểu Nhu kể đó xong mà nàng thực sự cạn lời...muốn giết người a.Móa ăn bánh bao, ngắm tranh mỹ nam xong vì cười thỏa mãn mà ngen rồi té đập đầu thẳng thiên luôn....

- Khụ...chúng ta đôi đũa đi.Tiểu Nhu bộ trước kia ta thích màu hồng lắm sao? Còn nữa mấy cái hộp kia là gì vậy?

Nàng thật sự thất mắc nha tất cả mọi thứ trong phòng nàng đều là màu hồng.Lúc này mở tủ chứa y phục thì nàng thấy toàn là y phục màu hồng không nha. Còn cả đồng hồ ở đằng kia nữa không biết là đựng gì mà nhiều hộp hình thù khác nhau ghê.

- Ân tiểu thư à không Vy Vy trước kia người rất thích màu hồng hầu như cái gì của người thì đều màu hồng hết. Còn mấy cái hộp kia chính là son phấn cùng trang sức nha tiểu th..Vy Vy trước kia người thường hay thu thập những thứ đó.

- Vậy nếu ta muốn đem thay hết tất cả những thứ trong phòng thì phải làm sao đây?

- Vy Vy muốn đổi tất cả ư?

- Ân tất cả.

- Vậy để Nhu Nhi đi kêu quần gia đi gọi vài cái gia đình đến phụ giúp chúng ta.

- Ân.Nhưng Trước tiên ta muốn đi gặp phụ thân đã.Ta muốn xin người cho ta đi mua đồ.

Tiểu Nhu định mở miệng trả lời thì từ ngoài cửa có người bước vào:

- Không cần đâu để ta đưa muội đi mua, phụ thân sẽ không phản đối đâu.

- A Lâm ca ca, ca là tốt nhất.

Nàng giờ giọng nịnh nọt.Hi có người tự nguyện đưa đi thì ngu gì mà từ chối.

- Ân chúng ta đi thôi Vy Nhi.

Thế là nàng cùng ca ca và Tiểu Nhu cùng xuất phủ. Khu phố cổ đại rất đông vui và náo nhiệt nga.Nhưng mà nhiệm vụ cấp bách là mua đồ dùng cần thiết đem về. Ừm nàng mua rất nhiều thứ như tủ trang điểm, hài, kệ sách...Còn y phục thì nàng mua tạm vài bộ còn lại đều là mua vài đặt lao bán may rồi giao tới phủ nhưng mà phải vài ngày nữa mới làm xong y phục nha. Sau khi mua đồ và sửa lại căn phòng thì trời cũng đã tối. Định ăn gì đó lót dạ rồi ngủ luôn thì có tiểu nha hoàn chạy vào báo là lão gia kêu đi dùng bữa. Vậy là nàng cố gắng lết cái thân xác mệt rù rượi đi gặp lão cha. Đến nơi nàng được ca ca đưa vào bàn ăn được phụ thân gấp thức ăn cho khiến nàng cảm thấy rất hạnh phúc. Hai người họ là yêu thương nàng thật lòng. Họ sẽ không vì nàng si ngốc lại học sắc mà bỏ rơi nàng...Nàng không muốn để họ phải vì mình mà cực khổ nữa...

- Phụ thân, caca

-Ân?

Hai người đồng loạt nói.

- Từ nay về sau Vy Nhi sẽ thay đổi Vy Nhi sẽ mạnh mẽ hơn sẽ tốt hơn sẽ không để phụ thân và caca phải lo lắng về mình nữa. Vy Nhi cũng sẽ chăm sóc cho hai người.

Nghe nàng nói vậy cả hai người đều cảm thấy rất vui mừng rất cuộc thì Vy Nhi cũng đã hiểu chuyện rồi. Hân tướng quần đũa tay xoa đầu nàng.Hân Tuệ Lâm thì ôn nhu lau miệng cho nàng.Tiểu Nhu thì đứng một bên khúc khích cười.Còn nàng thì trộm mắt với Tiểu Nhu rồi ai cho nha đầu kia cười nàng chứ chỉ là nàng ăn hơi nhanh nên com dính miệng thôi mà hử...

Một khung cảnh thật ấm cúng.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sủng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6: Đạo phở (1)

Vào buổi sáng trời xanh mây trắng. Mấy chị em nhà chim đang thì hót trên cây thì...

- TIỂU THU' MAU DẬY ĐI CHẤY NHÀ RỒI!...- Đấy chính là tiếng Linh Nhu nhà ta vừa la vừa lôi kéo chân của con heo đang ngủ trên giường.

Sau khi âm thanh max của Linh Nhu dứt thì cái con heo trên giường cũng nhúc nhích mấy cái sau đó.....ngủ tiếp.

Đưa à chiều chấy nhà này hôm qua sai rồi giờ sai nữa là hết linh rồi nàng có phải đồ ngốc đâu mà thua một chiều những hai lần.

Thấy tiểu thư 'yêu quý' lại tiếp tục ngù thì Linh Nhu thực sự muốn bỏ tay rồi a.Đang lúc bế tắc thì nghe thấy tiếng bước chân đang đến gần đây.Linh Nhu quay lại nhìn thì thấy Hân Tuệ Lâm bước vào.Một thân lam y, tóc đen nhánh được cột cao,đang cười ôn nhu bước đến giường.Hân quả tỏa sáng cho nên khiến mấy nha hoàn đứng ngoài cửa...quên hành lễ luôn..(Gà: mê trai v~)Linh Nhu cũng không ngoại lệ nhưng mà nàng hoàn hồn nhanh hơn a.

- Thiếu gia- Linh Nhu lúng túng cúi người chào.

- Ân.Muội ấy chưa dậy nữa à- Hân Tuệ Lâm ngồi xuống giường hỏi.

- Dạ nô tỳ gọi mãi mà tiểu thư vẫn chưa chịu dậy. - Linh Nhu thành thật trả lời.

- Vậy để ta gọi muội ấy dậy cho, người ra ngoài lấy nước cho muội ấy rửa mặt đi.

- Vâng thưa thiếu gia.

Sau khi Linh Nhu bước ra ngoài Tuệ Lâm ngấm nhìn Vy Vy đang cuộn một cục trong chăn ngủ ngon lành bên khoé môi còn chấy ra thứ nước gì đó.....(Gà: nước gì chắc khỏi nói cũng biết rồi ha...)

Hắn nhìn muội muội đang ngủ thắm ngủ; hình như sau khi mất trí nhớ Vy Nhi thay đổi rất nhiều từ tính cách sở thích cho tới thói quen.Vy Nhi đã suy nghĩ thấu đáo hơn cũng không còn si ngốc hay háo sắc nữa.Đôi khi hắn cảm thấy Vy Nhi giống như trở thành một người khác vậy.Nhưng mà ít ra thì Vy Nhi bây giờ tốt hơn trước kia nhiều.Hắn lắc đầu haizz nói gì thì nói chuyện chính bây giờ là phải gọi Vy Nhi ham ngủ dậy a.

- Vy Nhi à dậy thôi trời đã sáng từ lâu rồi- Hân Tuệ Lâm vừa kéo chăn vừa ôn nhu lên tiếng.

Con heo nào đó hơi nhũ nhủm mày sau đó...Zzzz Vâng Vy Vy nhà ta lại tiếp tục ngủ và bỏ luôn Lâm ca đập chai.Hình như có một đàn quạ vừa bay ngang qua nga...

- Vy Nhi, ta định rủ muội đi dạo phố nhưng mà xem ra muội không đi được rồi aizzz...vậy ta đánh rù Linh Nhu đi cùng vậy.- Lâm ca bắt đầu lên tiếng dụ dỗ.Sau đó làm bộ đáng tiếc nuốt thờ dài định đứng lên thì...cánh tay bị ai đó ôm chặt rồi có con gì đó đang nhào vào lòng hắn ra sức cọ cọ.

Vy Vy: ta cọ ta cọ a...

- Ca ca à cho muội theo đi mà muội biết rồi rồi lần sau muội không dám bỏ đẹp huynh nữa cho muội đi với nha nha nha...- Vy Vy vừa nói vừa lay lay tay áo của ca ca thân yêu kèm theo hàng khuyến mãi là cái mặt lăm nùng với đôi mắt long lanh tội nghiệp hồng lưà gat ca ca siêu lòng.Và kết quả là ca ca nàng thực sự đã đồng ý cho nàng đi nhưng mà....cái mặt ông đang cố nhịn cười kia là sao nha.Linh Nhu vừa lúc bước vào thấy thiếu gia uy vũ nhà mình đang cố nhịn cười đến nỗi khuôn mặt cũng đỏ bừng vai thì rung rung.Linh Nhu cũng tò mò à có chuyện gì vậy nhì? Đến khi nhìn thấy khuôn mặt ngờ nghệch của Vy Vy mới hiểu chuyện.

- Vy Vy mặt của người...- Khụ phải nhịn không nên cười VyVy sẽ giận a.

Thấy Linh Nhu áp a áp ứng muốn nói lại thôi nàng thấy hiểu kì a chuyện gì vậy nhờ mặt mình làm sao chứ. Thế là nàng cảm gương lên và...

- A...mất hình tượng quá đi.- Nàng hét lên.

Tình hình là tóc tai nàng bù xù như cái ổ quạ, mặt nàng thì lăm lem mực áo nàng đang mặc cũng dính luôn.Số là tối qua nàng học cách viết chữ bằng bút lông và lúc đi ngủ quên rửa tay thế là sau một đêm lăn lộn trong chăn đã có thành phẩm là nàng bây giờ.Huhu thật là mặt mặt quá mĩ. Nhưng mà mấy chuyện nhỏ nhặt này nhanh chóng bị nàng vứt ra sau đầu.Đơn giản là vì Hân Thiên Vy nàng da mặt rất dày a mặt một cái liền xuất hiện thêm một cái mới.

- Xong rồi Vy Vy- Linh Nhu lên tiếng thành công kéo nàng trở về thực tại.

- A...quý a- Nàng hét hồn la lên.Trong gương là một nữ nhân mực lù y đầu đội cả đồng trăm cài tóc,bông lá này nọ.Mặt trét cả tấn phấn,hai má đỏ chót như cái mồng khỉ, môi thì son không biết mấy lón son.Tóm lại là xấu khủng khiếp.

- Vy Vy làm sao a? Không phải trước kia người đều thích trang điểm như vậy sao.- Linh Nhu khó hiểu hỏi.

Nàng thực sự rất mở lòng nha. Trước đây nàng luôn nghĩ mình là kẻ mù cái đẹp nhất thế giới. Nhưng mà... quả nhiên núi cao còn có núi cao hơn. Bấy giờ nàng đã lĩnh ngộ được chân lý này. Không ngờ quan niệm thẩm mỹ của 'Hàn Thiên Vy' lại dữ dội tới mức này. Cứ nghĩ đến cái mặt của mình trước nay đều trệt tấn phần kia là... thiệt rừng mình nga...

- Tiểu Nhu à đi lấy một bộ nam trang màu tím đi. Ta muốn mặc nam trang.

- Vâng Nhu Nhi đi lấy ngay.

Lại thêm một hồi đầu tranh với y phục nữa thì nàng mới xong. Lâm ca ca hình như cũng hơi bất ngờ khi thấy nàng mặc nam trang nhưng mà huynh ấy cũng không hỏi gì nhiều.

#Gà: wa rớt cuộc cũng xong một chương rồi (T.T) cơ mà tên chương là “đạo phổ” mà Vy Vy nhà ta vẫn chưa ra tới phổ nữa...(l!>.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 7: Đạo phổ (2)

Trên đường cái bấy giờ có ba cái nam nhân thu hút ánh nhìn của mấy người đi đường. Một người mặc y phục màu vàng nhìn có vẻ tuấn tú, trông 'hắn' có vẻ lo lắng gì đó, vừa đi vừa nhìn hai người còn lại đang đi phía trước. Đi trước là nam nhân mặc lam y chính là rất soái nga. Hắn đi đến đâu là nữ nhân ở đó liền do mặt cúi đầu. Nhưng hắn có vẻ lạnh lùng quanh người luôn toát ra hàn khí khiến cho mấy nữ nhân kia e ngại không dám đến gần. Tuy nhiên nếu nhìn kĩ sẽ thấy hắn ta luôn chăm chú quan sát cái tên mặc lục y đi trước thỉnh thoảng lại nhìn tên đó cười ôn nhu. Còn người mặc lục y đi trước cũng là một soái ca mỗi hồng răng trắng làn da trắng mịn nổi bật trong đám đông. Tên này chính là kẻ loi nhoi nhất trong ba người, hết đi đằng đông lại chạy đằng tây. Chỉ tội hai người kia phải rượt theo vòng vòng.

Người mặc y phục vàng là Linh Nhu đáng thương bị tiểu thư nhà mình ép buộc cài nam trang để xuất phủ đi chơi. Mặc lam y là Hàn Tuệ Lâm, mặc lục y chính là nữ chính của chúng ta.

Đi dạo như vậy cũng không tệ nga. Nếu nàng biết là chợ phổ có đại vũ như vậy thì nàng đã sớm treo tường ra chơi từ mấy bữa trước rồi. Đang mãi mê vui chơi, nàng bị hấp dẫn bởi một cây trăm cái bằng vàng đỉnh hình hoa sen màu xanh nhìn rất hợp với Linh Nhu. Định lên tiếng hỏi giá thì...

- Lâm, thật trùng hợp nga. Huynh cũng đi dạo phổ nữa hả? Có thể cho Tuyệt Nhi đi cùng không? - Giọng nữ nhân ngọt ngào vang lên. Nàng ta vận hồng y mềm mại thướt tha. Khuôn mặt cũng được xem là đẹp vừa nói vừa ném mảy cái mị nhân về phía Hàn Tuệ Lâm. Nhưng mà Lâm ca ca làm sao để ý đến nàng.

Nghe giọng nói của vị tiểu thư Tuyệt Nhi này nàng cảm thấy da gà da vịt đều nổi lên hết nha. Cứ như tiếng của mấy ông nội bê đê vậy đó mắc ủa quá. Thật làm mất hứng mà.

Thấy Hàn Tuệ Lâm không để ý đến mình nàng ta liền bước đến gần và 'vô tình' bị vấp ngã.

Theo quán tính thì chắc chắn nàng sẽ ngã vào lòng ngực rắn chắc của Lâm sau đó huynh ấy sẽ đỡ nàng dậy và sẽ có một màn thật lãng mạn khi hai người họ bốn mắt nhìn nhau. - Suy nghĩ của Thượng Quan Yên Tuyệt.

Nhưng mà chính là sự cố ngoài ý muốn xảy ra. Ngay lúc nàng ta chuẩn bị ngã vào lòng Hàn Tuệ Lâm thì Lâm ca ca nhà ta nhìn thấy muội muội mình mỗi lúc này nhìn cây trăm yêu thích vậy mà lại đặt xuống không mua. Thế là Hàn Tuệ Lâm đi đến bên muội muội thân yêu, cầm cây trăm kia lên mà hỏi giá. Bỏ bán rồi mua luôn cho nàng. Kết quả là bản tọa của Thượng Quan Yên Tuyệt đã 'vĩnh dự'; đáp trên đất mẹ thân yêu. Đau đến mức nàng ta phải cắn răng chịu đựng. Vốn nàng ta trước nay kiểu căng phách lối hay ức hiếp nhiều người nên thấy nàng ta bị té thì mọi người liền che miệng cười. Khiến nàng ta tức đến mức mặt đỏ chót trông càng tức cười hơn. Hai nha hoàn đi cùng nàng ta thấy tiểu thư té liền đỡ nàng ta dậy. Nhưng nàng ta chẳng những không cảm kích mà còn đẩy ngã hai nha hoàn kia. Nàng ta đứng dậy chỉ vào những người vừa cười nàng lúc này nằng:

- Hừ bọn điều dân thấp kém dám cười nhạo bản tiểu thư xem bản tiểu thư cho các người biết tay. - Dứt lời nàng ta đánh ra một chưởng về phía mấy người kia. Khiến họ xanh mặt sợ hãi nhưng thật may Hàn Tuệ Lâm nhanh ta hơn nhanh chóng đánh bật lại một chưởng của nàng khiến nàng ta bật ra phía sau. Nàng ta làm mặt đáng thương ghen ngào nhìn về phía Hàn Tuệ Lâm:

- Lâm ca.

- Xin Thượng Quan tiểu thư biết điều một chút. Đây là kinh thành, dưới chân thiên tử mà lại dám ngang ngạnh đánh người. Cho dù cô có là đại tiểu thư của Thượng Quan gia đi nữa cũng sẽ bị xử tội thích đáng. - Hàn Tuệ Lâm lạnh lẽo nói. Hừ hân đang dạo phổ vui vẻ với Vy Vy Nhi mà nàng ta lại khiến cho Vy Nhi mất hứng không vui.

Nghe Hàn Tuệ Lâm nói xong Thượng Quan Yên Tuyệt rung rung nước mắt gần dỗi xoay người bước đi.

Riêng nàng này giờ nhìn Hàn Tuệ Lâm ca ca chỉ nhẹ nằng tay một cái đã cán được chưởng phong của cái Thượng Quan tiểu thư kia thì liền càng lúc càng hăm dọa ca ca nhà mình hơn. Nàng thầm nghĩ nếu như nàng vô tình bị một chưởng kia đánh trúng thì chắc là sẽ bị thương không nặng nga. Thế là nàng thăm hạ quyết tâm sau này nhất định phải học võ công, kình công chưởng chưởng bay bay của người cô đại đồng thời cũng phải học y thuật mới được. Hàn Tuệ Lâm lên tiếng cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng:

- Chúng ta đã đi dạo cả buổi trời rồi chắc muội cũng đã đói chúng ta tìm chỗ nào đó ăn đi.

- Đúng đó Vy Vy tiểu thư sáng giờ người chỉ mới ăn mấy cái bánh ngọt thôi. Người nên ăn thêm gì đó để lót dạ rồi mới có sức đi chơi tiếp nga- Linh Nhu nói. Thật ra tiểu thư đã bảo nàng chỉ cần gọi người là Vy Vy là được rồi. Nhưng nàng lại cảm thấy không thích hợp cho lắm với lại nàng cũng quen gọi là tiểu thư rồi không thể bỏ được. Vậy nên nàng gọi là Vy Vy tiểu thư luôn.

- Haizz...ca ca Nhu Nhi à ta đã nói với hai người mấy lần rồi là ta đang mặc nam trang. Ca ca huynh phải gọi ta là đệ đệ còn Linh Nhu muội phải gọi ta là Dương Thiên thiếu gia nga. Còn về phần ăn uống thì ta đã chọn được nơi rồi. Hai người cứ đi theo ta. - Nói xong nàng không chờ hai người hai người họ lên tiếng đã cầm tay kéo hai người đi. Bởi vì bấy giờ trời cũng sắp tối rồi nga. Trời tối thì chỗ đó sẽ rất đông phải đi sớm sớm đặt chỗ tốt mới được a.

Gà; huhu chương này ta vốn đã đăng từ hôm qua thế mà tới sáng nay mới phát hiện là đang đăng thi bị lỗi j đó giờ phải lm lại huhu (T.T)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 8: Lạc Hoa Lâu

Bấy giờ các nàng đang đứng trước “Lạc Hoa Lâu” nga. Nàng vừa nhai kẹo hồ lô mua được trên đường vừa hứng thú nhìn vào Lạc Hoa Lâu. Lúc này đi dạo phổ nàng tình cờ nghe được từ mấy cái công tử ăn chơi là thanh lâu này có rất nhiều mỹ nhân xinh đẹp nga. Tuy nhiên họ chỉ bán nghệ không bán thân. Dù vậy nhưng nơi đây vẫn rất đặc khách bởi mấy cô nương ở đây vừa xinh đẹp lại vừa múa giỏi hát hay, cầm kì thi họa đều chẳng thua gì mấy tiểu thư danh môn. Còn nữa nàng còn nghe nói ở đây thức ăn rất ngon còn có bán độc quyền một loại Liên Băng tửu rất đặc biệt cũng rất ngon nha. Vậy là nàng quyết định đến đây ăn luôn. Với lại nàng cảm thấy tò mò về nơi này nữa nga thanh lâu mà lại có tên là Lạc Hoa Lâu. Thanh lâu không phải để tên là Vạn Hoa Lâu sẽ hay hơn sao mà tính ra để tên Lạc Hoa Lâu cũng có cái hay của nó ấy chứ ty như thu hút được mấy vị khách tò mò như nàng đây. Thấy nàng muốn vào đây ăn thì Linh Nhu liền gấp gấp nói;

- Tiểu...thiếu gia nơi này là...Tóm lại là nơi này không thể vào. Chúng ta mau nhanh chóng tìm chỗ nào đó dùng bữa rồi mau về thôi.

- Chỗ này làm sao nga. Trông rất vui mà hình như đồ ăn cũng rất ngon nữa. Ta chỉ muốn ăn ở đây thôi.

Hàn Tuệ Lâm ngắt lời:

- Không được đây là thanh lâu làm sao mà ta lại có thể cho muội vào những nơi như thế này được.

Nàng quay qua nhìn ca ca thân yêu bằng ánh mắt còn con:

- Nhưng mà đâu chưa hoàn toàn là thanh lâu mà. Muội nghe nói nữ tử ở đây chỉ bán nghệ không bán thân. Với lại có thể vừa ăn vừa nghe đàn nữa. Đi mà ca ca chỉ một lần này thôi mà- Miệng thì nói vậy nhưng thật ra trong lòng lại...;Ủm, chỉ một lần này ca ca dẫn muội vào thôi lần sau muội sẽ tự mình vào kakaka mình thông minh ghê...

Hàn Tuệ Lâm thấy muội muội mình đáng yêu làm mặt cún con hần liền mềm lòng:

- Haizz chỉ một lần này thôi đây.

- Hi ca ca chính là Idol của lòng muội là ca ca tốt nhất của muội nga- Nàng nhảy cẫng lên ôm ca ca ăn mừng chiến thắng. Khiến cho mấy người qua đường chỉ chỉ trò trò thảm thương tiếc hai nam nhân hảo suất như vậy lại bị đoạn tụ. Gia môn bất hạnh bất hạnh a.

- Ai gì cơ?
- À không có gì đâu ca ca chúng ta vào thôi.

Thế là ba người bước vào trong tìm một chỗ vắng vẻ trên lầu gọi vài món ăn. Bởi vì trời cũng hơi tối rồi nàng phải về sớm nếu không nàng nhất định sẽ ở lại lâu hơn a. Ừm mà đồ ăn ở đây thật ngon à lần sau nàng nhất định vẫn sẽ tới đây ăn nữa. Sau khi ăn xong nàng cùng ca ca và Linh Nhu ra về. Trên đường về nàng có ghé một được đường mua vài vị được. Thật ra khi ở hiện đại nàng đặc biệt hứng thú với việc chế được nha.Hầu như tất cả các loại thảo được nàng đều đã phân biệt được còn về chế được thì nàng giỏi nhất là về xuân được, một vài loại thuốc độc không nguy hiểm đến tính mạng và thuốc giải của chúng. Ayo tất cả đều chỉ vì nàng tò mò và tương đối hứng thú nên mới học chứ nàng cũng không định đầu độc ai đâu à. Và tất nhiên việc đi mua được này ca ca nàng không biết nga.

Khi cả ba người đi vào đại sảnh thì âm thanh có phần gần gũi cùng lo lắng của phụ thân đại nhân vang lên:

- Mấy người các người đi đâu mới về đó.

Nàng, ca ca cùng Linh Nhu thăm kêu thăm rồi. Hình như họ về hơi trễ hơn dự tính chắc phụ thân đang rất giận.

Gà: Hu hu tại sao ngay lúc ta đăng truyện thì nó lại bị lỗi nữa vậy chứ huhu

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sùng Tiếu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Quái y Hoàng Nhất Sơn

Nàng nhìn phụ thân cười hề hề;

- Hìhi phụ thân, người về rồi sao. Phụ thân đã ăn gì chưa? Có cần Vy Nhi gọi người chuẩn bị đồ ăn hay không?

- Đừng có đánh trống lảng. Người cùng caca người rồi cục là đi đâu lại về khuya như vậy còn mặc nam trang nữa chứ. Tốt nhất là Vy Nhi con nên thành thật khai báo cho ta hừ...

Nhìn mặt phụ thân có vẻ rất giận. Thấy thế nàng cũng thành thật khai báo những việc đã làm và nơi đã vào trong hôm nay. Sau khi nghe nàng thuật lại hình như phụ thân còn tức giận hơn, hướng về phía Lâm ca ca nói;

- Lâm Nhi làm sao con có thể đưa Vy Nhi vào những nơi như Lạc Hoa Lâu được chứ cho dù đó chưa phải là thanh lâu nhưng Vy Nhi còn nhỏ lại là một cái tiêu hải tử thuần khiết như vậy.

Nghe phụ thân nói khóe mắt nàng liền giật giật: nàng thuần khiết? Khụ chắc tại phụ thân chưa biết bộ mặt thật của nàng thôi. Tuy ở hiện đại nàng mới 16-17tuổi nhưng mà cái gì nên biết cái gì không nên biết cũng đã biết hết rồi nga.

- Phụ thân vào Lạc Hoa Lâu là chủ ý của Vy Nhi đó người đừng trách ca ca. Tại vì Vy Nhi muốn ăn đồ ăn và xem thử tài nghệ của mấy cô nương ở đó nên Vy Nhi mới năn nỉ đòi ca ca dẫn vào- Nàng vội vàng lên tiếng giải thích. Thấy phụ thân còn chưa mấy tin nàng lại tiếp tục nói;

- Thật đó phụ thân Vy Nhi không có nói dối người đâu. Có trách phạt thì cứ trách phạt Vy Nhi đi- Vừa nói vừa làm một bộ mặt đáng thương; hừ hừ nàng không tin phụ thân không mềm lòng. Quả nhiên phụ thân nàng đã hơi bớt giận hơn nhưng mà vẫn chưa hết tuyệt đối. Nàng định xuất ra chiêu cuối cùng thì phía sau phụ thân vang lên âm thanh trầm thấp của nam nhân;

- Thôi được rồi Quốc Trung, không cần trách mấy đứa nhỏ. Hải tử mới lớn tò mò về những thứ xung quanh cũng là bình thường mà.

- Haizz...nè mặt người ta tha cho chúng nó là được chứ gì. Nào Lâm Nhi, Vy Nhi mau đến đây bái kiến Hoàng thúc thúc đi hẳn chính là bằng hữu tốt của ta đó năm xưa trên chiến trường ta trúng độc hay bị thương đều do hắn chữa trị cướp ta về từ tay Diêm Vương- nghe người kia nói xong phụ thân nàng thở dài tỏ vẻ bất lực lura giận cũng bay mất.

P phía sau phụ thân một nam nhân trung niên có vẻ cùng tuổi phụ thân nàng. Mặc một bộ y phục xám cười hiền từ đi về phía nàng. Nhưng nàng cả thấy người này không phải nhân vật bình thường.

- Người lại nói quái rồi ta làm sao có bản lĩnh như vậy a.

- Hừ được xưng là Quái y - Hoàng Nhất Sơn được y được đều tinh thông mà lại không làm được việc đó? Mới mấy năm không gặp mà người biết khiêm tốn từ khi nào vậy?

Sau đó là một màn cái lộn rất ư là om sòm của hai 'lão nam nhân'; cứ như là hải tử vậy. Bỏ mặt nàng cùng ca ca đứng dơ một bên. Hai người cùng chung một suy nghĩ; này cái người đang cãi nhau với phụ thân họ chính là quái y- Hoàng Nhất Sơn đã ẩn cư từ mười mấy năm trước ư?

Nàng cứ tưởng quái y phải là một lão già râu tóc bạc phơ chứ. Nàng nhớ không lầm thì Linh Nhu từng nói phụ thân nàng năm nay 36 tuổi vậy chẳng phải vị quái y này cũng tầm đó tuổi thôi sao.

Thấy rằng cứ nhìn mình rồi nhìn Hân Quốc Trung thì như hiểu nàng đang nghĩ gì ông lên tiếng;

- Nha đầu thấy ta vậy chứ cũng đã gần 50 rồi chỉ là ta ngày ngày tiếp xúc với được thảo nên trông ta mới trẻ vậy. Ta và phụ thân người là tình cờ gặp gỡ sau đó liền kết thành bằng hữu.

- Hừ rồi đến khi xưa ta vẫn còn tức. Sau khi chúng ta quen biết nhau 2 năm ta mới biết được tuổi thật cùng thân phận của người. Lúc đó ta quả thực rất ngạc nhiên.

- Áya cũng không phải là ta giấu gì người chỉ là ta sợ người chê ta già quá không thèm qua lại với ta thôi mà.- Hoàng Nhất Sơn làm mặt ủy khuất đáng thương hề hề nói.

Thấy cuộc nói chuyện nhàm chán này còn có xu hướng kéo dài hơn nữa ca ca nàng bèn lên tiếng cắt đứt cuộc đối thoại.

- Khụ...Hoàng thúc thúc tiểu bối là tên Hân Tuệ Lâm.

- Nha...tiểu bối là Hân Thiên Vy bái kiến Hoàng thúc thúc.- Nàng cười tươi nói

- Ha không ngờ Hân Quốc Trung người lại có hai đứa con dễ nhìn như vậy nha nhất là nha đầu này tuy mặc nam trang nhưng trông vẫn rất xinh đẹp đáng yêu- Vừa nói vừa véo má nàng khiến nàng ô ô kêu.

- Thôi lão đầu mau buông tay ra người làm Vy Nhi đau rồi đó.- Hân tướng quân tức giận đến kéo Hoàng Nhất Sơn tránh xa khỏi nàng. Còn ca ca thì dụi dụi mắt xoa xoa mặt cho bớt đau.

Sau khi đã ở vị trí khá xa nàng Hân tướng quân mới buông bằng hữu tốt của mình ra. Một dạng yêu thương cưng chiều cục cưng là nàng.

- Nha đầu người là mua được liệu pha thuốc ư?- Hoàng Nhất Sơn bỗng nhìn về nàng hỏi.

- À...Àn ta định chế một ít thuốc để dành dùng. Sau khi mất trí nhớ ta đặc biệt hứng thú với việc chế thuốc nên có tìm hiểu chút ít- thấy không giấu được nàng liền nói đại như vậy.

- A vậy với được liệu cùng thảo được người sẽ nhận biết được ư?- Hoàng Nhất Sơn tiếp tục hỏi.

- Ân có lẽ được- Nàng nhàn nhạt trả lời còn trong lòng thì...Đùa ư được liệu cùng được thảo nàng đều biết được hết đó nga.

Sau đó 'Quái y đại nhân'; liền hỏi đủ thứ về các loại thảo được. Ông ấy hỏi về đặc điểm bên ngoài rồi hỏi nàng tên cùng công dụng của chúng. Ban đầu nàng sợ bị nghi ngờ nên trả lời hơi chậm nhưng sau đó liền không khống chế được bản thân thậm chí Hoàng Nhất Sơn vẫn chưa nói xong hết đặc điểm mà nàng đã nhanh chóng trả lời đáp án khiến ông rất bất ngờ. Còn Hân tướng quân cùng Hân Tuệ Lâm thấy hai người nói chuyện rất háng say mà bọn họ lại không hiểu văn đề đề hai người nói nên chỉ ở một bên nhìn nhìn a.

- Haha Hân Quốc Trung ta ưng ý nữ nhi người rồi đấy. Nàng nhất định phải là đồ đệ của ta. Ba ngày nữa ta sẽ mang nàng về U Sương sơn từ từ dạy bảo nàng. Người thấy thế nào? - Hoàng Nhất Sơn vẻ mặt vui vẻ như bắt được vàng hướng Hân Quốc Trung hỏi.

- Chuyện này phải xem quyết định của Vy Nhi ta cũng không muốn ép buộc nàng. Vy Nhi con thấy thế nào- Hân tướng quân yêu thương nhìn nữ nhi của mình.

- Con rất muốn biết nhiều hơn về độc cũng như y được nên con đồng ý- Nàng nghiêm túc nói.

- Nhưng ba ngày nữa liền đi như vậy có sớm quá không? - ca ca nàng lên tiếng.

- Mấy ngày nữa vào đông nên rất có thể sẽ có băng tuyết lở nếu không đi sớm sẽ rất nguy hiểm- Hoàng Nhất Sơn giải thích.

- Với lại không phải đi sớm sẽ được về sớm sao.- Nàng phụ họa nói.

Vậy là sau đó nàng dùng trà mời Hoàng Nhất Sơn, thực hiện nghi thức bái sư chính thức trở thành đồ đệ duy nhất của Quái y Hoàng Nhất Sơn.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: U Sương sơn - Nhị sư phụ

Sau khi thu nhận nàng làm đệ tử sư phụ nàng liền đi xử lý vài việc riêng. Ba ngày nói nhanh không nhanh nói chậm không chậm chớp mắt một cái đã qua đi. Hiện tại trước cổng tướng quân đang có cái cảnh Hân tướng quân 'hoa lê đài vũ'; ôm nữ nhi là nàng mà rung rung rơi lệ. Phụ thân căn dặn nàng đủ thứ nào là; ăn uống cho đầy đủ, ra ngoài phải mặc thêm áo khoác, ngủ nhớ đắp chăn, ngủ cho đủ giấc, vân vân và mây mây. Sư phụ nàng cũng không nói gì chỉ lắc đầu. Ca ca nàng thì không ồn ào như thể huynh ấy dặn nàng vài thứ rồi tặng nàng cả một túi to mức quả mà nàng thích nhất. Do là đi học tập nên nàng không mang Linh Nhu theo được. Linh Nhu nghe nàng nói xong liền ở ở khóc rồi cũng căn dặn nàng đủ điều. Chưa bao giờ nàng cảm thấy Linh Nhu giống nữ nhi của phụ thân nàng hơn nàng như lúc này nga. Thật là giống nhau mà. Nàng tuy có hơi không nở ròi xa họ nhưng mà biết làm sao đây nàng thật sự thích y thuật và nàng cũng muốn cường đại hơn a. Cuộc 'đura tiến' kéo dài cả một tiếng đồng hồ. Chỉ tới mỗi sư phụ nàng phải đứng đợi hồi lâu.

Không biết đi bao lâu rồi cuộc cũng tới được U Sương sơn. Nàng ngồi trên ngựa lâu như vậy cũng đã mệt muốn chết rồi. Đứng hỏi tại sao nàng biết cưỡi ngựa. Thật ra ba ngày còn ở nhà nàng đã nhờ ca ca dạy cưỡi ngựa. Nàng biết cưỡi ngựa thì càng thuận tiện chứ sao.

Thì ra núi U Sương là nằm giữa ba ngọn núi to lớn khác nga. Nơi này cũng thật hoàn hảo để ẩn dật mà. Xung quanh núi U Sương là cả một rừng tre. Đi xuyên qua rừng tre nàng thấy ngay cả một vườn thảo được lớn. Khiến nàng vô cùng háo hức.

- Trước tiên vào trong ăn chút gì đó rồi nghỉ ngơi đi. Chúng ta cũng đi khá lâu rồi chắc con cũng đã mệt. Đến ngày mai chúng ta hãy bắt đầu học.- Sư phụ từ tốn lên tiếng.

Nghe sư phụ nói nàng mới để ý thì ra vườn thảo được được trồng xung quanh một toà nhà lớn.

- Vâng thưa sư phụ.- Nàng cũng cảm thấy hơi mệt nên mới đồng ý.

Bỗng dưng môn mở ra từ trong nhà bước ra một nữ tử xinh đẹp mặc cam y. Nàng ta da trắng, mày lá liễu, mắt to, mũi cao chính là xinh đẹp vô cùng. Quả nhiên là mỹ nhân nga. Phía sau nàng là nam tử lam y trông như một thư sinh. Người này.....chắc dễ nhìn tí thôi (Gà; hix nữ chủ của ta thật đáng thương đối với nhan sắc của nam nhân lên mà tự... còn đối với nữ nhân thì...thấy mỹ nữ là nhao nhao...)

Nàng định hỏi sư phụ hai người họ là ai thì từ đầu một bóng đen nhào tới chỗ nàng xoa nắn tay chân nàng, nàng định chống cự nhưng thấy vô ích nên thôi. Nàng nhìn người đối diện. Là một nam nhân từ tuấn đi. Khuôn mặt đã có vài nếp nhăn nhưng cũng không che được khí chất trầm hùng. Ông ta mặc hắc y và hiện tại đang loay hoay trên người nàng;

- Tiểu nha đầu xương cốt người rất là tốt rất thích hợp để luyện võ. Có hay không muốn bái ta làm sư phụ- Ông ta nghiêm túc nhìn vào mắt nàng nói.

Đứng một bên này giờ sư phụ Hoàng Nhất Sơn nghe vậy lập tức xù lông hưởng về ông ta mắng;

- Lão già chết tiệt nha đầu này đã là đồ đệ chính thức của ta. Người đừng có cướp người chứ.

Người kia nghe vậy cũng chẳng thêm tức đến sư phụ nàng, vẫn một mực nhìn nàng chờ đợi câu trả lời.

- Tại sao ta phải bái ông làm sư phụ? - nàng nghiêm mặt nói vừa nhìn ông ta vừa làm mặt đang nghĩ ngợi.

- Ta chính là Tô Văn năm xưa từng là võ lâm minh chủ. Người muốn làm đồ đệ của ta đếm còn không xuê. Thế nào nha đầu? - Tô Văn cười tự tin nói. Cứ như là nàng nghe thế sẽ đồng ý ngay vậy. Chính là cái mặt tự tin ấy chỉ duy trì được mấy giây thì bị nàng làm cho hoàn toàn sụp đổ.

- Túng? Vậy chẳng phải bây giờ ông chỉ là một lão già bình thường thôi sao còn sống ở một nơi hẻo lánh như thế này chắc chắn ông là một kẻ nhàn cư không hiểu tin tức bên ngoài rồi còn đâu.- Nàng trực tiếp đá xích.

Thực ra nàng có từng nghe kể rằng Tô Văn vô công vô cùng lại đánh bại được nhiều cao thủ võ lâm và lên nắm chức Võ lâm minh chủ trong mấy năm liền...Tuy nhiên trên giang hồ ông đã đắc tội với không ít người. Và rồi một lần ông không có ở nhà, bọn chúng cầu kết nhau phóng hỏa đốt tất cả mọi người trong Tô gia chỉ trong một đêm không chừa một ai sống sót. Khi ông quay về thấy nương tử cùng đứa con gái đã chết ông vô cùng đau lòng. Ông đã không đi báo thù bởi vì ông sợ nhiều người vô tội phải đổ máu. Từ đó ông rút lui khỏi giang hồ sống mai danh ẩn táng. Nhưng mà nàng thực sự không ngờ ông lại sống cùng với sư phụ nàng nga.

- Nay...nhưng mà ta có rất nhiều bảo bối tốt đó còn có rất nhiều bí tịch vô công. Nếu người thích ta đều cho người.- Ông chuyển sang chế độ dụ dỗ.

- Thật sự? Không được nuốt lời đó. Mọi người ở đây làm chứng đó nha.

Vị cam y tỷ tử cùng lam y nam tử kia nhẹ gật đầu đáp ứng. Sư phụ nàng tuy hơi bất mãn nhưng vẫn đồng ý.

- Được rồi vậy thì ta miễn cưỡng nhận ông làm sư phụ- Nàng làm bộ suy nghĩ một hồi lâu rồi nhàn nhạt nói.

Nghe từ 'miễn cưỡng'; Tô Văn suốt thở huyết. Sư phụ, tỷ tử cùng ca ca họ đứng sau lưng cười khúc khích khiến mặt ông đen lại càng đen.

Lý Yên Nguyệt trầm nghĩ tiểu nha đầu này thật thú vị a. Trương Vỹ thì lại tội nghiệp dùm cho sư phụ hân. Rốt cuộc sư phụ hân cũng gặp rắc rối rồi. Còn Hoàng Nhất Sơn ông lại rút ra một cái kinh nghiệm là tốt nhất không nên động vào đồ đệ này.

Bỗng một âm thanh 'ọc ọc...' phát ra từ bụng nàng.

- Ha ha con đói rồi sư phụ- Nàng cười cười nhìn sư phụ.

- Vậy vào nhà đi chúng ta cùng dùng bữa ta cũng vừa mới dọn cơm ra.- Vị tỷ tử xinh đẹp nói.

Thế là mọi người cùng vào nhà ăn cơm. Sau đó nàng lại một lần nữa làm 'ngũ lễ'; bái sư. Thì ra nam tử kia là đại đệ tử của Tô Văn hiện tại trở thành đại sư huynh của nàng- Trương Vỹ. Còn vị tỷ tử xinh đẹp kia là nhị sư tỷ của nàng - Lý Yên Tuyết. Cả hai người đều mở cõi được Tô Văn nhận nuôi từ nhỏ. Vì thấy cả hai đều có thiên phú võ học nên ông nhận làm đồ đệ luôn. Vậy là nàng có hai vị sư phụ Đại sư phụ - Hoàng Nhất Sơn, Nhị sư phụ - Tô Văn. Nàng chia ra một ngày học với Đại sư phụ một ngày học với Nhị sư phụ. Tuy cả hai vị sư phụ lúc bình thường đều rất trẻ con và còn...nhoi nữa. Nhưng đến khi dạy nàng thì nghiêm túc hẳn ra nga và họ cũng thương yêu nàng nữa. Cả sư huynh và sư tỷ cũng vậy đều quan tâm chăm sóc và yêu thương nàng. Cuộc sống của nàng trôi qua ở U Sương Sơn vô cùng hạnh phúc.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Bye bye U Sương sơn yêu dấu.

Thấm thoát 6 tháng đã qua đi. Do nàng vốn sẵn đã có kiến thức về các loại được chỉ cần kiểm chứng lại tên của chúng ở cổ đại và hiện đại có giống nhau không thôi nên việc học nghệ cùng đại sư phụ trôi qua rất trôi chảy. Đại sư phụ nói ông đã dạy hết tất cả mọi thứ cho nàng hiện tại nàng chỉ cần ra ngoài thực hành và học tập thêm những thứ mới lạ nữa. Về phần võ thì nàng đã thành thực sử dụng ám khí cùng kình công đã luyện tới mức thượng thừa li do là vì.....học cái này cho giỏi để sau này gặp gặp dân không cần đánh nhau chỉ cho một vèo một cái chuồn đi là xong kakaka... Riêng Song Nguyệt kiếm pháp - một loại kiếm dùng kết hợp hai cây kiếm Song Nguyệt là môn võ công đã thất truyền từ lâu do Nhị sư phụ tình cờ tìm thấy cuốn bí tịch cùng Song Nguyệt kiếm của môn kiếm pháp này nên đã giữ lại thấy nàng nhao nhao đòi học nên ông tặng luôn cho nàng...tự học và sau một thời gian nàng đã luyện tới tầng thứ năm. Biết được điều này Nhị sư phụ khen nàng rất nhiều. Mà ông nào đâu biết rằng tất cả nỗ lực trong thời gian qua là do.....nàng đã sớm nhăm chán muốn nhanh chóng rời đi U Sương sơn và ông lại càng không ngờ rằng chính nhờ những lời khen của ông mà nàng vô luôn việc luyện kiếm mà ra sức vạch kế hoạch l khai U Sương sơn ra ngoài vừa chơi vừa kiếm tiền.

Nhưng mà...trước khi đi nàng đã chuẩn bị 'quả' cho mọi người nga. Khi đêm đến...nàng lên la lên lúc lần lượt chui vào phòng Đại sư phụ cùng Nhị sư phụ khi đã thả mẽ được đặc biệt cho họ ngủ li bì nhanh chóng thực hiện kế hoạch 'tặng quả' vĩ đại của mình. Sau khi xong việc chỗ hai vị sư phụ nàng liền đi đến chỗ sư huynh và sư tỷ. Những ngày ở đây cả đại sư huynh và nhị sư tỷ rất tốt với nàng và cũng thường xuyên giúp đỡ nàng nên nàng tặng cho họ món 'quả' cực bự. Hằng ngày ở chung nàng phát hiện rằng tuy bình thường sư huynh cùng sư tỷ cãi nhau om sòm kì nhau tựa như nước với lửa nhưng thực ra cả hai đều rất quan tâm đến lẫn nhau. Nếu nàng đoán không nhầm thì hai này thích nhau thật rồi chỉ là cả hai đều cứng đầu không chịu thừa nhận. Cho nên nửa đêm nàng gọi cả hai đến phòng nàng nói rằng có chuyện quan trọng bảo họ bảo họ một khắc sau đến phòng nàng vì thượng tiêu sư muội là nàng nên chỉ sau một khắc cả hai đã có mặt tại phòng nàng. Nhưng khi bước vào phòng mà không thấy nàng đâu thì cả hai đã thấy có gì đó không ổn. Tuy nhiên phát hiện đã muộn rồi a. Hai người từ từ thiếp đi khi hít phải mẽ hương trong phòng nàng...Nàng thấy thể nhanh tay lột y phục cả hai ra quăng họ lên giường nàng thấy mặt hai họ trở nên đỏ dần thì nàng hiểu rằng Mộng Xuân được do nàng bảo chế đã phát huy tác dụng. Người hít phải mộng xuân được sẽ mơ thấy mộng xuân cùng người mình yêu. Nàng để cho hai người họ nghĩ rằng họ đã xảy ra 'chuyện ấy' với nhau. Chắc chắn rằng sư huynh nàng sẽ chịu trách nhiệm với sư tỷ và hai người họ sẽ tiến gần nhau hơn. Ừm công nhận mình thông minh ghê nga. Sau khi đã 'tặng quả' xong nàng nhanh chóng cuộn gói chạy khỏi U Sương sơn. U Sương sơn vốn dĩ là một ngọn núi quanh năm được bao quanh bởi sương mù. Do lần đầu tiên đến đây là vào buổi trưa là thời điểm sương đã tan dần với lại nàng cũng không để ý nên không phát hiện nhưng mà hiện tại đi vào buổi tối nên sương mà càng trở nên dày đặc lợi hại hơn. Cho nên nàng phải mất hết hơn một canh giờ mới hoàn toàn đi khỏi U Sương sơn. Vì quá mệt mỏi nên đi không được bao xa nữa nàng thấy một cái miếu hoang liền đi vào tìm một nơi thoải mái mà lăn xuống....ngủ chẳng hề quan tâm tới việc trong miếu còn có những người khác và họ luôn nhìn nàng đầy sát khí từ khi nàng bước vào miếu. Ở đây có lửa nên nên khỏi phải đốt nến cũng biết trong miếu có những người khác đang nhìn nàng đầy sát khí, nàng mang theo trên người toàn là độc được nha họ dám động thủ nàng dám quăng cả nắm độc ă.

Thấy bên ngoài có người đi vào bọn Dạ Lãnh cùng Dạ Hân nhanh tay cầm lấy chui kiếm sẵn sàng ra tay ngay khi chủ từ lên tiếng hoặc người họ có hành động bất lợi. Tuy nhiên hoàn toàn ngoài dự đoán của họ người họ chỉ đi đến gần đốt lửa của họ số đông hơn dưới đất mấy cái sau đó nằm xuống ngơ ngác mấy cái rồi.....ngủ luôn cũng chẳng thèm ngo bọ họ lấy một cái tỉnh một cách chưa từng tỉnh a. Mà nhìn lại thân hình nhỏ bé của người họ hình như chỉ là một tiểu cô nương thôi nga vì hơi tối nên họ không nhìn rõ mặt. Dạ Lãnh và Dạ Hân luôn từng nhìn về phía chủ từ của mình x y kiến. Khi thấy chủ từ lắc đầu y nói không cần ra tay cả hai mới buông kiếm xuống bỏ bớt sát khí nhưng vẫn nhìn nàng không rời mắt sợ nàng

đột nhiên xuất thủ ám hại chủ tử họ.

Lãnh Thiên Kỳ nhìn về bóng dáng nhỏ nhỏ đang nằm cách hẳn không xa mà ánh mắt hẳn lợ ra tia hứng thú ngày càng đậm.

Còn nàng, ngay khi thấy mấy người kia buông lỏng sát khí nàng đã chui vào trong mộng dù sao còn có Tiểu Bạch canh gác cho nàng ngủ. Tiểu Bạch là một con bạch xà độc cực kì mạnh được nàng cứu và nhận nuôi vào tháng trước.

Nàng vui về đánh cờ với Chu Công nào đâu biết mình đã đi vào tầm ngắm của kẻ nào đó. Khiến cho nàng sau này muốn thoát khỏi hẳn cũng thoát không được.

Gà: Phù...rốt cuộc nam chính cũng xuất hiện rồi hìhì. Vô học rồi chắc tiến trình đăng truyện của ta sẽ chậm hơn mong m.n thông cảm nha. Một tuần ta đăng ít nhất một chương thôi lại sắp kiểm tra nữa rồi mà (TAT)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12: Hẳn bị thương?

Trời gần sáng, nàng bị đánh thức bởi vài tiếng ồn. Dụi dụi mắt mấy cái nàng nhìn về phía mấy 'sinh vật' đã làm nàng phải chào tạm biệt Chu Công đại nhân.

Đập vào mắt nàng là một nam nhân mặc huyền y. Mặc dù về mặt có tài nhọt nhưng vẫn không làm giảm đi phong thái vương giả và sự lạnh lùng của hẳn. Cằm cương nghị, cái mũi cao thẳng tắp, đôi môi có hơi tái. Đôi mắt hẳn nhắm nghiền lại, mày kiếm nhuu chặt có vẻ như đang chịu đựng gì đó. Làn da hẳn lại trắng vô cùng nhưng cũng không phải loại trắng như con gái nga. Nói tóm lại đây là nam nhân đầu tiên trong đời nàng cảm thấy xứng đáng với chữ đẹp.(Gà: ai đọc mấy chương trước rồi chắc sẽ nhớ cái bệnh mù nhan sắc của chị ấy nhờ)

Bên cạnh còn có một nam nhân khác đang loay hoay chăm sóc cho vị nam tử mặc huyền y. Nàng nhìn thế nào cũng thấy giống hình ảnh tiểu thụ đang chăm sóc lo lắng cho lão công nhà mình nga. Ấy ấy...cái ý nghĩ về đam mỹ lại sắp trỗi dậy rồi...đề ếp xuống thôi.

Nàng lắc đầu có xu đi suy nghĩ trong đầu. Đến khi mở mắt ra đã thấy cả hai người nọ đang nhìn về phía nàng. 'Tiểu thụ' đứng chắn trước người nam tử huyền y đồng thời không quên bắn sát khí về phía nàng.

Lay nga nàng có làm gì nên tội đâu a. Nàng ngủ mới thức thôi mà cũng chỉ nhìn lão công của hẳn mới có một cái có cần khuyếch tán định ý như thế không.

Trong khi nàng đang là hét trong lòng thì Lãnh Thiên Kỳ đang âm thầm đánh giá nàng. Hôm qua hẳn cũng chỉ biết nàng là một tiểu cô nương tuy tùy tiện nhưng cũng rất dễ thương. Nếu hôm qua hẳn chỉ có chút ý thường thức nàng thì hiện tại hẳn càng hứng thú nồng đậm hơn và...còn có suy nghĩ muốn bắt tiểu nha đầu đáng yêu này về làm của riêng... Này...hắn đang suy nghĩ gì đây trước đây đối với nữ nhân liếc cũng không thèm liếc mắt một cái thế mà lại có ý định muốn bắt cóc muốn sở hữu một tiểu nha đầu chỉ mới gặp lần đầu tiên? Có phải hay không là tác dụng phụ của loại độc kia?

Chi biết trước mặt hẳn hiện tại là một tiểu nha đầu da trắng như ngọc. Đôi mắt to tròn trông mong lung hình như còn chưa tỉnh ngủ hẳn. Mày liễu nhuu lại. Cằm cằm môi chắc đang suy nghĩ gì đó. Thấy bọn hẳn nhìn mình nàng liền đáng thương nhìn bọn hẳn mà hình như còn hơi sợ bọn hẳn nữa. Cũng phải thôi ai bảo cái tên Dạ Hân tóa sát khí nhiều như thế. Haizz...thật may Lãnh Thiên Kỳ không biết được suy nghĩ của nàng. Chứ một vị nam tử mà trong mắt nàng chỉ xứng với từ đẹp đã vậy còn bị nàng cho là bị đoạn tụ. Nếu hẳn biết được thì cũng không biết là sẽ có biểu cảm gì đâu.

Thấy mình có vẻ làm hơi quá dù gì nàng cũng chỉ là một tiểu cô nương thì Dạ Hân cũng buông bỏ sát khí.

Lúc này từ bên ngoài Dạ Lãnh đi vào cầm theo một chậu nước;

“Nước đây Dạ Hân người nhanh chóng rửa lại vết thương cho gia đi” - Dạ Lãnh đưa chậu nước cho Dạ Hân nói.

Tiếp nhận nước Dạ Hân liền bắt tay vào việc rửa sạch vết thương. Lúc này nàng mới để ý hóa ra nam nhân mặc huyền y bị thương ở cánh tay bên phải. Vết thương dài khoảng hai gang tay chắc là do kiếm gây ra. Nhưng mà điều bất thường ở đây là vết thương chảy ra những giọt màu đen điều này chứng tỏ rằng cây kiếm gây ra thương tích kia có tẩm độc.

Nghĩ lại thì... hình như tối qua nàng ngủ kế mấy người này còn chiếm luôn một nơi cực kì ảm áp ở gần đồng lửa để ngủ. Nói chung là nàng cũng mắc nợ người ta mà tối qua nàng ngủ cũng rất ngon nữa. Thôi thì ra tay giúp người ta lại một cái cũng chẳng mất miếng thịt nào còn làm được một việc thiện nữa chứ.

Nàng nào đâu biết rằng chỉ vì một lần làm việc thiện này mà khiến cho sau này toàn bộ 'thịt' của nàng đều bị cướp sạch.(Gà: Ay...tội cho cô gái đó~)

Nàng đứng lên chậm rãi bước đến gần mấy người nọ. Hai người Lãnh, Hân thấy nàng bước tới lập tức chuẩn bị một màn 'tung hỏa mù' sát khí dày đặc'; Nhưng mà nàng nhanh chóng lên tiếng ngăn cản màn này.

“Hai vị ca ca hình như ca ca này bị trúng độc rồi đó nếu không nhanh chóng chữa trị khá nặng độc tố lan tràn nhanh gây nguy hiểm là rất cao” - Nàng chỉ huyền y nam tử nọ nghiêm túc nói.

Khi hai người Lãnh, Hân đang phân vân không biết có nên cho nàng chữa cho gia không thì..

“Dạ Lãnh Dạ Hân cứ cho nàng chữa trị cho ta thử xem”

Nghe vậy nàng nhanh chân chạy đến bắt mạch. Nàng nhuu mày.

“Sao vậy không chữa được?” - Thấy nàng nhuu mày hẳn lên tiếng hỏi.

“Không phải a. Ta làm sao mà không chữa được chứ. Người là trúng Thất Cốt Tán. Loại độc này khi vào người sẽ xâm nhập vào xương trước tiên nó ăn mòn xương từ trong ra ngoài đồng thời phát tán kịch độc khắp cơ thể. Người trúng độc sẽ vô cùng đau đớn nếu không nhanh chóng chữa trị thì người chắc chắn sẽ thành phế vật. May mà đã dùng nội lực ngăn cản độc lan tràn nếu không thì.....”

Nàng nghe sư phụ nói trúng độc này thì xương khắp người như bị búa đập vào cảm giác đau đớn không chịu nổi nga. Sao tên này không rên dù chỉ một tiếng?

Nghe nàng nói cả hai người Lãnh,Hân liền hít một ngụm khí lạnh không ngờ người kia lại độc ác như vậy.

“Vậy tại sao cô nương nhuu mày?” - Dạ Lãnh hỏi cũng là thắc mắc của hai người Dạ Hân cùng Lãnh Thiên Kỳ.

“À ta nhuu mày là vì muốn chữa độc này có hơi phức tạp. Người uống được này dĩ nhiên sẽ giảm bớt đau đớn và loại bỏ một phần độc tính. Còn nữa...Các người đến đây chắc là muốn nhờ Quái y Hoàng Nhất Sơn giúp đỡ rồi đây là bản đồ cứ đi theo liền tìm được hẳn thôi”. - Nàng cầm nhánh cây khô vẽ lên mặt đất.

Khụ nàng là đang trên đường bỏ trốn mà nếu không nhanh lên là bị Nhị sư tỷ bắt đi hẳn thật là cái chắc a.

Bỗng một tiếng la vang vọng đất trời vang lên.

“HÀN THIÊN VYYYY....”

Khụ đó chính xác là âm thanh của nhị sư tỷ. Không ngờ loa phát thanh của tỷ ấy lại ảm thanh chất lượng cao như vậy dù nàng đã đi xa mà vẫn nghe rõ thế này. Và tất nhiên ba người kẻ bên nàng cũng nghe rồi.

“Khụ.. ta chi lo được tới đây thôi chuyện còn lại các người tự lo đi.Ta là....đang bị 'truy sát'; nên cáo từ trước đây bye” - Nàng sờ mũi nói. Sau đó cầm túi đồ dùng khinh công bay đi.

Nhìn theo bóng dáng nàng cho đến khi biến mất hẳn, hẳn nhìn không chớp mắt khóc mũi nhếch lên. Nhìn mặt nàng còn không phải là gây chuyện rồi chuẩn lẹ ư. Còn nói là bị truy sát. Hắn cười cười lắc đầu nha đầu này thật là nghịch ngợm mà.

Nhưng mà...khôn mặt tuần mỹ nhan chóng tái nhợt đi, phun ra một ngụm máu đen. Dạ Hân đỡ hẳn ngồi.

“Vương gia người không sao chứ.”

“Ta không sao”

“Vậy chúng ta nhanh chóng đi tìm Quái y giúp đỡ đi thuộc hạ đã nhớ đường rồi” - Dạ Lãnh xóa đi bản đồ trên đất nói.

“Ừ”

Thế là ba người nhanh chóng đi khuất dưới rừng tึn thẳng đến - Hoàng Y sơn trang- tên nơi bọn người Hoàng Nhất Sơn và Tô Văn cùng Đại sư huynh Nhị sư tỷ nàng ở.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Tại Hoàng Y son trang, Nhị sư tỷ của nàng là Lý Yên Tuyết đang tức giận đến mức bốc khói. Vừa tỉnh dậy liền thấy mình và sư huynh đang ngủ cùng giường cả hai đều không mảnh vải che thân. Không cần nghĩ cũng biết đã có chuyện gì xảy ra rồi. Nhớ đến tối hôm qua là đến đây gặp tiêu sư muội.....Chết tiết làm sao mà nàng lại quên con nha đầu kia rất quý phá nghịch ngợm chứ.

Lừa gần bốc lên nghi ngút. Vặn loa đến nút max:

" HÀN THIÊN VYYYY...."

Tiếng hét của nàng đã đến tai kẻ 'tội phạm' nào đó và cũng thành công nhắc nhở tên 'tội phạm'.....đào thoát ngay và luôn.

Lý Yên Tuyết nàng hôm nay không dạy con nha đầu kia ra trò thì khó mà nguôi cơn giận này. Nghĩ vậy nàng bước xuống giường định đi xử đẹp 'tiểu sư muội yêu quý' thì thân thể dường như kiệt sức. Nàng lao đảo ngã.....vào vòng ôm ấm áp của sư huynh. Nhưng...ý thức được cả hai không mặc gì thì nàng cố vùng vẫy ý định lấy chăn che thân. Nhưng càng vùng vẫy sư huynh lại càng ôm chặt hơn.

" Sư...sư huynh..huynh thức rồi sao....Ách..huynh..buông muội ra có...được..hay không...muội muốn...mặc y phục vào..." - Yên Tuyết ngại ngùng lên tiếng

Trương Vỹ cũng không hề buông tay chỉ hơi thả lỏng, gói đầu vào gáy nàng giọng có hơi khàn:

" Ta sẽ chịu trách nhiệm"

Nghe được sư huynh nói mặt nàng thoáng chốc đỏ lựng lên.

" Chuyện tối qua chỉ là ngoài ý muốn...Chỉ tại tiểu sư muội gài bẫy chúng ta thôi...Huynh cũng không nên...miễn cưỡng mình mà cười muội...Chuyện đó...muội không để tâm đâu"- Thật ra thì nàng từ chối vì không muốn sư huynh khó xử thôi. Thấy bình thường nàng hay cái cọ với sư vậy chứ nàng lại yêu huynh ấy từ lâu rồi. Vì yêu nên mới hay cãi nhau chỉ vì muốn huynh ấy chú ý đến mình. Nhưng nếu huynh ấy không yêu nàng cũng không muốn ép buộc.

Nghe câu trả lời của nàng hẳn hơi chấn động. Ai mà chẳng biết đối với nữ tử trình tiết quan trọng như thế nào chứ. Vậy mà nàng dám nói không quan tâm. Trương Vỹ xoay thân thể nàng lại để hai người đối diện nhau. Kiên định nói:

" Tuyết Nhi ta chịu trách nhiệm với nàng không phải chỉ vì nàng đã trở thành nữ nhân của ta mà còn vì ta yêu nàng. Nàng...thật sự ghét ta đến vậy sao?" - Dứt lời vai hắn rung kịch liệt. Giương mặt tuân bệ che khuất sau những lọn tóc đen bóng.

Bất giác nàng cảm thấy đau lòng và cũng thật hạnh phúc. Đau lòng vì đã khiến hắn tổn thương. Hạnh phúc vì hóa ra huynh ấy cũng yêu nàng.

Lý Yên Tuyết dùng đôi tay run run của mình nâng khuôn mặt của Trương Vỹ lên. Nàng cố lấy hết dũng khí nói:

" Không có, muội không có ghét huynh. Muội đã yêu huynh lâu rồi nhưng muội sợ chỉ có muội yêu đơn phương... cho nên...cho nên muội mới..."

Không để Yên Tuyết nói tiếp Trương Vỹ đã đặt lên môi nàng một nụ hôn nồng cháy.

Ngay lúc trong phòng tràn ngập bong bóng màu hồng thì một cái bóng đen cực kì cực kì to xông vào.

Thấy có người xông vào mặt Yên Tuyết liền mở lên một đám hồng mây thẹn thùng nấp sau lưng sư huynh của mình. Trương Vỹ thì với tay lấy cái khăn che đi thân thể hai người lại.

Tô Văn từ bên ngoài đi vào;

" Tuyết Nhi a có chuyện gì xảy ra bộ Vy Nhi lại quậy phá gì nữa rồi sao mà con lại la lớn như vậy a....ha ha ha ta...ta ra ngoài đây hai con cứ tiếp cứ tiếp tục nga." - Đang nói háng thấy hai đứa trần như nhộng đang hôn nhau thấy ông vào liền dừng lại kè che người nấp, Tô Văn nhanh chóng thức thời cảm thấy ngại rồi đi. Trước khi đi còn không quên để lại cái nhìn vô cùng ám muội cho hai người nọ và đóng cửa cẩn thận dùm luôn.

Vừa đi được mấy bước thì Tô Văn gặp Hoàng Nhất Sơn.

" Sơn sớm nga. Sao người có vẻ hấp tấp quá vậy?"

" Văn a Vy Nhi của chúng ta xuống núi rồi. Nàng để lại bức thư cho chúng ta đây" - Nói xong Hoàng Nhất Sơn đưa cho Tô Văn một lá thư.

Tô Văn đọc xong thư thì mắt ông hơi đỏ. Nha đầu này thật là tốt bụng cũng rời đi. Đi cũng không nói gì chỉ để lại một bức thư như vậy. Haizz dù sao thì trước sau gì cũng sẽ rời đi.

Còn Hoàng Nhất Sơn ông cũng không nói gì. Việc con bé lựa chọn ra ngoài học tập là việc làm đúng đắn nên ông cũng không có lí do gì ngăn cản con bé.

Nội dung bức thư là;

"Đạisưphụnhữnggườiởđâyconđãbiếttròđiđâycommuônranngoaìmuốnbiếtnhieuthìthomừa. Consẽcốgắnghoctậpótthomừnêngườidĩtnglo.

Nhịsưphụthàxinlờivivẫncưạhọcchếrvôhọc từngườimàcơndânvivàừikhỏi. Nhưngmàngườivềntâmconsẽhuyệntậpthật tốtSongNguyệt kiểm phápkhôngđểngườithấtvongđũanga.

Sau khiVyNhiđứơihàivinhchỗchamsócbanhàchothậttốt. Đồngthờicũngđiđăngquêngiúpcon làm choNhịsưtỷbớtgiận. Thậtraconrấtmuốnxinlờitỷấyynhưng.....'lựcbất tôngtâm' nha. Vĩkhihaingườidọcđượcbức thư nàythìchắc consẽđiđixarị

Hàn Thiên Vy "Không hiểu sao khi đọc đến câu cuối thì cả hai người đều có cảm giác mình bị tính kẻ nga. Aizz..dù sao nàng cũng là đồ đệ của mình nên thôi cứ mặc kệ.

Nhưng mà vài phút sau hai người mới cảm thấy thiệt là hối hận. Chuyện là các loại được liệu quý của Hoàng Nhất Sơn toàn bộ đều không cánh mà bay. Trên bàn còn có một tờ giấy với lời nhắn;

" Sư phụ phòngcủangườicũngquảbèbộrồi. VyNhiđãgiúpngườidoneđẹpạirồi copháilãđăngân nấp homkhông. Ủay conbiếtsưphụsẽrất 'hàilòng' mà, khôngcầnkhentặngcơndạ"

Hừ cái đồ ăn cướp xảo trá. Dám lấy hết mấy chục bình được liệu của ông. Thiệt là tức chết mà làm sao trước đây ông lại nhận con nha đầu này làm đồ đệ chứ.

Về phần Tô Văn cũng không khá hơn là bao. Ông bị con nha đầu nào đó vơ vét hết bao nhiêu là bảo bối. Thiệt là đau lòng mà.

Hai người đang hằm hằm thầm chửi cái đứa gây chuyện nào đó thì...

" Nay lão bằng hữu hình như ta nghe thấy có người đến tìm ngươi". Tô Văn là người luyện võ nên tai rất thính. Ông nghe thấy hình như ở trước cổng có người muốn tìm vị Quái y - Hoàng Nhất Sơn này.

Trước Hoàng Y son trang lúc này có ba người đang đứng. Không ai khác chính là chủ tớ Lãnh Thiên Kỳ, Dạ Lãnh và Dạ Hân.

Nghe Tô Văn nói có người gọi mình Hoàng Nhất Sơn bước ra cửa thấy được bọn họ liền nén không được kích động. Nhưng khi thấy khỏe mới cùng cánh tay Lãnh Thiên Kỳ dính toàn máu đen ông hoảng hốt hỏi;

"Vương gia...người trúng độc?"

"Ấn. Hoàng đại phu người có thể trị cho ta?"

"Ấn vương gia người mau trong để ta xem mạch"

Hoàng Nhất Sơn ông quen biết vị vương gia lãnh khốc này cũng nhờ cái lão Hàn Quốc Trung kia giới thiệu. Tiểu tử này tuy sinh ra đã được phong vương gia nhưng không hề kiêu căng hay tranh đấu tranh giành quyền vị. Mấy lần ra chiến trường bị trọng thương đều được ông cứu chữa. Cũng từ đó mà hình như vị vương gia này đối với ông nhiều hơn mấy phần kính trọng.

Bước vào được phòng ông nhanh chóng bắt mạch cho Lãnh Thiên Kỳ.

"Là ai lại độc ác hạ Thất Cốt Tán? Cũng may mà đã dùng nội lực cùng được liệu áp chế. Được liệu này công hiệu thật mạnh mẽ không biết Vương gia có từ đâu. Có phải hay không là từ một tiểu cô nương trông khoảng 15-16 tuổi?"

" Ấn thực sự là vậy. Ta thấy hình như nàng ấy đi từ hướng này tới không biết Hoàng đại phu có quen biết nàng không?"- Lãnh Thiên Kỳ lên tiếng hỏi. Hắn thực rất muốn biết lai lịch của nàng. Trên đường đến đây hắn đã suy nghĩ kĩ rồi. Ngay từ lúc hắn gặp nàng hẳn nghĩ là hắn đã nhất kiến chung tình với nàng. Hắn muốn biết nhiều hơn về nàng. Nàng chỉ có thể là của hắn.

" Hừ! Nàng là đồ đệ duy nhất của ta tên là Hàn Thiên Vy. Hừ hừ...Hôm qua nàng quýy cho Hoàng Y son trang của ta gà bay chó sủa không yên rồi chuẩn mất dạng". Tuy khẩu khí như đang tức giận nhưng khi nhìn thấy trong mắt ông toàn là yêu thương hẳn liền nhận ra rằng ông rất yêu chiều nàng. Haizz..nha đầu này cũng thực quý phá đi. Xem ra muốn thu phục nàng cũng không phải là chuyện dễ dàng gì rồi. Ừm...Hàn Thiên Vy ràng đứng hồng thoát khỏi ta. Mối hận nhếch lên vừa nghĩ đến người nào đó vừa nhếch lên. Nhưng chỉ là một nụ cười nhẹ thoáng qua nên làm cho ba người Hoàng Nhất Sơn, Dạ Hân và Dạ Lãnh tưởng rằng mình bị hoa mắt.

Sau hôm đó Lãnh Thiên Kỳ ở lại Hoàng Y son trang cả nửa tháng trời để trị trọng.

-----ta là tuyến phản cách a~-----

E hèm quay lại với nữ chính của chúng ta nào.

Một người một ngửa... à còn một rần nữa sau khi đi mấy ngày liền thì họ đã về tới kinh thành. Vì quá mệt mỏi nên nàng tìm đại một cái nhà trọ muốn một phòng ở tạm. Dù sao nàng cũng không gấp về nhà. Sau khi đã ăn cơm và tắm rửa sạch sẽ nàng thăm vạch ra kế hoạch kiếm tiền rồi....ngủ..nàng mệt lắm rồi nhà. Chuyện gì cũng để mai đi rồi tính.

Gà; Mới đọc lại truyện của mình. Giờ mới thấy truyện của ta hình như có hơi... nhảm chán. Cũng không ai để lại comment khích lệ ta hết trơn. Ta thực thương tâm nga. Ai đó đọc truyện của ta rồi thì để lại 'dấu chân' cho ta biết với a để ta còn có động lực viết tiếp chứ tình hình hiện tại là ta có hơi...lười rùi.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Tỷ tỷ bị heo gặm mắt nảo

Ngoài phố, có một tiểu cô nương đang đi dạo vừa đi vừa lóng ngóng nhìn xung quanh. Trên tay còn đang cầm kẹo hồ lô ăn vui vẻ. Nàng đi đến đâu người ta liền ngược nhìn đến đó. Đôi mắt nàng to tròn trong veo hiện lên nét ngây ngô đáng yêu. Mày liễu, mũi cao, mí cong vút. Cái mũi anh đào nhỏ đang nhai nhai lấy kẹo hồ lô. Miệng cười thỏa mãn. Đôi má trắng nõn mịn màng. Một thân bạch y họa tiết hoa cẩm tú cầu kết hợp với kiểu tóc thất lịch một bên càng làm nổi bật vẻ đẹp vừa thuần khiết vừa dễ thương. Thực là một cô nương khá ái đáng yêu mà. Nam nhân bên đường nhìn nàng không chớp mắt.

Đ? Sao mấy người bên đường nhìn mình như muốn ăn tươi nuốt sống thế mình có đặc tội với ai đâu. Ấy kiểu này lần sau ra đường phải mang theo khăn che mặt mới được.- khu...đây là suy nghĩ của nữ chính Hàn Thiên Vy.

Đi được mấy vòng nàng quyết định mua lại một từ lâu. Từ lâu này tuy nằm gần trung tâm kinh thành nhưng buồn bán lại ế ẩm. Nghe nói chủ quán từng đắc tội một vị tiểu thư nào đó sau lần bị nàng ta gây khó dễ việc buôn bán từ đó mà sa sút.

Thấy người chủ từ lâu trông thật thất vọng tin nên nàng giữ ông ấy lại giúp nàng quản lý. Nàng cho người thay đổi lại mọi thứ. Tầng dưới bán búp bê vải, những món đồ chơi bằng gỗ được khắc tinh xảo, những chiếc túi thơm mang đủ loại hương thơm, dễ chịu có, quyến rũ có, thanh nhã, mộc mạc cũng có. Ngoài ra còn có bán nước hoa cùng các loại trang sức. Nàng không có bán mỹ phẩm thực đơn giản vì nàng không hứng thú với chúng a. Tầng trên được trang trí theo phong cách đơn giản. Treo ngói sao và con hạc giấy. Sách được sắp xếp gọn gàng trên kệ. Mỗi kệ là các thể loại sách khác nhau. Đương nhiên đều do nàng kêu người đi sưu tầm mua rồi chép lại bán cuối mỗi quyển sách đều có ghi sơ nét về tác giả sách và được đóng dấu mộc là Tuyết Vy Hiệu Sách - tên hiệu sách nàng mới. Tầng này ngoài sách còn có bán màu, mực, bút lông, và tranh vẽ nữa. Mọi thứ trên được hoàn tất là thành quả sau một thời gian dài của nàng nga. Sau khi sắp xếp ổn thỏa nàng hướng nhà trọ mà đi đến. Haizz...buồn ngủ quá rồi phải ngủ bù thôi a~

Đang đi nàng vô tình va vào một người. Vốn buồn ngủ nên nàng nhẹ nhàng xin lỗi rồi đi luôn. Ai để mới bước có một bước thôi mà người kia đã kéo nàng lại. Vì không kịp đề phòng nên...bàn tọa của ta đau chết đi được.

Cảm giác đau từ...bàn tọa thân yêu truyền đến khiến cho con buồn ngủ vì thế mà trôi đi hết. Nàng vừa định quay lại mắng cái kẻ khốn nạn vừa lôi mình té thì một giọng nói chanh chua xen lẫn sự xem thường vang lên;

"Còn tưởng là con tiện nhân ngu ngốc nào vừa va vào bốn tiểu thư hóa ra là Hàn tiểu thư hoa si ngu ngốc xuất chuồng à không là xuất phủ đi dạo. Lúc này ta 'vô tình' khiến cho Hàn tiểu thư té thật xin lỗi mong tiểu thư đừng tha thứ cho"- Giọng nói khinh thường vừa làm như vô tội vừa che miệng cười khiêu khích.

Nghe nàng ta nhắc đến từ 'hoa si' nàng mới sực nhớ đến thân phận 'đặc biệt' của mình suốt nửa là quên luôn rồi. Mà cũng phải thôi lúc nàng xuyên qua là đã ra ngoài học nghệ rồi kéo dài tận nửa năm trong thời gian đó nào có ai nhắc cho nàng nhớ cái danh tiếng 'thơm tho' ấy đâu. Với lại cả tháng nay dù có ở kinh thành nhưng nhưng nàng có ra ngoài đâu chỉ loay hoay ở hiệu sách rồi tới về phòng trọ ngủ thôi. Mà...nàng là ai kia chứ làm sao có thể đứng yên cho nàng ta khi dễ?

Nghe thế nàng ngược khuôn mặt đáng thương lên đối diện nàng ta: Hừ người đã muốn diễn thì ta đây cũng phụng bồi.

"Tỷ tỷ xinh đẹp a Vy Nhi rất ngoan nha Vy Nhi đâu có đi vào trong chuồng heo nhà tỷ đâu mà tỷ thấy Vy Nhi xuất chuồng. A Vy Nhi biết rồi chắc là sáng nay tỷ mới ghé vào chuồng heo không cẩn thận bị heo gặm mắt nảo. Haizz...thật đáng thương ca ca lúc mới nói làm người phải biết giúp đỡ lẫn nhau. Cho nên dù Vy Nhi có 'chấn yếu tay mềm', bữa bọn công việc nhất định vẫn sẽ đi tìm con heo đó đòi lại não cho tỷ"- Giọng nói thanh thuần kết hợp với khuôn mặt ngây thơ thuần khiết nàng nhanh chóng nhận được hảo cảm của mọi người.

Những lời xi xảm vang lên:

"Wa! cô nương này thực khá ái làm sao mà vị tiểu thư kia lại mắng nàng là hoa si ngu ngốc chứ"- Người qua đường Ất

"Ta nghĩ chắc là vị tiểu thư này ganh tị với tiểu cô nương này đó. Còn nói ra những lời lẽ dơ bẩn nữa. Trông xinh đẹp như thế không ngờ lời nói lại thối như vậy. Không biết là tiểu thư nhà nào đây!- Người qua đường Giáp.

"Này các người nói khê thôi lỡ nàng ta nghe thì chết chắc. Nàng ta chính là nữ nhi cung của Tả tướng đấy"- Bà bán rau tối bụng nhắc nhở.

"Đừng đẩy nàng ta chính là Mộc Thu Thu nghe nói người từng đắc tội nàng đều không có kết cục tốt đâu"- Thím bán thịt cũng xen vào.

Người qua đường Ất, Giáp nghe thế lo sợ Mộc Thu Thu sẽ gây chuyện với họ nên im lặng tiếp tục quan sát tình hình.

Về phần Mộc Thu Thu sau khi nghe nàng nói xong đã tức giận không nhỏ lại nghe mấy người đi ngang chỉ tro bình phẩm lại càng tức giận. Khuôn mặt đỏ bừng chỉ ta về phía nàng;

"Người...người..."

"Nga tỷ không cần lo Vy Nhi sẽ nhanh chóng tìm não trả lại cho tỷ mà"- Nàng chớp chớp mắt thẳng tay thêm dầu vào lửa.

Lúc này Mộc Thu Thu chịu không nổi nữa rồi. Nàng ta vung tay rút cây roi bên hông quát thẳng về phía nàng.

Mọi người thầm nghĩ một roi này lực đạo không hề nhỏ nếu như tiểu cô nương kia tránh không kịp nhất định sẽ bị trọng thương không thể nghĩ ngờ.

Nhưng...ngay lúc cây roi sắp đánh lên người nàng thì...

Thì.....tg lướt viết tiếp chứ sao...

☺_☺_ Hu ta sắp thi HSG rồi thấy có cứ hỏi học bài hoài. Học tập thì dồn dập. Sáng phụ đạo trưa học chính thức chiều ôn HSG kiểu này thì xong thế nào ta cũng nhập viện a. Không biết đến lúc đó còn nàng nào nhớ ta không =''=

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 15: Về phủ Hàn tướng quân

Nhưng... ngay lúc cây roi sắp đánh vào người nàng thì...một hòn đá từ đầu bay tới đánh cây roi khiến cho Mộc Thu Thu suốt nửa trở tay không kịp mà làm bị thương chính mình.

"Hừ! Không ngờ chỉ là một cái nữ nhi Tả tướng mà cũng dám hống hách dương oai ngay dưới chân thiên tử như vậy."- Người tới là một mỹ nam nga. Ba ngón sợi tóc được cố định bằng bạch ngọc. Đôi mắt đen cơ trí. Mày kiếm. Mũi mòng. Một thân lam y họa hình mây trời.

Bên cạnh hắn là một nam tử còn muốn suốt hơn. Làn da trắng tựa tuyết.Mắt đen tuyền. Cái cằm cương nghị. Đôi môi mòng có phần hồng hồng. Chắc...chắc...đù tiêu chuẩn mỹ....thụ. Cơ mà sao thấy hai tên này quen quen vậy ta....

Mộc Thu Thu nghe giọng nói, ngẩn đầu lên thấy hai người nọ liền làm bộ đáng thương. Lệ đọng trên khóe mắt.Một bộ đáng yếu ớt nhìn vào liền muốn che chở;

"Lục vương gia, Mộ Dung công tử" Nàng ta nhìn người nào.

"Hu...Mộ Dung công tử, Lục vương gia... thật ra là hai người hiểu lầm rồi. Hix...là Hàn tiểu thư...nàng ghen tị với nhan sắc của Thu Nhi...mà buông lời nhục mạ. Lâm Thu Nhi quá mức tức giận...cho nên...cho nên mới vung roi...đánh nàng ta...Thu Nhi không có ý...thực sự không có ý đâu.." _ Nói xong còn đưa khăn tay lên lau nước mắt nữa.

Mấy người dân xung quanh thấy Mộc Thu Thu lật mặt nhanh như vậy cũng chẳng dám nói gì. Bọn họ chỉ là người dân bình thường thôi nga họ còn muốn sống yên ổn qua ngày nào dám xen vào chuyện của mấy vị tiểu thư, thiếu gia.

Vậy là không có một ai lên tiếng biện minh cho nàng. Còn nàng thì... ngay lúc Mộc Thu Thu kia nói hai người nam tử nọ là Mộ Dung công tử và Lục vương gia thì đầu nàng dường như muốn vô tung rồi a...

Cái vận phản chó gì vậy trời. Ra khỏi cửa hết gặp con cò hỏ cần bầy lại gặp đại nhân vật đã khiến "Hàn Thiên Vy" kia chết. Nhìn đi nhìn đi cái tên mặt trắng kia chẳng phải chính là vị Lục vương gia - Lãnh Minh Hạ. Hừ... cái "nguồn gốc" của sự việc xuyên không đây mà. Mà dù sao cũng nhờ hần mà mình mới xuyên không cho dù xuyên không được đẹp lắm nhưng xem như cũng nợ hần rồi.

Còn Mộ Dung công tử kia chẳng phải chính là Nhị thiếu gia của Mộ Dung gia - Mộ Dung Lưu Duệ đây ư. Khụ...nếu nàng nhớ không lầm thì hình như trong sắp tranh vẽ mỹ nam của "Hàn Thiên Vy" trước kia cũng có hình của tên này nha.

Thấy nàng không phản bác một lời thì Mộc Thu Thu càng thêm đắc ý;

"Lục vương gia, Mộ Dung công tử hai người thấy chưa. Hần tiểu thư cũng không phủ nhận chứng tỏ Thu Nhi là nói đúng sự thật nha"

Mộ Dung Lưu Duệ cùng Lãnh Minh Hạ ngoài mặt bình tĩnh nhưng trong lòng lại khinh ghét cười một tiếng. Bọn hần là quan sát từ xa này giờ làm sao không biết mọi chuyện là như thế nào. Nữ nhân này mới ức hiếp tiểu cô nương kia giờ liền quay lại làm một đáng tiểu thư hoàn rừ bọn hần còn hăm hãi tiểu cô nương kia nữa chứ. Một Mộc Thu Thu nổi tiếng hiền lành ôn nhu quả nhiên cũng chỉ là giả tạo. Chỉ là bọn hần không ngờ tiểu cô nương khá ái tựa tính lạnh lại là hoa si tiểu thư của Hần phủ - Hàn Thiên Vy.

Nghe Mộc Thu Thu nói nàng dù đang lơ ta mơ cũng tỉnh táo lại. What? Nàng mới im lặng một lát thôi liền bị người ta vu oan vậy rồi

Thoát một cái nàng quay lại bộ dạng ngây ngốc lúc đầu. Đôi mắt long lanh ngây ngổ nói;

"Tỷ tỷ xinh đẹp mà đầu óc lại không được tốt nga. Vy Nhi có ý tưởng tìm nào giúp tỷ thôi mà tỷ cũng muốn đánh Vy Nhi hu...tỷ...thật hung dữ....hu...hu...Vy Nhi...Vy Nhi về...về... mét phụ thân với ca....tỷ tỷ xấu"

Rồi che mặt chạy vụt đi luôn. Để lại bãi chiến trường ở đó. Haizz...nàng là lười ở lại vòng vo với cái Mộc tiểu thư không nào kia lắm nha mà cũng không muốn tiếp xúc với cái vương gia công tử này nọ mệt. Nàng hiện đang rất cần ngủ, ngủ rồi nàng công phải về Hần phủ nha.

~Ta là tuyển phản cách kawaii~

Sau khi đánh một giấc rồi chiều nàng chạy đi ăn một trận nọ nê dễ lấy sức. Sau đó tắm rửa thay một bộ y phục tím nhạt thêu hoa từ đẳng. Tóc cột đơn giản cổ định bằng sợi dây màu tím nốt. Đem theo vài vật dụng cần thiết cuối cùng nàng che mặt bằng khăn màu tím thêu hoa từ đẳng đồng bộ với y phục rồi dùng kính công bay đến Phủ tướng quân.

Tại Phủ tướng quân lĩnh gác nghiêm ngặt tuy nhiên có kẻ nào đó lại đi vào dễ như ăn bánh. Thấy thư phòng còn sáng nàng bèn "hạ cánh" trên nóc thư phòng. Nhẹ nhẹ lấy một miếng ngồi ra nhìn vào trong. Chỉ thấy bốn tách trà nóng. Ý mà khoan...bốn tách trà? Không lẽ nhà có khách? Ủa mà khách gì lại tới nửa đêm nửa hôm thế kia? Đang lúc nàng thắc mắc thì một giọng nó trầm thấp vang lên;

"Tướng quân khanh nghĩ xem chúng ta nên làm sao đây. Mộc gia là cựu quan đã phục vụ triều đình mấy đời rồi thế lực trong triều đình càng lúc càng lớn mạnh vừa mới đại nữ nhi vào cung trở thành phi tần của trẫm. Hiện tại Tứ đệ lại cứ kháng kháng đòi lấy nhị tỷ Mộc gia - Mộc Thu Thu làm chính phi cho bằng được. Trẫm từ chối thì không tiện mà đồng ý thì e rằng..." _ Nói đến đây người nọ im lặng.

"Hoàng thượng thần nghĩ ngài cứ tạm hoãn lại bảo rằng qua Tết hãy tính tiếp" _ Nha là giọng của phụ thân nàng.

"Đừng đó Hoàng thượng trong thời gian hòa hoãn kia chúng ta nên tìm cách khiến cho Tứ vương gia chết tâm đi" _ Nga đây là tiếng của ca ca mà.

"Đề cũng nghĩ vậy" _ Âm thanh trầm mà lạnh vang lên. Hừ... sao thấy quen quen vậy ta...mà thôi kệ đi..

Bỗng đôi mắt nàng lóe lên một cái. Mò vào túi lấy ra một lọ được rắc nhẹ vào thư phòng. Há há...cho ca và phụ thân hết hồn một phen... Tuy nhiên khi nàng cất lọ được vào thì sợ y làm va chạm vào lọ được khác trong túi...Và thế là một thanh kiếm hướng thẳng đến chỗ nàng. Nàng nhanh nhẹn trốn thoát nhưng mà....

Rắc... ngói vỡ, mái nhà sập...

Ầm...nàng hạ cánh xuống đất không mấy êm đềm...khói bay mù mịt...

#Gà; ta đã quay trở lại rồi các nàng ới (*~*~*)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sủng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 16: Lại là hần?

Khụ...tình hình là nàng đáp ngay cái bàn thân yêu. Khiến cho nó "chân lìa khỏi thân". Đợi khói tàn ra hết, nàng đứng dậy nhìn về phía bọn hần.

Sau khi phóng thanh kiếm về nơi người nghe lên bọn hần, Hần Tuệ Lâm nhanh chóng rút nhanh cây kiếm khác trên kệ. Hần tướng quân cũng đã cầm một cây kiếm trên tay. Cả hai người trong tư thế sẵn sàng chiến đấu đứng chân trước vị nam tử được gọi là Hoàng thượng và...Quách Thị Hối? Là hần ta? Cái tên nàng gặp khi chuẩn khỏi U Suồng sọc. Ừm hôm nay hần mặc hắc y. Nhìn gương mặt tràn đầy sinh khí chắc là độc đã được giải rồi.

Mà ngoài bốn người họ ra thì còn xuất hiện thêm bốn người nữa. Hai trong bốn người đó hình như là thuộc hạ của tên mặc hắc y thì phải. Còn hai tên còn lại chắc là ám vệ của Hoàng thượng rồi. Vua mà ị.

Lúc nàng đang nhìn bọn họ thì họ cũng đang thẩm đánh giá nàng.

Từ y thêu hoa từ đẳng. Khuôn mặt được che đi bởi tấm khăn tím cũng thêu từ đẳng hoa. Họ chỉ thấy đôi mắt to sáng lấp lánh tựa như sao của nàng. Nhìn đáng người không khó để đoán đây là một cô nương. Tuy nhiên đã dám đến tận phủ tướng quân để nghe lên thì chắc không phải là dạng vừa rồi.

Hần tướng quân và Hần Tuệ Lâm đều cảm thấy đôi mắt kia rất quen thuộc nhưng nhất thời lại chẳng nhớ là ai.

Riêng Lãnh Thiên Kỳ nghĩ khi nhìn thấy đôi mắt đó hần đã nhận ra ngay đó chính là nàng. Nữ nhân khiến hần mong nhớ ngày đêm. Thật ra sau khi chữa khỏi độc hần đã cho người điều tra mọi thứ về nàng....Mà nàng cũng thật nghịch ngợm quá đi dám trêu đùa ca phụ thân và Hoàng thượng. Ánh mắt hần nhìn nàng đầy ôn nhu.

Nàng khiêu khích nhìn bọn họ.

Nàng vừa mới rắc được thôi là sập mái nhà nên bốn tên ám vệ kia nhanh chóng lao vào vây chắc chắn cũng đã hít phải được của nàng rồi. Hừ dù được phát huy tác dụng nàng phải xử đẹp họ mới được. Ai bảo dám làm nàng té đau như vậy.

Quả nhiên trong khi nàng đang suy nghĩ thì được của nàng đã phát huy tác dụng.

Tay chân bọn hần bủn rủn. Thanh kiếm rơi xuống. Toàn thân vô lực.

Lãnh Thiên Kỳ sùng nịch nhìn nàng. Nha đầu này quá nhiều chiêu trò rồi.

Nha bầy giờ nàng phải diễn thôi.

Nàng nhìn Hoàng thượng bằng ánh mắt thâm cừu đại hận và không quên tỏa sát khí dày đặc. Từng bước từng bước đến gần Hoàng thượng đại nhân.

Hần tướng quân thấy vậy liền thất kinh, cực nhọc nói;

"Người không được làm hại Hoàng thượng. Nếu ngài có mệnh hệ gì người chết cũng không chuộc hết tội. Không những vậy gia tộc người cũng phải chết cùng"

Này nếu vậy thì phụ thân người không phải cũng chết theo sao?_ Nàng trầm nghĩ.

Nàng đứng trước mặt Hoàng đế rút ra thanh đoản đao mặt không đổi sắc đâm vào ngực hần. Chất lỏng màu đỏ chảy ra.

"KHÔNG..." _ Những người có mặt la lên trừ kẻ bị đâm và hần.

Sau tiếng hét, không gian im lặng như tờ.

Một tiếng cười thanh thúy tựa chuông bạc vang lên.

"Haha...cười chết ta rồi haha...phụ thân, ca ca mặt hai người mất cười quá haha..."

Nàng cười đến chảy cả nước mắt. Nàng chỉ dùng đoản đao giả để đâm thôi mà. Đoán đao khi đâm sẽ thực vào trong đồng thời ép máu giả nàng đã chuẩn bị sẵn ra ngoài.

Mà nhìn biểu hiện của Hoàng đế đại nhân đi xanh lét luôn mà ời.

Vậy là con hãm nào đó cười lẫn lóc trên sàn.

Hàn tướng quân sau khi nghe được giọng nói của con gái cung thì vừa giận vừa mừng cái nha đầu này lại nghịch nữa rồi làm ông hết hồn àk.

Ca ca Hàn Tuệ Lâm sau khi biết là nàng thì lên tiếng trách móc;

"Vy Nhi muội lại hồ nháo nữa rồi. Còn không mau đem giải được ra còn định ở đó cười đến khi nào?"

Nàng thì cười dữ quá nên hiện tại bị.....ngheñ.

Thấy nàng ngheñ hẳn lo lắng đến bên vuốt lưng giúp nàng thuận khí. Thật ra sau khi giải độc xong hẳn được Quái y tặng cho được bách độc bất xâm nên không trúng được của nàng. Mọi người tại "hiện trường" miệng đều há hốc. Này Lãnh vương từ khi nào lại tốt bụng như vậy???

"Nha cảm ơn"

Nàng đứng dậy móc ra một lọ được đưa đến trước mũi từng người.

Lãnh Văn Hoàng sau khi đã chắc chắn bản thân không bị gì. Mới âm thầm thở ra một hơi. Mà ời làm hẳn hết hồn. Sau đó nhanh chóng lấy lại phong thái của một bậc đế vương cứ như nãy giờ chưa có chuyện gì xảy ra vậy.

"Tướng quân có chuyện gì sao" _ Một binh sĩ gõ cửa thư phòng hỏi.

"Không có chuyện gì. Người tiếp tục canh gác đi"

"Vâng vậy thuộc hạ cáo lui"

Mà bốn tên ám vệ thấy mọi chuyện không đáng lo ngại nữa thì quay lại công việc của mình.

Căn phòng trở nên im lặng hẳn. Những ánh mắt lên án không ngừng chiếu lên người nàng.

"Vy Nhi con quay về cũng không thêm thông báo cho phụ thân một tiếng"_ Phụ thân lên án.

"Lại còn dám bày trò nghịch ngợm treù đùa bọn ta" _ Ca ca nàng bỏ sung.

"Còn không xem Hoàng thượng ta ra gì" _ vị Hoàng thượng nãy giờ im lặng cũng lên tiếng. Nhưng ngay sau đó hẳn liền nhận được ánh mắt lạnh lẽo sắc như dao của vị vương gia nào đó.

Rốt mớ hỏi, hẳn có làm gì đâu chỉ nói sự thật thôi mà sao Tam đệ nhìn hẳn thấy ghê vậy.

"Hu...Vy Nhi xa nhà đã lâu hiện tại mới quay về. Phụ thân cùng ca ca không thương thì thôi sao lại phóng kiém vào Vy Nhi làm Vy Nhi té thật đau giờ còn muốn mắng Vy Nhi nữa huhu..."

Cái khăn che mặt rơi xuống. Hiện ra một khuôn mặt xinh đẹp như tinh linh. Đôi mắt long lanh sắp khóc đến nơi. Mỗi đó cắn cắn đầy ứ khuất.

Thật ra trong lòng thì. Hổ hổ tuyệt chiều thứ nhất nước mắt cá sấu cá sấu.

Lâm phụ thân cùng ca ca một trận luống cuống đổ nàng.

Hắn thì đứng một bên gắng kiềm chế tâm tư muốn ôm nàng vào lòng. Bảo bối của hắn thật quá đáng yêu mà.

Nhớ ra điều gì, phụ thân nàng nói;

"Hoàng thượng. Vương gia đây là nữ nhi của thân - Hàn Thiên Vy. Nàng còn nhỏ nên có gì mạo phạm mong bỏ qua cho."

"Ấn. Chúng ta cũng không để tâm đâu. "Trẻ nhỏ" nghịch ngợm vậy mà."

Vị Hoàng thượng nào đó định trả lời đã bị hẳn cướp lời.

Nghe hẳn nói nàng ngheñ rằng ngheñ lợi trùng. Hẳn mỉm cười ôn nhu nhìn nàng.

Hừ hừ cười, cười con khi nhà người àk.

"Phụ thân nghe mọi người nói định khiến cho Tứ vương gia chết tâm với Mộc Thu Thu hà. Theo như con biết thì hình như Tứ vương gia thích Mộc Thu Thu vì nàng ta xinh đẹp lại ôn nhu hiền lành. Nhưng mà theo con thấy thì Mộc tiểu thư kia ôn nhu hiền lành gì gì đó đều là giả tạo thôi. Hồi sáng nàng ta còn mắng và định đánh con giữa đường đấy. Chúng ta chỉ cần vạch trần bộ mặt thật của nàng ta thôi thì đảm bảo Tứ vương gia liền chết tâm ngay."

"Cái gì con/muội bị đánh"_ Phụ thân cùng ca ca đều phẫn nộ.

"Nàng bị đánh ở đâu? Còn đau hay không?" _ Hẳn lo lắng hỏi.

"A không sao nàng ta làm sao đánh được ta chứ"

Hắn sau khi xoay nàng mấy vòng xem xét từ trên xuống dưới từ dưới lên trên rồi mới an tâm buông nàng ra.

Nàng có hơi ngạc nhiên. Hẳn ta bị làm sao vậy?

Còn phụ thân ca ca nàng và Lãnh Văn Hoàng đã rơi vào trạng thái sốc đơ người.

Lãnh vương đề mắt đến nữ nhi ông/muội muội hẳn?

Tứ đệ cư nhiên quan tâm nữ nhân?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sủng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 17: Thay nàng trả thù

Tại Lãnh vương phủ...

"Đạ Lãnh điều tra xem hôm nay trên đường giữa nàng và cái nữ nhân Mộc Thu Thu kia đã xảy ra chuyện gì" - Giọng của Lãnh Thiên Kỳ vang lên từ trong thư phòng. Tuy giọng nói không mặn cũng không nhạt nhưng Dạ Lãnh đã theo già mười mấy năm rồi làm sao lại không biết chứ. Xem ra Tà tướng phủ sắp có chuyện không may rồi...

Chưa đầy một khắc sau, Dạ Lãnh đã quay trở lại và kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra.

Nghe xong, mỗi hân nhệ câu lên một cái. Tiểu Vy Vy của hắn thiệt là tinh ranh mà, kể cả mắng người cũng cao thâm như vậy. Nhưng mà.... cái Mộc Thu Thu kia tuyệt không tha thứ được mà lão Tà tướng đạo này cũng không an phận quá rồi dám để cho nữ nhi ra đường lộ hành không xem ai ra gì. Hừ kể cả người của hắn cũng dám động vào. Nhiệt độ trong phòng càng lúc càng lạnh....

Hôm sau, có tiếng thét vang vọng khắp Tà tướng phủ. Mộc Thu Thu nhìn chính mình trong gương mà hét lớn. Tay á ta run run. Không thể nào...gương mặt xinh đẹp của á ta...gương mặt để cho á ta phải kiêu ngạo...

Trong gương là hình ảnh một nữ nhân đầu tóc rối bù. Gương mặt nổi đầy mụn nhọt cùng những đốm xanh đỏ đáng sợ.

Từ bên ngoài một a hoàn hấp tấp chạy vào.

"Tiểu thư không hay rồi. Khó phòng...khó phòng của Tà tướng phủ bị cháy rồi....A...tiểu thư...mặt...mặt của người làm sao..."Đang nói đoạn a hoàn kia vừa nhìn thấy khuôn mặt của Mộc Thu Thu liền khiến sợ. Nàng ta run run lùi lại.

Thật không may hàng động ấy lại làm Mộc Thu Thu cảm thấy chóng mặt. À ta vớ tay chớp ngay cây dao gọt hoa quả gần đó lên không thương tiếc mà rạch một đường lên mặt a hoàn nọ.

"AAA..."

"Có phải cảm thấy ta xấu xí lắm không? Vậy ta liền làm người cũng được giống ta"

A hoàn đáng thương không chịu được đau đớn lát sau đã ngất đi.

Bên cạnh nàng ta là Mộc Thu Thu đôi mắt lóe lên thù hận cùng độc ác.

"Chuyện này chắc chắn do à tiện nhân Hàn Thiên Vy kia làm ra. Hừ con tiện nhân ta nhất định khiến người chết thật thê thảm"

Tay à ta bấu chặt vào da thịt mình nhiễm một mảng huyết...Nữ nhân luôn coi trọng nhan sắc của mình. Một khi thấy người khác xinh đẹp hơn mình sẽ ghen ghét. Một khi nhan sắc bị hủy hoại thù hận sẽ càng dâng cao chi mong sao giết được kẻ đã hủy dung mình một cách đau đớn nhất. Mà trong mắt Mộc Thu Thu thì Hàn Thiên Vy thuộc cả 2 trường hợp. Cho nên...cực kì hận và ghét nàng.

Đang ăn cháo nóng bỗng nàng cảm thấy lạnh rợn người. Quái! Rõ ràng là ăn cháo nóng mà sao lại cảm thấy lạnh vậy trời! Thôi kệ ăn tiếp thôi.

Về phía Lãnh Thiên Kỳ thì đang rất hài lòng với "việc tốt" mình đã làm. Kẻ dám động đến bảo bối nhà hắn chi có thể sống không bằng chết. Mộc Thu Thu kia hẳn sẽ từ từ hành hạ. Mà lão Tà tướng kia xem như cũng gián tiếp khi dễ bảo bối nhà hắn cho nên...đừng hồng sống yên ổn.

Chỉ tội mỗi Tà tướng không biết bản thân đã đắc tội ai mà ra nông nổi này.

Đang vui bỗng Lãnh Thiên Kỳ nhớ lại một chuyện hình như lúc Tiểu Vy Vy của hắn bị ức hiếp thì Lục đệ - Lãnh Minh Hạ cùng Mộ Dung Lư Duệ có giúp nàng. Hừ tốt nhất là hai tên kia chỉ là đi ngang qua rồi vô tình thấy mà giúp đỡ nếu để hắn phát hiện hai tên kia có suy nghĩ gì với nàng thì...hừ hừ...hắn không ngại thiên bọn họ (Gà; Eo ơi ác vậy ☹️). Mùi giấm nồng nặc khắp phòng. Còn nàng haizz...xem ra hắn phải nhanh bắt nàng về cột chặt bên người mới được. Kéo đầu lại có kẻ dòm ngó. Bảo bối Vy Vy chỉ có thể là của hắn thôi...mãi mãi là vậy....Con sói nào đó cười gian xảo...

Ở một nơi nào đó trong phủ Tướng quân.

"Hắc xì...quái hết lạnh lại hắc xì. Phải đi tìm thuốc uống phòng bệnh thôi." - Nàng xoa xoa mũi lắm bầm. Không biết rằng bản thân đang bị người khác tính kế.

(Gà; Cầu cho nàng được bình an a~ *vậy vậy*...mặc dù mọi chuyện do con tác giả mà ra ☹️)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 18: Thắt nguyệt hội (1)

Trong một căn phòng tranh nhả của Tuyết Vy Hiệu sách.

"Tiểu Bạch nàng ăn nhiều một chút chỗ ta còn nhiều Hạc Đình Hồng lắm. Ăn nhiều cho mau lớn." - Nàng vừa đồ Hạc Đình Hồng ra đĩa vừa nói chuyện với Tiểu Bạch.

"..." - Con rắn nào đó gào thét; Chủ nhân a ta là giống đực người đứng có Tiểu Bạch này Tiểu Bạch nọ được không. Còn nữa ta vốn trưởng thành từ lâu rồi. Nhưng mà nó lại không thể nói chuyện nên...thôi im lặng là vàng...thỉnh thoảng lại trừng nàng một cái.

Sau khi cho Tiểu Bạch ăn no rồi nàng lại quay về với công việc của mình tiếp tục viết sách.

Tiểu Bạch ăn no rồi cũng rất ngoan ngoãn chui vào làm ổ trong lòng nàng.

(Gà; Đồng chí Tiểu Bạch thân mến! Người cứ vui về hưởng thụ đi sau này Kỳ ca phát hiện người ăn đậu hũ của nương từ hần rồi đảm bảo người sống ko yên ổn đâu ☹️)

Linh Nhu thì ngồi một bên gọt trái cây cho nàng ăn lâu lâu lại nhìn nàng sùng bái.

Hiệu sách của nàng sau khi khai trương rất được mọi người chào đón. Nhất là những tác phẩm của nàng.

Nàng đã kể cho phụ thân nghe việc nàng mở hiệu sách. Phụ thân còn vui vẻ ủng hộ bảo nàng tiếp tục phát huy. Có được người phụ thân như thế nàng thật rất vui.

Gần đây phụ thân cùng ca ca nàng đều bề bộn công việc căn bản không có thời gian bồi bên cạnh nàng. Vì thế nàng xin phụ thân ra hiệu sách ở luôn.

Cuộc sống sáu gạo cứ thế bắt đầu. Mỗi ngày chỉ có ăn, viết rồi ngủ.

Đến gần chiều rồi cuộc nàng cũng hoàn thành xong quyển "Hẹn người kiếp sau tương ngộ" (Gà; ta chém đấy) Bộ này ngược chết đi được làm nàng tổn không ít chất xám cùng nước mắt nha.

Nàng đứng lên, đi tắm rồi ăn một chút cơm. Vì nàng chưa đói cho lắm. Loay hoay một lát mặt trời cũng đã lặn. Phở lên đèn. Trông rất náo nhiệt, nàng định kêu Linh Nhu cùng đi dạo thì phát hiện Linh Nhu đã ngủ từ khi nào rồi. Nghĩ lại hôm nay Linh Nhu cũng vất vả nên nàng nhẹ nhàng đu Linh Nhu nằm lên giường của mình. Đắp chăn cẩn thận cho rồi mới rời đi và đương nhiên cái con rắn lười Tiểu Bạch cũng theo cùng. (Gà; tại nó ngủ trong áo nàng ấy mà=>nàng ở đâu nó ở đó, nàng đi đâu nó đi theo đó☹️)

_____Tuyển phân cách_____

Hôm nay nàng vận bạch y trang trí họa tiết có bốn lá☹️. Đôi mắt linh động nhìn khắp nơi. Chân đeo chuông bạc theo từng bước chân của nàng mà phát ra âm thanh đĩnh đạc dễ nghe.

Ngó nghiêng ngó dọc một hồi nàng mới phát hiện một điều. Hôm nay là cái ngày gì mà này giờ gặp toàn mấy đôi tình nhân không vậy trời có biết thương tiếc cho dân F.A như từ không huhu.

Vì thế nàng tui thần lếch xác đến từ lâu gần đó. Làm gì nha? Đương nhiên là đến tìm đồ ăn ngon để giải sầu rồi.

Nàng không biết rằng có hai đạo ánh mắt nhìn nàng từ này giờ.

Lãnh Minh Hạ đưa tay chạm vào ngực chính mình. Cảm nhận trái tim mạnh mẽ đập liên hồi. Tại sao tim hắn đập nhanh vậy?

Văng hai đạo ánh mắt kia một thuộc về Lãnh Minh Hạ và một của....Lãnh Thiên Kỳ.

Khụ...nào chuyện mấy quay đến xem bình giấm chua kia nào. Và...quả nhiên chưa tới cửa đã gặp bạn giấm rồi...

Trong phòng mùi giấm nồng nặc. Hắn nghiêng răng nghiêng lợi nhìn bọn lang sói đang nhìn nàng chằm chằm hận không thể giết chết chúng ngay tại chỗ. Nàng là của hắn chi có hắn mới có quyền ngắm. Còn nàng nữa làm gì đi ra đường lại ăn mặc đẹp thế kia.

Nếu Hàn Thiên Vy mà nghe được câu này nhất định sẽ hét lên; chú hai a con mặc đồ rất bình thường nga.

Bên cạnh hắn, vị hoàng thượng đang cái trang vị hành nào đó nhìn hắn đầy thú vị.

"Ai nha không ngờ vị vương gia lãnh khốc của chúng ta cũng biết ghen nha."

Từ sau khi gặp ở phủ tướng quân. Hoàng thượng Lãnh Văn Hoàng đã cho người điều tra về nàng. Biết được tiếng tăm "hoa si" lừng lẫy của nàng liền cảm thán; Quả nhiên tin đồn không thể nào tin được mà.

Ngồi cùng bàn với Lãnh Thiên Kỳ và Lãnh Văn Hoàng là một vị nam tử khuôn mặt tựa điều khắc - Ngủ vương gia Lãnh Minh Hạo. Nghe hoàng huynh của mình nói vậy, đôi mắt hồ phách liền tò mò nhìn xuống dưới lâu. Chi tiếc vừa vận ngay lúc nàng bước lên lầu nên nhìn không rõ. Chỉ kịp thấy một bóng lưng màu trắng.

Nàng chọn một phòng trên lầu rồi gọi Tiểu nhị đem tất cả món ngon lên. Đồ ăn được mang lên mùi thơm cực kì. Nàng vừa cảm đĩa lên chuẩn bị xực thì tên Tiểu nhị lúc này quay trở lại.

"Tiểu thư, vị công tử phòng bên cạnh nhờ tiểu nhân đưa cho tiểu thư thứ này." _ rồi hắn ta đưa cho nàng một mảnh giấy.

Hửm? Từ khi xuyên đến đây nàng có quen ai đâu.

"Đếnphòngbên cạnhgặp ta - Lãnh Thiên Kỳ "

Nàng nghiêng đầu suy nghĩ...lời nói nghe quen quen...lại tiếp tục nghĩ...lời vẫn không nhớ được...thời thì...kệ luôn đi nghĩ làm chi cho mệt ☐.

Nàng xoay người lấy bút cùng một tờ giấy từ trong túi vải. Vì lí do viết sách nên lúc nào cũng mang bút giấy bên người ấy mà.

" Khôngquen "

Sau đó đưa cho tiểu nhị nhờ hắn mang cho người nọ.

Đọc xong Lãnh Thiên Kỳ liền đen mặt. Nàng dám bảo không quen hắn?

Hắn đứng lên hướng phòng nàng đi đến. Đường nhiên hai cái đuôi kia cũng đi theo xem kịch.

Trùng hợp đám người Lãnh Minh Hạ cũng bước ra khỏi phòng.

" A Lục đệ cũng đi chơi sao?" _ Lãnh Văn Hoàng lên tiếng.

" Đệ thấy cũng náo nhiệt nên đến xem thử. Các huynh định đi đâu àk."

" À là Từ đệ đi tìm mỹ nhân ấy mà" _ Nói rồi còn phờ trương lấy tay che miệng cười cợt.

Lãnh Minh Hạ có hơi bất ngờ cũng thấp phần tỏ mò. Không biết là cô nương nhà nào lại có thể làm tan chảy tóa băng son ngàn năm này.

Lãnh Thiên Kỳ mặt kệ bọn họ. Đưa tay mở cửa.

Hắn ngày đêm đều nhớ đến nàng. Vậy mà nàng đến tên hắn cũng không thêm nhớ là sao.

Cánh cửa mở ra. Một tiểu cô nương thân vận bạch y theo hình cò bốn lá. Tóc vấn đơn giản, được cố định bằng hai cây trâm hình cò bốn lá luôn. Một bên tóc để xỏa đan xen vào mấy sợi dây cột tóc màu xanh lá. Da phấn nộn trắng bóc. Đôi mắt chớp chớp nhìn bọn hắn. Mối đào còn dính chút mỡ. Chứng tỏ nàng vừa mới ăn xong.

Lúc này tiểu nhị vừa từ bên ngoài đi vào. Trên tay cầm theo bình trà.

Thấy tiểu nhị nàng như thấy được cứu tinh.

" Này tiểu nhị, người xem bọn họ là nam sùng nhà ai đi lạc vào phòng ta vậy." _ Nàng ngây thơ nói. Sau một lúc quan sát nàng phán ngay bọn họ là nam sùng. Ai biểu đám bọn họ đều...chắc là suýt đi. Da còn muồn trắng hơn nữ nhân luôn. Mà một đám suýt đi với nhau chỉ có thể là...nam sùng. Ừm nàng rất tin tưởng vào phán đoán của mình. (Gái; cái định lí gì vậy trời)

Một đám quạ bay ngang không ngừng hát lên bài hát tha thiết... quác...quác...quác...

Nha nàng đoán sai rồi sao?

" Vậy không lẽ ta đi nhầm vào Tiểu quan quán (kì viện nam) sao?"

Lại một đám quạ nữa nhập hội.

Gần xanh nổi dậy trún. Lãnh Thiên Kỳ không tiếp tục để nàng đoán bừa nữa, hắn quay sang tên tiểu nhị.

" Điềm tâm"

Tiểu nhị hiểu rõ vấn đề nhanh nhẹn bước ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19: Thất nguyệt hội (2)

Trong phòng hiện giờ chỉ còn bọn hắn và nàng.

Lãnh Thiên Kỳ rất tự nhiên ngồi bên cạnh nàng. Đám người còn lại cũng ngồi xuống tĩnh vèo.

Đang ngồi bỗng cảm thấy trời đất quay cuồng. Khi nàng tỉnh táo lại thì đã thấy bản thân ngồi trên đùi Lãnh Thiên Kỳ. Ít khoan Lãnh Thiên Kỳ? Không phải là cái tên lúc này đưa giấy giấy sao. Hóa ra là hắn hèn chỉ thấy cái tên hơi quen quen.

Thấy nàng làm ra biểu hiện như mới nhớ ra điều gì. Hắn liền sùng nịch véo nhẹ má nàng.

" Nàng hay thật cả tên ta nàng cũng quên được. Không biết cái gì nàng mới nhớ được đây."

Nghe hắn nói, nàng nhanh nhẹn trả lời.

" Ta nhớ được tên đồ ăn."

Hắn cười cười, vuốt tóc nàng. Haizz...nàng đứng là khiến hắn vừa giận vừa yêu mà.

Nhìn một màn này. Cầm của Mộ Dung Lưu Duệ và Lãnh Minh Hạo co hồ muốn rút luôn xuống đất. Lãnh Văn Hoàng chỉ ngồi một bên xem kịch. Riêng Lãnh Minh Hạ thì mày kiếm nhàu lại.

" À hôm nay là ngày gì mà trông náo nhiệt vậy"

" Hôm nay là ngày hội Thất Nguyệt. Nàng không biết sao" _ Lãnh Thiên Kỳ vừa vuốt tóc nàng vừa trả lời.

Nàng ặc đầu.

Hắn kiên nhẫn kể: " Tương truyền rằng, ở vùng này trước đây có một câu chuyện tình cảm động giữa nàng Lục Tiểu Thất và một thư sinh tên Lữ Nguyệt. Vốn hai người là thanh mai trúc mã lớn lên thì nảy sinh tình cảm với nhau. Nhưng phụ thân nàng Tiểu Thất không cho hai người đến với nhau. Bởi Lữ Nguyệt vốn chỉ là một thư sinh nghèo không môn đăng hộ đối với nhà họ. Lữ Nguyệt bèn thề với Lục gia rằng chàng nhất định sẽ đậu trạng nguyên năm nay rồi đến rước Tiểu Thất về làm thê tử duy nhất của mình. Chẳng báo Tiểu Thất đợi chàng. Đến khi chàng đậu công danh quay về muốn đến rước nàng. Thì nghe tin vương gia vừa mất nàng, định nạp nàng làm thiếp. Thế là hai người bèn lên kế hoạch bỏ trốn. Không ngờ nửa đường bị phát hiện. Hai người bị bao vây tại một cái hồ. Nàng Tiểu Thất quyết chết không lấy vương gia. Thế là hai người nắm tay nhau cùng nhảy xuống hồ. Cùng thề nguyện vĩnh viễn bên nhau không chia không lìa. Người ta kể rằng xác hai người hóa thành hai con cá luôn quấn quýt với nhau. Mỗi ngày trăng tròn vào tháng 6 (Gái; haha ta ghi đại) hai con cá sẽ phát sáng dưới ánh trăng, phù hộ cho những đôi tình nhân đến đây ước nguyện. Người chưa có ý trung nhân đến đây cầu nguyện thì sẽ nhanh chóng tìm được nửa kia của đời mình. Cũng từ đó hồ mang tên là hồ Thất Nguyệt. Và ngày rằm tháng 6 hàng năm trở thành ngày hội Thất Nguyệt."

Hèn chi dọc đường nàng gặp toàn mấy đôi tình lữ.

" Nghe cũng thú vị he. Mà nè người không bỏ ta xuống được sao. Bộ người không biết đến khái niệm nam nữ thụ bất tương thân à. Bốn cô nương là nữ tử chưa có chồng đây." _ Nàng trừng mắt nhìn hắn. Này giờ nàng đây hoài mà hắn không nhúc nhích, nhéo hắn cũng không nhân mày lấy một cái. Hắn là siêu sayan à.

Hắn mỉm cười nhìn nàng đồng thời móc từ tay áo ra một miếng bạch ngọc đeo vào cổ cho nàng.

" Không sao ta sẽ chịu trách nhiệm."

Nàng ngắm nhìn bạch ngọc có khắc chữ Kỳ. Xét thấy miếng ngọc có giá trị cao chắc bán cũng được bọn tiền vì thế nàng.....cất luôn. Sau đó nhắm ngay điểm tâm trên bàn mà tấn công. Hoàn toàn không để ý câu nói kia của hắn có ý nghĩa gì.

Xử được phần nửa nàng ngược mắt nhìn hắn tay chỉ vào bọn "bóng đèn" bên cạnh.

" Ai vậy?"

Àm một cái không gian lặng ngắt. Phải biết là bọn ngồi chung bàn với nàng chính là bọn tay to mặt lớn như thế nào có thể nói là hầu như người dân tại kinh thành này cũng biết nhất là nữ nhân. Vậy mà nàng không biết luôn sao? Mà hình như nàng còn tưởng bọn hắn là nam sùng thì phải. Ôi trời một đôi oanh liệt còn đâu...

Đường như hiểu được bọn hán nghĩ gì, nàng nói;

" À tại mấy tháng trước ta bị té nên mất trí nhớ rồi..."

"Ta là Lãnh Văn Hoàng - vua của Bào Long hoàng triều. " _ Tên nào đó không sợ chết vừa nói vừa quăng vài cái mị nhãn.

Nàng tốt bụng hỏi: " Người bị đau mắt sao? Có cần đi khám không?"

Lãnh Văn Hoàng suy nghĩ chưa cần lừa dối chính mình. Mộ Dung Lưu Duệ còn thâm hơn, trực tiếp phun trả. Lãnh Minh Hạo dù ghen cười vẫn cố giữ hình tượng. Lãnh Minh Hạ là bình tĩnh nhất chỉ nhẹ cười.

Lãnh Thiên Kỳ vui vẻ nựng má nàng. Rất tốt nha đầu không bị sắc dụ.

Cảm thấy ánh mắt sắc như dao của hoàng thượng bắn về phía mình Mộ Dung Lưu Duệ háng giọng.

"Khu...trà nóng thiệt hahaha....à ta là Mộ Dung Lưu Duệ - nhị thiếu gia Mộ Dung gia."

"Ta gọi Lãnh Minh Hạ là Lục vương gia. Nàng có thể gọi ta là Minh Hạ. Mấy hôm trước chúng ta đã gặp nhau trên phố. " _ Lãnh Minh Hạ bắt đầu đi nhìn nàng. Nàng cũng thật mau quên.

"Ngũ vương gia - Lãnh Minh Hạo hân hạnh quen biết cô nương. Không biết nên xưng hô thế nào?"

"Ta là Hàn Thiên Vy- tiểu thư phủ tướng quân. À các người cứ ở lại nói chuyện ta đi chơi đây."

Thừa cơ hội Lãnh Thiên Kỳ đang mất cảnh giác nàng nhanh chóng phóng khỏi lồng hán. Co dò lên chuẩn bị chạy hết tốc lực...ai dè...vấp phải vây. Tường đầu sẽ té đập mặt không ngờ lại lặn nửa rơi vào vòng ngực rắn chắc của vị vương gia nào đó.

"Nàng thật là. Có cần chạy nhanh vậy không. Lỡ ngã bị thương thì sao. " _ Hân quan tâm nhắc nhở.

"Thả ta ra đồ sắc lang. Ta muốn đi chơi muốn đi chơi..." _ Nàng la làng quấy đạp.

"Được rồi, ngoan nào. Ta đưa nàng đi chơi." _ Hân ôn nhu nói cũng nắm tay nàng dắt đi.

Mà nàng...không có lấy một cơ hội kháng cự. Hu rớt cuộc ta đã làm nên điều gì sai trái a...

Lãnh Minh Hạo, Mộ Dung Lưu Duệ vẫn còn hơi sốc khi nghe nàng nói bản thân là Hàn Thiên Vy. Cái کیا hoa si nữ nhân son phấn nồng nặc, y phục chói lóa làm sao lại là nàng được. Không lẽ té mất trí nhớ liên khiến người ta thay đổi nhiều như vậy? Mộ Dung Lưu Duệ mặc dù đã biết nàng chính là Hàn Thiên Vy nhưng nghe chính miệng nàng nói như vậy vẫn còn có chút không dám tin.

Lãnh Văn Hoàng, Lãnh Minh Hạ bình tĩnh đứng lên theo. Nói thật thì lúc mới biết tin này bọn hán cũng bị sốc vậy đấy.

Thấy Lãnh Văn Hoàng và Lãnh Minh Hạ đi ra Mộ Dung Lưu Duệ và Lãnh Minh Hạo cũng cất bước theo sau.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lành Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Ước định

Trên bầu trời ánh trăng tròn sáng vằng vặc. Chiều sáng hồ Thất Nguyệt. Quanh hồ, những đôi nam nữ nắm tay nhau thành vòng tròn cùng hát bài ca dân gian tái hiện lại câu chuyện giữa nàng Tiểu Thất và Lữ Nguyệt.

"Trông vui thiệt nha." _ mắt nàng sáng lên, thích thú nhìn quanh.

Bỗng một cái cây khô to được treo đầy đèn lồng rực rỡ ở đằng xa thu hút ánh nhìn của nàng

"Đó là cây gì vậy? " _Nàng kêu kêu hân hoi.

"À nơi đó là vị trí nàng Tiểu Thất và Lữ Nguyệt nhảy xuống từ nơi đó mọc lên một cái cây đặc biệt. Người ta gọi đó là cây Uyên Ương bởi luôn nở ra một chùm hai đóa hoa dính sát vào nhau tựa như đang ôm ấp. Nếu ngắt một trong hai đóa hoa, đóa còn lại sẽ héo khô. Hoa Uyên Ương là một vật không thể thiếu trong hội Thất Nguyệt. Người ta chính là cầm hoa này hướng đến đôi song ngư trong hồ mà ước nguyện. Rất linh..." _đôi với đường tình duyên. Về sau hán chưa kịp nói thì nàng đã vội kéo hán đi đến gốc cây.

Dưới gốc cây các lão bà bà phân phát hoa cho những người đến ước nguyện.

" Bà bà cho cháu xin hoa với." _Nàng cười cực tươi, đôi mắt to nhìn chăm chăm vào những đóa hoa.

Bà bà dịu dàng nhìn nàng và hân rồi cũng đưa cho nàng một chùm hoa(một chùm gồm hao đóa hoa nhỏ) và hai sợi chỉ đỏ.

Nàng còn đang thắc mắc thì hán đã dắt tay nàng đến bờ hồ.

Chỉ lát sau mọi người cũng cầm được hoa tập trung xung quanh hồ Thất Nguyệt. Họ đã ngừng lại việc ca hát và đang đợi gì thì phải...

Trên cao, đám mây tản ra hiện lên vầng trăng tròn đang treo giữa trời. Ánh trăng cũng phản chiếu ngay giữa hồ. Từ bóng trăng dưới mặt nước hiện lên hai con cá một trắng, một đen. Điều đặc biệt là hai con đều có vầng hào quang màu vàng bao phủ. Chúng nó quần quýt lấy nhau không thôi. Thời khắc hai con cá kia xuất hiện thì những đóa liên hoa trên mặt hồ cũng nở rộ. Đồng thời những đóa Uyên Ương hoa dù đã hái hay chưa hái đều tỏa ra mùi hương thơm ngát. Những chiếc đèn lồng treo bên hồ phản chiếu xuống mặt nước càng khiến cho khung cảnh trở nên đẹp đẽ hơn.

"Đẹp quá. " _Nhìn không được nằng thốt lên. Đôi mắt dần chặt lên cảnh đẹp trước mắt nên không nhìn thấy ánh mắt thâm tình của hán nhìn mình.

Nếu bà con đang thắc mắc cái đám Lãnh Văn Hoàng کیا đi đâu rồi thì xin thưa... Cái bọn کیا đã ấy đã bị hán dùng ánh mắt sắc như dao và lạnh hơn nước đá đuổi đi ngay khi ra khỏi từ lâu کیا rồi.

Thấy mấy người xung quanh cất lấy tóc mình và người đi chung cột vào đóa hoa Uyên Ương rồi cầm tay nhay cùng ước nguyện thì nàng ngược gương mặt đầy nghi vấn lên hỏi hán ;

" Phải là hai người mới được sao?"

Vâng như bà con thấy đấy, sau một hồi ngắm cảnh đẹp nàng đã quên bèn đi cái ý nghĩa của lễ hội này và thành công khiến bản thân rơi vào miệng sói...

" Àn hai người càng linh nghiệm " _ Một tia tính toán xẹt qua. Hân mặt không đổi sắc mà nói dối nàng trắng trợn và cũng thành công lừa gạt nàng vào nỗi chờ mẫn và...thật... Chính xác là nếu hai người một nam một nữ cùng cầu nguyện thì chính là còn đương to duyên của họ càng thêm thuận lợi và cũng chính là lời ước định phu thê.

Hán nhanh nhẹn lấy ra con dao găm bên mình cắt lấy một lọn tóc của hán và của nàng rồi quấn chung với sợi chỉ đỏ cột vào chùm hoa Uyên ương.

Nàng và hán cùng cầm lấy chùm hoa.

Nàng vốn là người hiện đại nên mấy việc cầm tay như thế này là rất bình thường.

Còn hán, ngay lúc chạm vào đôi tay nhỏ nhắn mềm mại của nàng hán thật hạnh phúc. Đồng thời trên gương mặt băng sơn ngàn năm không đổi của vị vương gia nào đó bất giác nổi lên rặng mây hồng nhàn nhạt nhưng rất nhanh bị hán che giấu đi.

Hai người nhắm mắt lại bắt đầu cầu nguyện. Sau đó cả hai nhẹ nhàng thả đóa hoa xuống mặt hồ.

" Người ước gì vậy?" _Nàng hỏi.

"Nói ra sẽ không còn linh nghiệm nữa." _ Hân xoa đầu nàng, một bộ dáng thần bí nói.

Nàng "Hử..." một tiếng rồi bấu môi quay mặt đi chỗ khác.

Một hành động nhỏ nhưng lại cực đáng yêu khiến cho hán không nhận được mà đưa tay vội lấy mặt nàng.

Thật ra hán là cầu nguyện nhanh chóng rước được nàng về phủ. Lúc đó hán sẽ cột chặt nàng bên người không rời xa. Mong nàng nhanh chóng hiểu được tâm ý của hán nhưng xem ra với tính cách trẻ con của nàng thì chắc điều này hơi khó ắc.

Bỗng hần nhớ đến điều gì đó...

"Vy Nhi vải bữa nữa trong cung có yến tiệc nàng nhất định phải đến đó."

"Tại sao ta lại phải đến đó?"

"Nếu nàng đến ta sẽ gọi người làm vài món đồ ngọt đặc biệt cho nàng nếm thử." _ Hần đã cho người điều tra nên biết mọi sở thích của nàng. Lần này nàng đừng hòng thoát khỏi.

"Ăn vậy ta sẽ đến." _ Nàng chính thức...bán mình vì đồ ăn.

"Cũng muộn rồi, ta đưa nàng về."

"Hào. Đưa ta về Tuyệt Vy hiệu sách ha."

Vừa dứt lời, chân nàng đã rời khỏi mặt đất. Hần ôm trọn thân thể nhỏ nhắn của nàng, dùng kinh công bay thẳng đến Tuyệt Vy hiệu sách.

Hừ cái đám lang sói dám nhìn nàng chằm chằm hần có ngu mới để nàng ở lại lâu hơn nữa cho chúng nó ngắm.

Đến trước hiệu sách hần thả nàng xuống.

"Tạm biệt. Tối ngon." _ Nàng vừa xoay lưng đi chuẩn bị bước vô nhà thì bàn tay đã bị giữ lại.

"Còn chuyện gì sao?" _ Nàng nghiêng đầu hỏi.

"Gọi ta là Kỳ."

"Ăn Kỳ" _ Nàng quá buồn ngủ rồi nên cũng chả để ý đến cách gọi vô cùng thân mật kia.

Sau khi về phòng nàng phi ngay lên giường đánh thẳng giấc đến trưa ngày hôm sau. [Gà; (-.-)]]

Nhưng ở phủ vương gia lại có người nào đó mãi nghĩ đến nàng nên...ngủ không được.

Ngày hôm đó trời qua thật êm đềm mà không biết rằng từ hôm đó trở đi đã có một sợi dây vô hình cột hai người lại với nhau.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sủng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21: Đến yến tiệc

Thời gian cũng trôi qua thật mau, mới đó thôi đã tới ngày tham dự yến tiệc gì gì đó. Ngoài mặt chỉ là một buổi tiệc bình thường nhưng thật ra là được tổ chức để các vị vương gia lựa chọn vương phi. Vì sao a? Mỗi yến tiệc thì mời thời cái tên hoàng đế ghé thăm câu đem tất cả nữ quyến trong nhà cùng đi làm gì? Mà khôn nạn ở đây là hần hạ chiếu chỉ vậy luôn rồi nàng mà không đi là phạm tội kháng chỉ liền.

Nàng cảm tức nhai nhai bánh cho đỡ tức hừ hừ. Đồng thời nhiệt độ trong phòng cũng giảm xuống không ít.

Tiểu Bạch đang cuộn người bên cạnh nàng cũng cảm thấy lạnh sống lưng. Nó thầm cảm thán; chủ nhân thật đáng sợ a.

Thế là con rắn Tiểu Bạch bèn bò ra chỗ xa xa nàng và... ngủ tiếp.

"Vy Nhi muội ăn đồ ngọt nhiều không tốt đâu." _ Hần Tuệ Lâm vừa đi vào thấy muội muội "điên cuồng" ăn bánh ngọt lên tiếng nhắc nhở.

"Nha, ca ca huynh tìm muội có việc gì sao?" _ Nàng nuốt hết miếng bánh cuối cùng rồi hỏi.

"Là phụ thân kêu ta đến căn dặn muội ăn diện xinh đẹp một chút. Hôm nay phụ thân muốn cho mọi người biết muội không còn là hoa si nữa." _

"Thời muội không muốn đâu. Muội muốn tiếp tục giả làm một cái hoa si để còn ở lại sống với phụ thân và ca ca nhak. Lỡ muội không còn là hoa si nữa mà xinh đẹp tài năng người ta đòi cưới đi luôn thì làm sao bây giờ. Muội khá ái đáng yêu như thế này. Hoa gặp hoa nở người gặp người thích bla bla.....bla..." _Câu đầu còn thấy được cang về sau Hần Tuệ Lâm liến liến đầu. Haizz muội muội hần thiệt là...

" Ần huynh cũng không muốn muội giả đi đâu?" _ Hần Tuệ Lâm xoa xoa đầu muội muội.

Nàng thuận thế nhào luôn vào lòng hần. Phải tranh thủ ăn đậu hủ của ca ca nha~

Hần tướng quân từ ngoài bước vào thấy hai đứa con của mình đang ôm nhau thăm thiết bèn lên tiếng nhắc nhở;

"Hai cái đứa này lớn rồi mà cứ như trẻ con có còn lễ giáo gì không. Lâm Nhi mau buông Vy Nhi ra nàng còn là nữ nhi chưa xuất giá đấy." _Miệng thì trách móc nhưng nhìn vào cái mặt của Hàn tướng quân xem nào có cái biểu cảm ấy.

"Xì gì con là huynh muội mà phụ thân làm gì thấy ghê vậy" _Nàng bĩu môi giận dỗi phồng má lên không thèm nhìn phụ thân.

"Rồi rồi hai đứa cứ tiếp tục đi" _Haizz ông thực sự không chịu nổi bộ dáng đó của con gái mình.

" Phụ thân lại đây nèk. Con ôm người luôn."

Cả nhà ba người chơi trò ôm nhau cười đến vui về.

Hần tướng quân và Hần Tuệ Lâm cùng nghĩ; Nữ nhi/Muội muội họ thay đổi thật rồi. Quả thực đã mở lòng lại hoạt bát thông minh hơn trước. Thật đáng mừng...

_____□□□Ta là tuyển phân cách Tiểu Bạch a~ □□□_____

Màn đêm nhanh chóng buông xuống bao phủ cả bầu trời Bão Long quốc. Hoàng cung uy nghiêm được treo đầy những chiếc lồng đèn sáng rực. Những vị vương công quý tộc đến ngày càng nhiều. Mỹ nhân thì khỏi phải nói. Người đáng yêu, người thông minh, người yêu điệu... đủ loại. Toàn bộ đều là con nhà quyền quý, quan lại.

Các vị vương gia hình như đã đầy đủ hết kể cả vị Lãnh vương gia - người trước nay luôn không tham dự tiệc tùng này nọ cũng có mặt.

Bỗng giọng nói bán nam bán nữ của tên thái giám vang lên;

" Hàn tướng quân, Hàn thiếu gia, Hàn tiểu thư đến."

Hàn tướng quân vận y phục màu xanh đậm. Cả người toát ra khí chất mạnh mẽ của một vị tướng quân.

Hần Tuệ Lâm lại vận lam y. Tóc đen búi lên có đính bằng ngọc thạch. Tuy trẻ nhưng tài năng không thua gì phụ thân của mình lại còn trông thực soái kiển cho nhiều vị tiểu thư đều đỏ mặt e thẹn, một số còn công khai liếc mắt đưa tình. Nhưng Hàn Tuệ Lâm đều làm như không thấy.

Lúc mọi người chuẩn bị rời ánh mắt đi thì phát hiện phía sau Hàn Tuệ Lâm còn có một thân ảnh nhỏ nhắn.

Tiểu cô nương lặn da trắng tựa bạch ngọc. Mày phượng mũi cao. Mắt to sáng như tinh tú nhìn vào có cảm giác như bị hút vào đôi mắt xinh đẹp ấy vậy. Bền mà ẩn hiện đôi má lúm đồng tiền cực đáng yêu. Đôi môi căng mọng mang màu đỏ nhàn nhạt. Kết hợp với bộ y phục màu trắng thêu hoa Bi Ngạn đỏ và đôi trâm cài cũng hình hoa Bi Ngạn khiến nàng trông vừa ma mị lại vừa đáng yêu.

(Hình ở đầu là kiểu tóc của nàng nhà hầy tưởng tượng trâm hoa đào thành trâm Bi Ngạn đỏ là được rồi □. Tại hong hiểu sao ta để hình ở giữa trang không được nó cứ báo là đang thay đổi cái gì hoài mà hong vô.□)

Chỉ thấy nàng đứng sau lưng Hàn Tuệ Lâm đôi mắt to mở liên tục nhìn xung quanh.

Mà khoan...hình như bọn họ bỏ quên gì đó...hình như lúc này thái giám báo là Hàn tướng quân, Hàn thiếu gia và...Hần tiểu thư sao??? Làm sao một cô nương xinh xắn như vậy lại là cái hoa si vô dụng của phủ tướng quân sao? Không thể nào????

Thu hết biểu tình ngạc nhiên của mọi người vào nàng thầm than thở; Haizz Hàn Thiên Vy a rồi cuộc trước kia cô sống ra sao mà để tui hứng chịu tất cả khổ thế này a T.T

Gà; bà con đọc chương này có thấy mùi luyến muội hem?

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22: Rắc rối tìm tòi

Nàng và phụ thân, ca ca vừa ngồi xuống thì bên ngoài giọng ông thái giám la hét công suất.

"Hoàng thượng giá đáo. "

"Chúng thần tham kiến Hoàng thượng. Hoàng thượng vạn tuế. "

Nàng thấy vậy cũng học theo cách hành lễ của họ.

Đã xuyên qua cổ đại là phải tập làm quen với cổ đại nga nhất là chỗ hoàng cung này sơ suất cái là mất đầu như chơi.

Hầu như tất cả mọi người trong điện nghe vậy đồng loạt hô to hành lễ. Ngoại trừ Lãnh Thiên Kỳ. Hắn là người duy nhất được đặt cách.

Nàng nhìn hắn với ánh mắt ganh tị rồi thờ dãi: Haizz phải chỉ mình cũng được vậy.

Lãnh Thiên Kỳ thấy hoàng huynh "kính yêu" của mình chậm chạp vẫn chưa cho miễn lễ liền liếc mắt cảnh cáo vị hoàng đế đáng đánh đòn kia.

Lãnh Văn Hoàng chấy ba vạch hắc tuyến. Giở đây chậm trễ chút thôi mà Từ đệ liếc hắn(LVH) vậy rồi. Hắn có làm gì đâu. Hắn vừa định mở miệng kêu miễn lễ thì...

"Hắn tiểu thư thật to gan hỗn láo. Bản thân chỉ là con của tướng quân mà dám vô lễ với hoàng thượng cư nhiên dám nhìn thẳng thánh nhan." _ Tả tướng Mộc Hạ quát.

Ui a đây không phải là phụ thân của cái cô Mộc Thu Thu giả tạo đây sao. Quà là cầu phụ sinh cầu nữ. Ông ta hình như không thích phụ thân nàng lắm. Nghe nói trên triều luôn đối chọi với phụ thân nàng. Còn Mộc Thu Thu chính là dựa vào phụ thân là tả tướng và tỷ tỷ là Quý Phi mà kiêu ngạo không xem ai ra gì. Trước mặt các vương gia công tử thì giả trang điềm đạm đáng yêu nữ tử sau lưng thì khi dễ các tiểu thư có vẻ nổi bật. Mà những người kia vốn sợ gia thế nàng ta lắm sao dám chống đối. Những người xui xẻo bị nàng ta nhắm trúng cũng chỉ ngâm ngùi chịu đựng.

Bởi vậy Mộc Thu Thu luôn giữ được hình tượng tốt trước các thế gia công tử.

Mà nghe nói nàng ta cũng chưa từng ra đường hiếp đáp người trước công chúng đâu. Nàng là người đầu tiên bị như vậy quả là số nhỏ a~

Nàng vốn chỉ định vạch mặt Mộc Thu Thu thôi nhưng phụ thân nàng ta lại cố kiếm chuyện.

Phụ thân nàng định giúp nàng giải thích nhưng thấy nàng lắc đầu nên ông cũng thôi.

Cả người nàng tỏa ra khí chất cường giả. Ánh mắt sắc lẹm nhìn thẳng vào mặt Tả tướng. Nàng cất giọng lạnh lẽo;

"Tả tướng đại nhân a ta lúc này cũng chỉ nhìn tới đầu gối của hoàng thượng thôi. Mà nếu như ta có thực nhìn thẳng thánh nhan như ông nói thì ông cũng phải nhìn ta và nhìn theo ánh mắt của ta đến "thánh nhan" rồi ông mới biết chứ. Nếu vậy chẳng khác nào ông cũng nhìn thẳng thánh nhan à. Còn nữa ông không thấy hoàng thượng định cho miễn lễ à. Ông chen vô hòng người khác không thấy bất lịch sự sao mà người đó lại là hoàng thượng nữa. Ta thấy ông mới chính là người to gan hỗn láo ở đây đó"

Nói xong một tràn nàng free luôn cho ông ta một nụ cười lạnh lẽo xen chút cảnh cáo.

Mặt Tả tướng tái mét lắp bắp không nói nên lời. Muốn cãi lại cái không được.

Bình thường nàng vô tư,ngây ngô là thế. Nhưng một khi người đã phạm ta thì nàng sẽ không tha cho kẻ đó.

"Được rồi tất cả bình thân. Còn Tả tướng nữa trăm chưa xử tội Khanh tội dám xen vào hòng trăm là hèn lắm rồi. Khanh lại đi vu oan cho Hán tiểu thư? Thật không xem ai ra gì. Hừ"

"Thần không dám. Xin hoàng thượng bớt giận. " _ Ông ta run rẩy xin tha.

"Xin hoàng thượng thứ tội. Phụ thân thiếp cũng chỉ nhìn lầm thôi. Nể tình phụ thân mấy năm tận tụy thần thể cũng đã giả yếu hoàng thượng hãy thứ tội cho ông. " _ Quý phi nương nương cũng chính là đại tiểu thư Tả tướng phủ - Mộc Thanh Sương lên tiếng cầu tình.

Phía sau đám quan viên phe Tả tướng cũng hùng hổ hòa theo;

"Xin hoàng thượng khai ân. "

"Được rồi. Nể tình Tả tướng là "trung thần" nhiều năm trăm sẽ không truy cứu nữa. Bắt đầu khai tiệc " _ Lãnh Văn Hoàng cố ý nhấn mạnh từ "trung thần" khiến sắc mặt Mộc Hạ đen đi vài phần. Hắn (LVH) ngoài mặt rộng lượng tha thứ thật ra trong lòng đã sớm cười lạnh. Lão già sắp chết còn làm chuyện ngu ngốc. Ông ta đụng vào Hán Thiên Vỹ khỏi nói chắc cũng biết kết cục không được tốt đẹp rồi. Xem tính cách của Từ đệ(Lãnh Thiên Kỳ) cũng đủ hiểu.

Tiếng nhạc nổi lên. Các ca nữ lên múa hát, uốn éo đủ kiểu. Xem mà phát chán vậy mà mấy nam nhân nhìn không rời mắt quả nhiên vẫn là người cổ đại.

Nàng quay mặt đi không thèm xem nữa mà bắt đầu ngấu nghiến những món ăn trên bàn.

Trong đầu lại thầm nghĩ ; Ôm...để xem tiếng từng cung đình là cơ hội để các tiểu thư, phi tần khoe tài nghệ cũng là thời điểm họ đấu đá nhau trực diện. Ái chà vậy là lát sắp có kịch xem rồi àk. Hóhó * biểu cảm cười gian~ing*

Quả nhiên ngay sau đó Mộc Thu Thu đứng lên. Nàng ta vận hồng y xinh đẹp nhìn cũng biết là làm từ lụa thượng hạng. Khuôn mặt vốn đã nữ lệ giờ lại được trang điểm tí mĩ càng thêm nữ. Chỉ là ánh mắt ôn nhu giả tạo kia khiến người khác chán ghét. Bất quá vì nàng ta che giấu sâu nên không ai biết được bộ mặt giả tạo của nàng ta.

"Tiểu nữ Mộc Thu Thu xin mạo muội múa một bài." _ Mộc Thu Thu đứng tiểu chuẩn nghiêng người hành lễ.

Và dĩ nhiên Lãnh Văn Hoàng đã chấp thuận.

Thần ánh yếu điệu không xương uốn éo theo tiếng nhạc. Thành thoảng lại nhìn về hướng hoàng thượng và các vị vương gia cười mỉ hoặc một cái. Mọi người chăm chú nhìn theo từng cử động của nàng ta. Nàng nhìn sang ca ca và phụ thân hai người họ vẫn đang bình tĩnh uống trà. Ôm không hổ là ca ca và phụ thân của nàng định lực thật tốt.

Lại nhìn lên trên "sân khấu" Mộc Thu Thu vẫn còn múa. Lần này những động tác càng mê hoặc hơn làm lộ rõ các đường cong mê người.

Ui trời ơi không nhìn, không nhìn nữa. Rụng hết da gà của ta rồi. Uống trà nên uống trà lấy lại da gà a. Nàng vừa uống trà vừa nhìn qua chỗ khác lại vô tình chạm tới ánh mắt ôn nhu cung chiều của Lãnh Thiên Kỳ nhìn mình.

Ôn nhu? Cung chiều? Nhìn làm chắc là nhìn lầm thôi. Nàng tự như như vậy rồi tiếp tục uống trà nhìn qua hướng khác. Nào ngờ lần này lại chạm tới ánh mắt ôn nhu như nước của Lãnh Minh Hạ cũng đang nhìn mình.

Quái thật sao hai tên này nhìn mình lạ vậy. Mặt mình dính gì sao. Trong đầu nàng bay cả đồng dấu chấm hỏi.

Thật ra thì bọn hắn cũng không phải lần đầu tiên nhìn nàng như vậy. Chỉ là nàng không để ý nên mới không biết thôi.

Bỗng giọng Mộc Thu Thu lòi nàng ra khỏi "không gian chấm hỏi" trực tiếp phi vào "không gian sốc".

"Thần nữ nghe nói Hán tiểu thư mới khỏi bệnh si ngốc giờ tài nghệ hơn người. Hôm nay nhân dịp yến tiệc này không biết Hán tiểu thư có thể cho mọi người thưởng thức vũ nghệ hay không?!" _ Mộc Thu Thu cười lạnh trong lòng. Mỗi lần trước á chưa có quên đâu. Nếu không nhờ phụ thân cho mới nhiều danh ỹ đến chữa trị thì xem ra dung mạo của á cũng không giữ được rồi. Mà á cũng tỉnh có biết được Hoa si là nàng vốn đã hết si ngốc vậy mà hôm trên phố đám đùa bỡn á khiến á mất mặt.

Mộc Thu Thu vừa dứt lời thì mọi ánh mắt đều chiếu lên người nàng. Thực khó chịu a. Nàng rõ ràng là ngồi đợi xem kịch nha làm sao rắc rối tìm tòi vậy.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook FullNet**.

Chương 23: Gậy ông đập lưng ông

Dưới ánh nhìn như đèn pha của mọi người nắng rồi cuộc cũng lên tiếng ;

" Thật xin lỗi Mộc tiểu thư và mọi người rồi ta dù mới khỏi bệnh nhưng vũ nghệ thật không dám đem so với Mộc tiểu thư đây chỉ sợ mùa rù qua mất thợ. "

Hoàng thượng - Lãnh Văn Hoàng thấy tình cảnh như vậy cũng "góp vui".

" Nếu vậy Hàn Thiên Vy người có thể biểu diễn thứ khác. Trẫm thực mong chờ." Với lại trẫm cũng muốn biết người có gì đặc biệt lại có thể thu được Tứ đệ tâm _ Đương nhiên câu sau Lãnh Văn Hoàng không có nói ra.

Nàng chính thức hóa đá muốn nắng lên biểu diễn thực sao. Lần này Lãnh Văn Hoàng cũng lên tiếng rồi nắng mà không biểu diễn liền mang tội khi quân a.

" Vậy cung kính không bằng tuân mệnh. Thần nữ sẽ biểu diễn một khúc nhạc. Thần cần một cây đàn." _ Thấy không thể từ chối nữa nàng liền đáp ứng đàn một khúc

" Hào. Người đâu mang tới một cây đàn tốt cho Hàn tiểu thư. "

Nàng chạm nhẹ lên dây đàn. Đôi tay ngọc tựa như đang nhảy múa. Giai điệu nhẹ nhàng vang lên. Nắng cắt giọng.

Nếu hồng nhan chưa từng bạc mệnh

Thì thế gian này liệu có truyền thuyết chẳng

Sống kiếp thiếu thốn nếu không dám bỏ đời

Thì cuộc đời còn gì rục rờ để nhớ đến

Như đười đơi già già vậy

Như gông cùm đất vàng nằm ngọc

Tựa như hoa tuyết bay lượn rụng rơi

Thật đẹp đến óng tương tư

Nếu có thể hình thành tình

Cuối cùng mình vẫn sẽ cô độc

Chẳng còn những nguyên nhân hậu quả

Có chấp giữ lấy bao đau khổ

Đến rồi đi lại một lần nữa

Thời thanh xuân hư độ trống rỗng những năm tháng phí hoài

Bỏ lỡ sự luân hồi

Người bị quên đi chính là ta

Hình ảnh thật quen thuộc

Giọt nước mắt rơi rồi

Ngắm vọng lại nhưng chẳng thể chạm vào

Nhóm lại không thể nào nói ra

~Nhóm mà không thể nói - Thời Từ Cách~

(Gà; Đây là bài hát trong phim "Thất tử phi thăng chức ki" tại từng một thời giờ hiện bài này là luôn~)

Tiếng hát trong trẻo hoà cùng sự bị thương chậm rãi thấm nhập vào trái tim người nghe. Có người thấy nắng hơi cuối đầu bờ vai run run cảm động hơn.

Toàn cung điện rơi vào sự im lặng. Sau một lúc họ mới hết bất ngờ khen ngợi tài năng của nàng.

Nàng thì bên ngoài chẳng để tâm mấy nhưng trong lòng thì... ười trời ơi còn run quá lần đầu tiên biểu diễn trước công chúng đó. Không biết lúc này có ai thấy mình run hong...

Thế là hoàn hảo tạo thành một cái hiệu lắm xinh đẹp ỉ!

Lãnh Thiên Kỳ từ đầu tới cuối đều chỉ nhìn nàng. Khi nghe nàng hát trong mắt lần lấp lánh ý cười, tự hào không thôi. Đến khi nhìn thấy mọi người đều đắm đắm nhìn nàng có kẻ còn lộ rõ thần sắc si mê bình phẩm chưa nào đó trực tiếp bùng nổ. Hàn âm thầm tính kẻ đem nàng giấu đi.

Lãnh Văn Hoàng, Lãnh Minh Hạ, Lãnh Minh Hạo nhìn nàng không chớp mắt, ngạc nhiên không thôi.

Hàn tướng quân và Hàn Tuệ Lâm mặt mày tươi tắn cực kì tự hào về nàng.

Mộc Thu Thu thấy nàng phút chốc trở thành tâm điểm lại càng thêm ghen tị. Khăn tay cũng đã bị nàng ta vò muốn nát. Nhưng nàng ta nhanh chóng che giấu đi.

" Không ngờ Hàn tiểu thư đàn giỏi hát hay vậy nha." _ Mộc Thu Thu làm bộ khen ngợi.

" À cũng bình thường thôi. " _ Nàng nhún nhật trả lời. Thật ra là không muốn tiếp tục dây dưa với Mộc Thu Thu. Chi tổ đờ thêm rắc rối. Quả nhiên sự thật đã chứng minh...

" Tiểu Vy người ăn thử cái bánh này xem. Ngon lắm đấy." _Mộc Thu Thu cầm lên một cái bánh một ngón tay nhanh nhẹn đâm vào miếng bánh.

Ai da Tiểu Vy? Nàng thiệt muốn hỏi chúng ta thân vậy sao? Còn mời ăn bánh nữa? Có mùi ám mưu nha.

"Nha vậy sao. " _ Nàng cầm miếng bánh lên ngửi nhẹ một cái quả nhiên có vấn đề. Trong bánh có Bịch Xuân Tân - một loại xuân dược mạnh nhanh chóng ngấm vào cơ thể sau tam khắc sẽ không còn để lại vết tích gì chứng minh người bị hạ dược từng trúng xuân dược. Quả thực chính là loại dược thích hợp để hại người. Nhưng mà cái này chẳng nhằm nhò gì với nàng.

Nàng đưa bánh lên miệng từ tốn ăn hết.

Một lúc sau...

" Ta có chút không khỏe không thể tiếp tục nói chuyện với Mộc tiểu thư rồi. Chắc ta hồi phủ trước." _ Nàng giả vờ lảo đảo.

" Tiểu Vy ta thấy người thực không ổn chút nào hay là ta đưa người đi nghỉ ngơi một lát hãy về." _ Mộc Thu Thu nhanh tay đỡ lấy thân thể nàng, ân cần hỏi han.

" Hào"

Bởi vì sự Linh Nhu lại ồn ào nhắc quy củ này nọ nên hôm nay nàng không đưa Linh Nhu theo.

Vậy là bốn người gồm nàng, Mộc Thu Thu và hai nha hoàng của nàng ta âm thầm đi ra mà không ai biết.

À cũng không hẳn vậy thực ra thì Lãnh Thiên Kỳ này giờ tuy không nghe rõ cuộc đối thoại nhưng nhìn biểu cảm của nàng cũng đủ hiểu có kẻ sắp bị chính rồi.

Tuy nhiên hẳn vẫn không yên tâm lắm thế là lại có một kẻ lén lút chuẩn bị.

———— Ta là tuyến phản cách đường đi————

Đi một lát đến một biệt viện có vẻ yên tĩnh. Mộc Thu Thu mới đặt nàng lên giường sau đó nhỏ giọng phân việc.

"Tiểu Hồng ngươi đáng người tựa hồ giống ta mặc y phục của ta đi. Tiểu Thanh ngươi đi tìm một bộ y phục khác cho ta"

Qua khoảng hơn một khắc nha hoàn tên Tiểu Hồng đã vận xong y phục, tóc cũng được chải giống hệt Mộc Thu Thu.

"Tiểu thư kẻ hoach thay đổi rồi ư?"_ Tiểu Hồng dè dặt hỏi Mộc Thu Thu. Nha hoàng Tiểu Thanh cũng nhìn nàng ta, hình như cũng muốn biết.

"Ta tự có sắp xếp các người chỉ cần làm theo không cần hỏi nhiều. Còn nữa... nếu các người dám tiết lộ việc ngày hôm nay thì tự biết hậu quả rồi đấy."_ Ánh mắt Mộc Thu Thu trở nên lạnh lẽo nói ra lời đe dọa.

Thật ra thì Mộc Thu Thu muốn đích thân ở đây canh chừng sợ nha hoàn kia làm việc sơ suất làm hỏng kế hoạch của nàng ta.

"Tiểu Hồng ngươi đóng giả làm ta đi dạo trong hoa viên, cố ý cho người khác nhìn thấy bóng lưng sau đó tìm một nơi vắng vẻ ngồi đợi một khắc rồi giả bộ bị nước trà làm bỏng áo. Sau đó quay lại đây thay đồ. Nhớ đừng để người khác thấy mặt. Tốt nhất là cuối đầu đi nhanh một chút."_ Hai cái nha hoàn này theo nàng ta nhiều năm. Cũng từng cùng nàng ta tính kế qua nhiều người. Nàng ta hoàn toàn tin tưởng khả năng của bọn họ. Với lại nàng ta không tin hai nha hoàn này lại có can đảm chống lại nàng ta.

"Hai người đi ra nhớ kêu một tên thị vệ háo sắc đến đây."

Hai nha hoàn vâng một tiếng liền rời đi.

"Hừ có trách cũng nên trách người đắc tội đến ta"_ Mộc Thu Thu độc ác nhìn nàng. Sau đó cũng bước ra ngoài, đóng cửa lại.

Người trên giường mở ra đôi mắt nhìn cánh cửa mà nhàn nhạt cười.

"Vậy sao"_ Nàng nhàn nhạt cười, cầm giải được uống. Nàng luôn có thói quen mang lọ giải được giải tất cả các loại xuân dược này theo rồi cuộc cũng có ngày dùng đến rồi a. Giải được này nếu không dùng thời gian dài nghiên cứu thì chắc chắn ai cũng sẽ nhầm nó là thuốc bổ bình thường. Tay nàng vẫn vẽ bình được khác Xuân Tình được - đây cũng là xuân dược mạnh tác dụng tương tự như Bích Xuân Tán của Mộc Thu Thu nhưng có ưu điểm hơn là phát tác liền và cũng mất giấu vết liền. Đặc biệt hơn nữa là nếu tiếp xúc với không khí nó sẽ hóa thành dạng khí.

Lúc hai nha hoàn kia ra ngoài nàng đã đổ nó ra để Mộc Thu Thu hít phải.

Lát sau một tên thị vệ đến

"Không biết Mộc tiểu thư kêu tiểu nhân đến để làm gì"_ Hắn ta nhìn chằm chằm Mộc Thu Thu, lộ vẻ háo sắc.

Mộc Thu Thu định nói gì đó thì thân thể bỗng nóng bừng lên. Bất giác nhào vào người tên thị vệ.

Tên thị vệ có "đồ ngon" chẳng lẽ lại bỏ qua? Hắn ta bế Mộc Thu Thu lên đưa vào phòng.

Thừa lúc bọn họ không chú ý nàng nhanh chóng lên ra khỏi phòng.

"Cái này gọi là gậy ông đập lưng ông đó ư?"_ Nàng nói thầm một câu.

Bên trong nhanh chóng hiện lên xuân sắc. Tiếng nam nhân thở dốc tiếng nữ nhân rên rĩ khiến người ta ngượng ngùng không thôi. Vậy mà nàng đứng bên ngoài mặt không đỏ tím không đập nhanh, bình thản như chẳng có chuyện gì xảy ra.

"A"_ Bỗng nàng bị ai đó kéo về phía sau...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24: Vạch mặt Mộc Thu Thu

"A"_ Bỗng nàng bị ai đó kéo về phía sau.

"Nha đầu nghịch ngợm xem ra ta lo cho nàng đúng là quá dư thừa rồi!"_Lãnh Thiên Kỳ xoay người nàng lại, sừng nịch nhéo má nàng.

"Phù ra là Vương gia."_ Nàng đưa tay xoa ngực làm hết hồn à. Bây giờ cũng chiều tối rồi tự nhiên kéo từ phía sau. Rất giống tình tiết trong phim ma đó.

"Gọi ta Kỳ"_ Hắn chỉ biết âm thầm lắc đầu; Nàng đứng thật là...mới đó mà đã quên rồi sao.

"Vậy ta cũng không phải nha đầu"_ Nàng bĩu môi quay đi.

"Được không gọi nha đầu. Vỵ Nhi gọi ta Kỳ."_ Hắn xuống nước dỗ nàng, nào đầu còn là tâng bâng vương gia cao cao tại thượng kia nữa.

"Hừ xem như ngươi hiểu chuyện. Thiên Kỳ lúc này ngươi dám khi dễ bốn tiểu thư xem bốn tiểu thư làm thế nào trừng phạt."_ Dứt lời nàng cổ nhón đôi chân ngăn cả mình để chạm tới mặt hắn.Lãnh Thiên Kỳ cũng rất biết điều mà khom người xuống.

Thấy vậy nàng cười gằn một cái giá tăng lực đạo. Hừ ta nhéo ta nhéo nhéo thật mạnh, thật đau cho ngươi biết tay. Đến khi thấy gương mặt của Lãnh Thiên Kỳ đã đỏ lên mới thỏa mãn buông tay.

Lãnh Thiên Kỳ từ đầu đến cuối đều mang bộ dáng híp mắt hưởng thụ. Thấy nàng buông ra hắn xoay mặt, chuẩn xác hơn lên ngón tay nàng.

Nàng hơi gạt mình nói;

"Kỳ ngươi đôi bụng sao."_ Ở nhà mỗi lần con rắn Tiểu Bạch của nàng đôi bụng cũng hay liếm tay nàng như vậy nha.

Vậy là vị vương gia nào đó bị đem ra so với con rắn cũng chẳng hay.

(Gã; Tội cho Kỳ ca. Vỵ tỷ là loại thần kinh thô nhả. Con đường truy thê của huynh còn dài lắm)

Hắn nghe vậy dờ khóc dờ cười, vừa định nói không có lại bị tiếng rên rĩ ám muội làm nhủu mày.

Nàng nghe thấy hơi đỏ mặt chợt dạ nhìn hắn. Trong lòng lại là hét; Đi xa vậy mà vẫn còn nghe sao. Cũng quá mãnh liệt rồi a.

Lãnh Thiên Kỳ đưa tay bịt tai nàng lại. Hắn không muốn nàng nghe phải những âm thanh dơ bẩn kia.

"Bước tiếp theo là gì"_ Hắn trầm giọng nghiêm túc hỏi, một bàn tay vén tóc mai của nàng lên.

"Đương nhiên là kêu quần chúng đến xem rồi. Chúng ta làm bộ gặp thích khách nên là lên nhà. Kỳ ngươi rút kiếm ra đi nên diễn cho chân thật chút, tốt nhất là nên chém mấy phát vào mấy cây xung quanh."_ Hehe giữa đường gặp thêm một đồng minh vậy càng tốt rồi

Hắn không nói gì, ngoan ngoãn làm theo những gì nàng nói. Nếu để hắn giải quyết Mộc Thu Thu hừ nàng ta chắc chắn sống không bằng chết.

Mọi người đang vui vẻ uống rượu nghe tiếng của nàng liền đồng loạt đến xem.

"Có chuyện gì sao?"_ Lãnh Minh Hạ là người lên tiếng trước.

"Lúc này chúng ta gặp thích khách nhưng đánh không lại ta nên đã bỏ chạy."_ Lãnh Thiên Kỳ tóa ra sát khí lạnh lùng nói.

Nàng nhìn một mảng này thì hết hồn, âm thầm giờ ngón tay cái tán thưởng. Diễn xuất quá chân thật rồi a.

Mọi người nhìn thấy "hiện trường giả" do nàng tạo dựng cũng tin tưởng phần nào. Mà còn không tin cũng phải tin bởi vì người nói là Lãnh vương nổi tiếng lãnh khốc a.

Bỗng tiếng rên rĩ âm muội vang lên khiến nhiều người không khỏi đỏ mặt.

"Hừ kè náo to gan tại hoàng cung lại dám làm chuyện như vậy. Thật coi thường hoàng thượng mà." _ Tả tướng Mộc Hạ hùng hổ nói.

Sau đó ông ta hùng hổ đi đến căn phòng phát ra âm thanh, đập cửa xông vào. Nào ngờ bị cảnh tượng trước mắt làm cho nói không nên lời.

Mọi người cũng đi vào. Chỉ thấy trên giường Mộc Thu Thu tóc tai rối bù, gương mặt ửng đỏ vừa qua cơn hoan lạc. Sau lưng nàng ta là tên thị vệ.

Tả tướng Mộc Hạ tức giận quát:

"Nghiệt nữ người cư nhiên lại làm ra việc này. Còn tên cầm thú này người dám hại đời nữ nhi của ta. Thật đáng chết. " _ Ông ta giờ tay toan đánh hấn (tên thị vệ á).

Tên thị vệ nọ hoảng sợ mặc vội chiếc áo. Hấn quý xuống xin tha.

"Tả tướng đại nhân tha tội! Tiểu nhân sẽ chịu trách nhiệm với Mộc tiểu thư. Nhưng thật ra là Mộc tiểu thư quyến rũ tiểu nhân trước. Tiểu nhân vừa bước đến trước cửa nàng đã lao ra ôm hôn tiểu nhân. Cũng là nam nhân làm sao tiểu nhân chịu nổi."

Mộc Thu Thu vừa tỉnh táo báy phần nghe tới đây liền tức giận quát to;

"Bỏn tiểu thư làm sao sẽ quyến rũ người. Người chắc chắn đã hạ dược ta."

"Người còn là xử nữ?" _ Lúc này tự nhiên Ngũ vương gia Lãnh Minh Hạo thốt ra một câu khiến mọi người dơ đi vài giây.

Ngũ vương gia Lãnh Minh Hạo - người đã từng xin Hoàng thượng lập Mộc Thu Thu làm chính phi lúc này nhìn chằm chằm vào vết máu dính trên góc chăn. Ngờ diệu của thăm trầm tựa như đang ẩn giấu điều gì. Người khôn ngoan liền biết hấn đang tức giận.

Tả tướng - Mộc Hạ, Quý phi- Mộc Thanh Sương và Mộc Thu Thu nghe vậy liền xanh mặt. Bọn họ thảm kêu nguy rồi.

Mộc Thu Thu hoảng loạn che giấu.

"Không...không có... vương gia...nhìn...lầm rồi!"

"Có phải hay không thì cho người đến kiểm tra liền biết. Hà ma ma bà lên kiểm tra xem đó có phải là máu xử nữ không. Người đầu gọi Trần thái y đến." _ Hoàng thượng nghiêm mặt phản phò.

Hà ma ma là nhũ mẫu của Hoàng thượng. Trần thái y lại là người đáng tin xem ra Mộc gia kia động tay động chân rồi.

Nhiều người thắc mắc Mộc Thu Thu háng hoa khuê nữ ràng ta còn là xử nữ thì đúng rồi làm sao Ngũ vương gia sẽ tức giận. Hấn đáng lẽ nên tức giận vì nữ nhân trong lòng ngủ cùng với nam nhân khác chứ.

Nàng ở một bên thu hết mọi việc vào trong mắt.

Nàng thật ra đã điều tra kĩ rồi. Hóa ra Ngũ vương Lãnh Minh Hạo khẳng khái lấy Mộc Thu Thu không phải vì thấy nàng ta "hiền lương thực đức" gì đâu. Mà là vào một lần phi Tả tướng làm việc gì đó hấn bị chuốc say. Tỉnh dậy thì thấy bản thân và Mộc Thu Thu trần truồng ngủ cùng nhau. Trên giường còn có máu. Ngũ vương gia chính là loại người tựa như thư sinh chính trực vậy đó. Thị thơ lễ nghĩa hấn đều hiểu rất rõ. Cho nên hấn cũng hiểu trình tiết nữ tử là cỡ nào quan trọng. Hấn nghĩ rằng bản thân trong lúc say rượu đã lấy đi trong trắng của Mộc Thu Thu cảm thấy mình sai nên mới đi xin Lãnh Văn Hoàng hạ chỉ tử hôn.

Mộc Thu Thu và tên thị vệ sau khi đã ăn mặc chỉnh tề được đưa đến đại điện.

Trần thái y quý xuống cung kính thưa.

"Bẩm Hoàng thượng cả Mộc tiểu thư và thị vệ này đều không có trúng xuân dược. Bọn họ đều có thể tự chủ được bản thân."

"Máu kia cũng chính là máu xử nữ thừa Hoàng thượng. Lúc này lão nô còn phát hiện hai nha hoàn một người ăn vận trang điểm giống hệt Mộc tiểu thư lại còn đi chung với nha hoàn của Mộc tiểu thư. Sau khi điều tra mới biết cả hai đều là nha hoàn bên cạnh Mộc tiểu thư. Họ làm vậy đều theo lệnh Mộc tiểu thư." _ Hà ma ma cũng đi lên báo cáo.

Bà ấy dứt lời ánh mắt Lãnh Minh Hạo liền lạnh đi, toàn thân hấn tỏa ra hàn khí.

"Mộc Thu Thu người dám gạt bốn vương. Vậy mà bốn vương cứ nghĩ ngày hôm đó say rượu nên đã lấy mất trinh tiết của người. Hóa ra tất cả đều do người sắp đặt trước. " _Lãnh Minh Hạo lạnh giọng. Hấn ghét nhất là bị lừa gạt.

Đấy cũng là lần đầu tiên mọi người nhìn thấy một Ngũ vương luôn ôn hòa bình tĩnh lại tỏa hàn khí.

Mộc Thu Thu thì tuyệt vọng cứng ngắt quý dưới đất. Vốn mọi thứ là do nàng ta dàn dựng để hãm hại tiện nhân Hàn Thiên Vy kia. Tại sao bây giờ đảo ngược rồi. Với những chứng cứ khi nấy nàng ta có giải thích sao cũng chẳng ai tin.

Rồi cả việc nàng ta lừa gạt Lãnh Minh Hạo cũng bị bại lộ. Kế hoạch hôm đó rất hoán hảo. Phụ thân giúp chuốc rượu hấn. Đại tỷ Mộc Thanh Sương còn khốc lóc nhấn mạnh việc là do hấn cưỡng bức nàng ta. Vậy mà lại bị lộ tẩy ngay lúc này?

Nhìn những ánh mắt khinh bỉ, hã hề của những người xung quanh. Nàng ta dường như thấy được tương lai của mình. Nàng ta sẽ bị phi nhỏ, bị Mộc gia vứt bỏ, sẽ mất hết tất cả. Không...không thể được... Hàn Thiên Vy... đứng rồi đều tại...con tiện nhân này...

"Hàn Thiên Vy... đều tại người. Chắc chắn là tiện nhân người hạ dược ta. Là người hại ta." _ Nói xong Mộc Thu Thu như điên lên. Khuôn mặt nàng ta trở nên dữ tợn. Lòng ghen ghét che mắt. Nàng ta rút cây trâm nhọn trên đầu lao về phía nàng.

Ai cũng không ngờ Mộc tiểu thư luôn ôn nhu nhã nhặn lại có bộ mặt ác độc này nên đều chưa kịp phản ứng (Gã; Tại nàng ta luôn che giấu mới không biết á.)

Lãnh Thiên Kỳ luôn đứng bên nàng nhanh chóng đánh bay cây trâm đồng thời đánh một chuông khiến cho Mộc Thu Thu bị đánh bay. Xong hấn quay lại đưa tay vén tóc rối giúp nàng.

"Nàng không sao chứ. Tại sao lại không tránh?" _ Lãnh Thiên Kỳ nói. Hấn vừa lo lắng vừa hôn giận.

"Hi hi thì giờ ta vẫn còn nguyên vẹn đó thôi. " _ Nàng cười cười cho qua.

"Người đầu đem Mộc Thu Thu giam vào ngục chờ ngày xử tội."

"Tuân lệnh hoàng thượng. "

Vậy là một đám thị vệ lôi Mộc Thu Thu đi.

Ngay sau đó Ngũ vương Lãnh Minh Hạo xin về trước vì lí do " không khỏe ".

Mà phụ thân và tỷ tỷ Mộc Thu Thu thấy nàng ta không xong thì chỉ đứng một bên nhìn, cũng không cầu tình giúp nàng ta.

Mọi chuyện nhanh chóng lắng xuống. Ai cũng chỉ nghĩ rằng Mộc Thu Thu âm mưu khiến Ngũ vương say rồi ngủ với nàng ta không ngờ hôm đó vương gia say quá nên cũng không làm gì. Nàng ta đánh phải tự dàn dựng vở kịch. Cho nên hôm nay mới cho nha hoàn giả làm mình còn bản thân thì đi tìm nam nhân phá bỏ tảng mộng kia khiến vở kịch càng hoán thiện.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 25: Bị lừa rồi

Chuyện Mộc Thu Thu và Ngũ vương gia cũng đã xử lí xong. Nàng vừa nhấp ngụm trà. Định uống rồi thì xin phụ thân về trước thì...

"Hoàng huynh! Thần đệ muốn xin huynh tở hôn cho đệ và Hàn tiểu thư Hàn Thiên Vy. " _ Lãnh Thiên Kỳ đứng giữa điện chấp tay.

Nàng ở dưới chính thức... sặc trà...

" Không được " _ Đường như ngay tức khắc Lục vương gia Lãnh Minh Hạ lên tiếng phản đối.

Lãnh Thiên Kỳ mày kiếm liến nhúu lại không hài lòng.

Nàng thì vui vẻ không thôi rồi cuộc cũng có người cùng chung chí hướng... nhưng chỉ vài giây sau nàng liền sụp đổ.

" Sao vậy Lục đệ " _ Lãnh Văn Hoàng biết mà vẫn thích hỏi.

" Tại vì thân đệ cũng muốn huynh tử hôn cho đệ và Hân tiểu thư " _ Lãnh Minh Hạ nhìn thẳng vào Lãnh Thiên Kỳ tựa như đang khiêu chiến. Hân kiên định nói ra. Hân đã nhận ra lòng mình. Hân muốn có nàng mà nếu vậy hân sẽ phải đấu tranh.

Ầm một cái cả đại điện rơi vào im lặng. Cả hai vị vương gia đều xin tử hôn với Hân tiểu thư? Cũng quá dọa người rồi a. Hôm nay làm sao xảy ra nhiều chuyện khiến họ khó tiếp nhận vậy? _ Đám quần thần than trời trách đất.

Lãnh Thiên Kỳ thấy được kiên định trong mắt Lãnh Minh Hạ thì hơi bất ngờ một tí. Thâm nghĩ ;Nha đầu này chọc đảo hoa cũng nhiều thật cả đệ đệ hân cũng không tha. Nhưng mà cho dù có là Lục đệ đi chăng nữa hân cũng sẽ không buông nàng ra.

" Vậy thì phải chia buồn với đệ rồi. Ta với Vy Nhi đã đến Hồ Thất Nguyệt ước định phu thê rồi. Nàng còn đang giữ vật đính ước của ta. " _ Vị Lãnh vương nào đó chính thức lòi đuôi hồ ly.

Lãnh Minh Hạ nghe vậy dường như suy sụp. Hân nhìn thẳng vào mắt nàng.

Quần chúng vây xem cũng tò mò nhìn nàng chăm chăm.

Lúc này nàng mới nhận ra bản thân bị lừa vào hang sói rồi.

" Ta...quả thật có tham gia hội Thất Nguyệt cùng hân cũng...có cùng hân ngồi ước bên hồ Thất Nguyệt. " _ Nhưng mà ta không biết đó là ước định phu thê có được hay không ô ô ô ta vô tội mà. Nàng định nói vậy thì Lãnh Minh Hạ đã hỏi tiếp.

" Vậy còn vật đính ước " _ Lãnh Minh Hạ tiếp tục truy hỏi.

" A ta có nhận của hân một miếng ngọc bội" _ Nàng nói xong liền đưa tay móc ra sợi dây đeo cổ có khắc chữ Kỳ. Vật này có thể trả mà phải không? Nàng lấy ra là định đem trả lại Lãnh Thiên Kỳ cho qua chuyện.

Ai ngờ đang tới gần chỗ Lãnh Thiên Kỳ và Lãnh Minh Hạ thì Lãnh Minh Hạ nhìn nàng một cái.

" Ta đã hiểu. Thân đệ xin cáo tử trước " _ Câu trước là nói với nàng, câu sau nói với Lãnh Văn Hoàng xong hân cũng rời đi.

Nhìn Lãnh Minh Hạ rời khỏi Lãnh Thiên Kỳ nở nụ cười đắc thắng.

Trong khi nàng còn chưa hiểu cái mô tê gì thì tên Hoàng đế chết tiệt đã tuyên bố.

" Lãnh vương gia - Lãnh Thiên Kỳ cùng Hân tiểu thư - Hân Thiên Vy trai tài gái sắc, tình cảm sâu nặng nay trăm ban hôn cho một tháng nữa cử hành hôn lễ. Khâm thủ"

"Không được ta..."phản đối.

Từ phản đối chưa kịp thốt ra đã bị Lãnh Thiên Kỳ chen ngang.

" Tà on hoàng thượng. Vy Nhi có vẻ ngượng ngùng rồi thân đệ xin đưa nàng về trước."

Sau đó nàng bị hân dùng khinh công đưa đi luôn.

Đi được một lát hân cẩn thận giúp nàng đứng cho vững mới buông tay.

" Lãnh Thiên Kỳ chết tiệt nguoi dám gài ta. Sao nguoi không nói ngời lẽ ở hồ Thất Nguyệt là ước định phu thê " _ Nàng tức giận bùng bùng phồng má hỏi tội.

" Nàng cũng không có hỏi ta" _ Lãnh Thiên Kỳ hết sức bình thản trả lời. Còn đưa tay lên xoa má phần nộn của nàng.

Bộ đáng ấy khiến nàng muốn tức cũng tức không được. Nàng gạt ngay cái móng heo mới xoa má mình, tiếp tục hỏi.

" Vậy ngọc bội kia... nguoi cũng sẽ nói là tại ta không hỏi nữa có đúng không. Ta trả ngọc bội lại cho nguoi đó. Ta không cần đâu."

Nàng vừa chạm vào sợi dây hân đã đưa tay ngăn lại.

" Vy Nhi nguoi bội này tượng trưng cho thân phận Lãnh vương phi cũng là nương tử của ta. Vy Nhi nàng là của ta mãi mãi là vậy. " _ Nói rồi hân ôm nàng thật chặt vào lòng, nở nụ cười thỏa mãn. Rồi cuộc hân cũng giành được nàng rồi. Vy Nhi của ta...

Nàng bị hân ôm đến thở không thông rồi a.

" Nè buông...buông...nguoi...ôm chặt quá đó. " _Nàng vừa đẩy hân ra vừa cổ nói.

Hân thấy vậy cũng ngoan ngoãn buông nàng ra. Sau đó lại đứng im chăm chú nhìn nàng thật lâu.

Đến lúc nàng thực sự chịu không nổi nữa phồng má chu môi bất mãn hân mới thôi nhìn.

Hân phì cười lại tiếp tục xoa má nàng. Rồi hôn lên má nàng một cái mới chịu buông nàng ra.

" Chúc nàng ngủ ngon."

" Ân ngủ ngon" _ Phát hiện đây là Từ Diệp viện của mình nàng thần nhiên quay lưng chuẩn bị đi vào.

Vừa đi được khoảng ba bước hân đã ôm nàng từ phía sau, cầm tựa lên đầu nàng.

" Ta cảm thấy vẫn chưa ôm đủ. Cho ta ôm thêm một lát nữa thôi. Được chứ Vy Nhi"

"Ừm" _ Nguoi vốn đã ôm rồi còn hỏi ta làm chi. Nhưng mà theo kinh nghiệm dọc gòn tỉnh cho thấy nam nhân khi yêu rất dễ động dục. Cho nên nàng đành đứng im cho hân ôm.

Sau khi một lát gần nửa tiếng của hân qua đi hân mới buông nàng.

Nàng như được giải thoát, liến lao đi ngay. Mừng muốn chết a. Tuy nhiên vừa chạy được năm sáu bước nàng lại bị hân ôm vào lòng.

Lúc này nàng thực sự hoảng sợ không thôi. Sẽ không phải là hân muốn "ăn" nàng luôn chứ.

" Nguoi...lại làm sao a" _ Nàng cố gắng bình tĩnh hỏi.

" Ta muốn dặn dò nàng chút chuyện. Sau này đi ra khỏi phủ phải đeo khăn che mặt. Không được cười với bất cứ nam nhân nào."

" Phụ thân và ca ta cũng không được sao " _ Nàng chớp mắt hỏi. Hóa ra hân chỉ căn dặn này nọ. Vậy mà mình lại suy nghĩ xấu cho hân.

" Họ cũng không được. Còn nữa nàng tuyệt đối không được thu hút đảo hoa. Không được.." "

" Khoan khoan. Cái vụ thu hút đảo hoa ta có cố ý đâu là nguoi khác thích ta thôi làm sao mà tránh được. " _ Nàng phản bác.

" Ta không biết. Nếu vậy nàng không cần ra đường gặp ai là được. Buối tối nàng nhất định đều phải mộng thấy ta. Ta không cho phép nàng mơ thấy nam nhân khác ngoài ta"

" Cái gì?Giấc mơ thì làm sao mà ta điều khiển được " _ Nàng lại tiếp tục ngắt lời.

Vậy là hân lại tưởng ra biết bao nhiêu điều vô lí. Nàng lại tiếp tục phản đối. Một lát thấy có cái cũng vô ích nên nàng im luôn.

Đến khi hân nói xong thì thiên hạ trong lòng đã ngủ tự bao giờ.

Hân cười nhẹ một cái rồi ôm nàng vào phòng.

Đặt nằng lên giường, giúp nằng tháo hải tháo trảm rồi lại cời bớt y phục giúp nằng ngủ thoải mái hơn.

Hắn cẩn thận giúp nằng làm hết. Trước khi về hắn còn hôn nhẹ lên môi nằng một cái. Một nụ hôn nhẹ như chuồn chuồn lướt.

Và quả thật giống như hắn nói đêm đó nằng thực sự mơ thấy hắn a.

Mơ thấy hắn cột nằng như cái bánh tét quăng lên kiệu hoa. Hắn ép nằng phải lấy hắn.

Quả thật là ác mộng mà. Đáng sợ đến nỗi sáng hôm sau vừa thức dậy nằng liền lên kế hoạch đào hôn.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiếu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Sáng hôm sau nằng thức dậy rất sớm. Để...lên kế hoạch đào hôn. Vâng qua chuyện hôm qua và cũng nhờ con ác mộng mà đối với nằng Lãnh Thiên Kỳ đã "vĩnh dự" trở thành đối tượng nguy hiểm cần tránh xa.

Cầm tờ giấy lên nằng cười tự tin ha ha muốn bắt ta lấy chồng sao làm gì dễ vậy. Nằng viết viết viết...

Bỗng nằng nhớ đến lời hôm qua hắn nói; "Vy Nhi ngọc bội này tượng trưng cho thân phận Lãnh vương phi cũng là nương tử của ta. Vy Nhi nằng là của ta mãi mãi là vậy. "

Nghe đến đây gương mặt nằng bất giác nóng lên. Hôm qua xảy ra quá nhiều chuyện khiến nằng không kịp tiếp thu. Lúc hắn ní non bên tai nằng lại bị hắn ôm đến ngộp. Cho nên hoàn toàn chưa kịp phản ứng.

Cảm nhận được trái tim đập hơi nhanh và mặt đang nóng dần lên nằng liền đưa tay nhéo mình thật đau để trấn tĩnh.

"Không được... không được phải bình tĩnh lại. Hít vào...thở ra...hít vào... thở ra..." _ Nằng vừa lẩm bẩm vừa vỗ má. Nằng không biết rằng bản thân đã dần có cảm giác với Lãnh Thiên Kỳ...

Lại nói đến Lãnh Minh Hạ nữa. Hắn với nằng cũng mới gặp nhau có mấy lần thôi làm sao cũng xin từ hôn với nằng vậy.

Một cái bóng đèn sáng lên.

Lúc nào Lãnh Thiên Kỳ nhìn mình thì Lãnh Minh Hạ cũng nhìn mình. Lãnh Thiên Kỳ xin được từ hôn Lãnh Minh Hạ cũng xin được từ hôn theo. Nếu theo định lí bắc cầu thì Lãnh Minh Hạ là thăm tình nhìn Lãnh Thiên Kỳ hắn cũng xin từ hôn với Lãnh Thiên Kỳ. Ôi eo ơi Lãnh Minh Hạ đoạn tụ lại còn loạn luân? Í mà...lạc đề rồi. Chủ đề chính hôm nay là kế hoạch đào hôn mà.

Vậy là vị tiểu thư nào đó lại tiếp tục vỗ vỗ má lại hít vào thở ra tiện thể xử lí luôn đĩa bánh trên bàn.

Con rắn Tiểu Bạch vừa ngủ thức dậy thấy vậy chỉ biết thương tiếc lắc đầu; "*Thật ờnghiệpchínhhàncuátathôngminhxinh đẹp vậymàlạibệnhhtựkỳ, nãocóấn đề.* "

Thật may nó là rắn nói không được tiếng người chứ để nằng biết nó nói vậy khẳng định sẽ đem nó đi nấu lẩu.

Sau khi đĩa bánh cũng sạch sành sanh mỡ nữ nào đó ngẩng cao đầu ưỡn ngực tuyên bố.

"Bỏ cò nương đã luyện được tinh thần thép. Các người đến một chiều ta tiếp một chiều haha." _ Mỡ nữ cười man rợ.

"Vy Vy Tử vương gia đến tìm người kia. Ngài ấy đang ở đại sảnh đợi" _ Linh Nhu từ ngoài đi vào nghe tiếng cười của nằng nổi hết da gà nhưng vẫn lấy can đảm bấm báo.

"Khu..." _ Mỡ nữ nào đó đang cười ngay tức khắc sặc nước miếng rồi.

Linh Nhu nhanh nhẹn rút chén trà cho nằng uống.

"Tiểu Nhu người nói là ai tới tìm ta cơ? Là Lãnh Thiên Kỳ đó hả" _ Nếu nằng nhớ không lầm thì Lãnh Thiên Kỳ cũng chính là Tử vương gia hiệu Lãnh vương thì phải.

"Đờng rồi Vy Vy là Tử vương gia đến tìm người. Hiện tại vương gia đang ở đại sảnh nói chuyện với lão gia và thiếu gia. " _ Tương nằng nghe không rõ Linh Nhu còn tốt bụng nhắc lại.

"Cái gì mới sáng sớm hắn tới tìm ta làm gì" _ Nằng hét ầm lên. Không phải là hắn biết nằng sắp đào hôn nên đến canh chừng chứ.

"Vy Vy bây giờ đã là buổi trưa rồi" _ Linh Nhu chỉ tay ra ngoài trời cho nằng xem.

Nằng nhìn ra ngoài thấy trời nắng chang chang thì cười gương.

"Haha sao buổi trưa nhanh vậy ta."

Tiểu Bạch lẩn nữa thương tiếc; "*Chínhhàncuátathậtnghố*"

Nằng hình như linh cảm được, xoay lại liếc liếc Tiểu Bạch.

"Tiểu Bạch ta hình như cảm thấy có kẻ đang nói xấu ta nga." _ Nằng tự tiểu phi tiểu vuốt nhẹ thân rắn của nó.

Tiểu Bạch sợ run người. Nó liếm tay nằng lấy lòng rồi giường đôi mắt long lanh bết cỡ nhìn nằng tỏ vẻ vô tội.

Nằng cười càng rực rỡ hơn.

"Tốt xem ra hôm nay Tiểu Bạch không cần ăn vật nữa rồi. "

Tiểu Bạch khóc không ra nước mắt. Nó thật hối hận rồi mà.

Dù Tiểu Bạch có làm nũng kiểu gì nằng cũng mặc kệ. Thế là Tiểu Bạch đành nhận mệnh bị cắt xén đồ ăn.

"Vy Vy người nên nhanh lên để vương gia chờ không ổn lắm" _ Linh Nhu lo lắng thúc giục. Tiểu thư a sau người lại có thể thân nhiên để vương gia dọi như vậy chứ đã vậy còn là vị Lãnh vương nổi tiếng lãnh khốc vô tình nữa. Linh Nhu lúc này còn chưa biết chuyện từ hôn giữa hắn và nằng.

"Ăn ta biết rồi. Muội đi trước đi ta cột tóc xong ra ngay." _ Đây giờ nằng vò đầu làm rồi hết tóc rồi.

"Ăn vậy cũng được. Muội đi trước sẽ nói với lão gia giúp cho." _ Nói xong bước đi.

_____ Ta là tuyển đường từ Tử Điện viện đến đại sảnh a _____

Nằng rón ra rón rén bước đến đại sảnh.

Vừa tới gần nằng đã nghe tiếng họ nói chuyện.

Bên trong

"Đề Vương gia đích thân tới đây lão tướng thật đáng trách." _ Nói đoạn ông chuẩn bị khom người tạ tội.

"Không sao. Đều là ta tự nguyện đến. Nhạc phụ người không cần khách sáo." _ Lãnh Thiên Kỳ nhanh chóng đưa tay đỡ ông dậy.

Hắn không xưng bốn vương mà xưng ta lại gọi ông là nhạc phụ đủ để thấy hắn xem trọng Vy Nhi nhà ông cỡ nào.

Mặc dù gặp gỡ lần trước ông đã thấy được yêu thương cung chiều của hắn dành cho Vy Nhi rồi nhưng ông không ngờ vị vương gia lãnh khốc này lại cầu xin từ hôn sớm như vậy. Tuy nhiên ông biết... ông có thể tin tưởng giao Vy Nhi cho người nam tử này. Lại nghĩ đến đứa con gái nghịch ngợm vô tâm vô phế kia ông chỉ biết cầu cho vương gia nhanh chóng thấu được tâm con bé.

"Đây là thánh chỉ từ hôn do hoàng thượng viết người cứ cất đi. Bên ngoài còn có đồ do hoàng thượng ban thưởng chuyện của Ngũ vương gia và sinh lễ cầu hôn của ta." _ Hắn đưa thánh chỉ cho phụ thân nằng.

Nghe đến thánh chi tử hồn nàng lao ngay vào hơi khom người xem như đang hành lễ với hân, lại lôi kéo ống tay áo của phụ thân.

"Phụ thân con không muốn xuất giá đầu. Thánh chi có thể thu hồi được không?"

"Thánh chi làm sao có thể thu hồi được. Huống hồ chuyện này Hoàng thượng cũng đã tuyên bố trước văn võ bá quan rồi. Quân vô hí ngôn. Ta thấy Tử vương gia cũng rất tốt. Con tốt nhất nên ngoan ngoãn lấy ngài." _ Ông vô cùng kiên định nói cũng không để cho nàng từ chối.

Nàng tự hiểu không thể thuyết phục được phụ thân bèn buông ống tay áo của ông, nhích mông lại gần Hàn Tuệ Lâm ngồi bên cạnh.

Thấy muội muội như vậy Hàn Tuệ Lâm ra sức an ủi.

"Phụ thân là nói đúng đó. Ta thấy vương gia là thương muội thật lòng."

"Thương muội thật lòng gì chứ. Hân ta còn dám lừa gạt muội đó. Chuyện ở hồ Thất Nguyệt hân nói hai người cùng ước mới linh nên muội mới làm theo. Ngọc bội kia lúc hân tặng hân cũng không có nói đó là vật đính ước." _ Nàng hùng hổ tỏ cáo hân.

Hân này giờ luôn lẳng nghe, thấy nàng nói vậy dù chột dạ nhưng vẫn giữ bình tĩnh như là chuyện này không liên quan đến mình.

"Vội lại muội cũng không có thích hân." _ Nàng bổ sung thêm câu này chính thức khiến cho bầu không khí trở nên trầm lạnh đi mấy phần..

"Nàng đến đây." _ Hân lạnh giọng nói.

"Ta không đi." _ Nàng lắc đầu ngoay ngoáy, tay lại ôm chặt ca ca Hàn Tuệ Lâm.

Hàng động này càng khiến hân bức bối hơn.

Hàn Tuệ Lâm hiểu chuyện, gạt tay nàng ra.

"Vy Nhi ta nghĩ vương gia có chuyện muốn nói với muội. Ta và phụ thân đi trước." _ Nói rồi Hàn Tuệ Lâm và Hàn tướng quân nhanh chân chuẩn ra ngoài. Để lại không gian riêng tư cho hai người.

Nành tỉnh chạy theo họ lại bị hân giữ chặt. Hân đặt nàng ngồi lên đùi mình.

Nàng quẫy đạp hồng chạy thoát hân lại càng giữ nàng chặt hơn.

Tại sao sức lực của hân lại lớn như vậy a. Mỗi lần nàng phản kháng đều vô tác dụng. Thật bất lực._ Nàng bất mãn nghĩ.

"Nàng...không thích ta sao." _ Hân hỏi, giọng buồn buồn.

Chưa kịp để nàng trả lời hân lại tiếp tục nói.

"Dù cho nàng không thích ta đi nữa chi cần ta yêu nàng là đủ. Nàng chỉ cần ngoan ngoãn làm vương phi của ta, mãi mãi bên cạnh ta là được. Vy Nhi..Vy Nhi...đáp ứng bên cạnh ta được không." _ Hân ní non bên tai nàng.

Hân cần nàng. Hân biết tình cảm không thể cưỡng cầu cho nên hân sẽ từ từ nuôi dưỡng tình cảm. Hân sẽ từ từ đi vào tâm nàng. Để bản thân trở thành thói quen của nàng...để nàng dần dần chấp nhận mình..

Thấy hân vậy nàng cũng thấy tội.

"Ôm được " nếu như người có thể giữ chân ta lại._ Tuy nhiên nàng chỉ mới nói tới chữ "ôm được" hân đã cười đến vui vẻ khiến nàng phất chọc si mê mà....quên nói tiếp. Đó là lần đầu tiên nàng biết được lại có người cười đẹp như vậy.

(Gà; Vy Vy của ta rốt cuộc cũng cảm nhận được cái đẹp rồi. * mừng đến phát khóc *)

Chết tiệt nàng vậy mà bị hân mê hoặc?

Sau đó hân ở lại ăn cơm cùng nhà nàng.

Hân vẫn để nàng ngồi trên đùi mình, tay lại bận rộn gấp đồ ăn dứt nàng.

Nàng được phục vụ đương nhiên là vui vẻ hưởng thụ rồi. Cơ mà đừng nghĩ chi có nhiều đây mà mua chuộc được nàng. Nàng vẫn giữ nguyên quyết định sẽ đào hôn.

Việc đào hôn nàng sẽ không nói với phụ thân và ca ca bởi rất có thể họ sẽ làm tay trong cho "giặc".

Mà nghĩ đi nghĩ lại mọi chuyện xảy ra như vậy là do ai? Điều không phải do tên hoàng thượng chết bầm kia sao. Nàng luôn cảm giác mọi chuyện đều liên quan tới hân(hoàng thượng - Lãnh Văn Hoàng) hay sao ấy. Nàng luôn tin vào trực giác của mình. Dám tính kể bốn cô nương? Người chết chắc.

Bởi vậy mới nói số phận Lãnh Văn Hoàng xác định... thắm rồi.

Lãnh Văn Hoàng đang ngồi phê duyệt tấu chương liền hắt xì bất giác lạnh rung người.

Phải nói trực giác của nàng thật chính xác. Mọi chuyện thật ra đều do Lãnh Văn Hoàng muốn trả thù nàng vụ nàng làm mất mặt hân ở phủ tướng quân.(Chương 16)

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sủng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 27: Tân nương bỏ trốn

Từ sau khi thánh chi ban hôn được đưa đến Lãnh Thiên Kỳ ngày nào cũng mặt đến nhà nàng nói là đến thăm Vương phi tương lai nhưng theo nàng thấy tên này là đến "mua chuộc " phụ thân và ca ca nàng thì có. Thật không biết một vị vương gia như hân làm sao có nhiều thời gian nhàn rỗi như vậy.

Nhìn ánh mắt phụ thân, ca ca ngày càng sùng bái nhìn Lãnh Thiên Kỳ nàng cũng chỉ biết lắc đầu trầm nghĩ thật không có tiền đồ.

Nàng nghĩ nếu Lãnh Thiên Kỳ lên tiếng phòng chừng bọn họ sẽ đem nàng đóng gói gửi đến Lãnh vương phủ đâu.

Thật khổ thân nàng lại có người phụ thân, ca ca mẹ trai như vậy. (Gà; What???)

Ngồi ngược với Lãnh Thiên Kỳ một ngày rồi cuộc trời cũng tối. Bầu trời hơi tối nàng đã không khách khí đuổi người.

Thật ra là mấy bữa nay nàng đi đầu Lãnh Thiên Kỳ sẽ đi theo đó. Đôi khi nàng sai hân làm việc này nọ hân cũng sẽ làm. Đến giờ cơm hân lại dứt nàng ăn. Cũng không biết hân làm sao biết rõ sở thích khẩu vị của nàng nữa, đều gấp toàn món nàng thích. Dần dần hân chiếm luôn vị trí của Linh Nhu bên cạnh nàng. Mà nhà đầu kia đạo này cũng thường hay biến mất đột xuất.

Nàng không biết là Linh Nhu vốn đã bị Lãnh Thiên Kỳ mua chuộc.

Nhiều khi nàng nghĩ không biết có phải Lãnh Thiên Kỳ đoán trước được nàng sẽ đào hôn nên mới thời thời khắc khắc canh chừng nàng không nữa.

Đợi đến khi trời đã tối hù, Linh Nhu đã đi ngủ từ lâu nàng thay một bộ đồ dạ hành, đeo khăn che mặt màu đen. Ân tối nay nàng có chút việc phải làm.

Mộc Thu Thu bị xử tội chết không lâu thì việc cắt xén lương thực cứu nạn, vu oan người tốt, ăn hối lộ, cấu kết bè phái của Mộc Tả tướng được phơi bày. Mộc phủ bị tru di tam tộc. Quý phi Mộc Thanh Sương bị cắt chức đưa vào lãnh cung.

Những chuyện này đều có nàng nhúng tay vào. Ai bảo lão Mộc Hạ kia đắc tội nàng. Nhưng mà để có được thông tin giúp ích cho vụ việc nàng đã phải đi xin sư huynh và sư tỷ giúp đỡ.

Bọn họ vốn là chủ nhân đứng sau tổ chức tình báo Song Diệp các. Song Diệp các là tổ chức tình báo đứng nhất nhì trên giang hồ. Thông tin gì cũng sẽ có chi cần ra một cái giá hợp lý là được.

Mà hai người kia còn tức vụ hạ được họ cho nên làm gì dễ dàng đưa tin tức ra vậy.

Nàng đã phải tốn nước miếng năn nỉ ới lại còn đứt ruột gạo ra mấy chục bình được tốt cho bọn họ nữa chứ.

Mà mọi chuyện thành công rồi thì sao? Tên hoàng đế Lãnh Văn Hoàng chẳng những không cho nàng chút bạc mà còn tứ hôn. Nhìn bốn cô nương gắp lấy chồng lắm sao???

Hừ đêm nay bốn cô nương không lấy được bạc từ hoàng cung thì sẽ không về.

Mỗ nữ nào đó ôm một bụng hòa dùng kinh công "bay" về phía hoàng cung. Nàng không biết phía sau có kẻ bám theo.

-----Tuyển phần cách-----

Hoàng cung.

Những chiếc đèn lồng chiếu sáng cả hoàng cung hoa lệ, rộng lớn. Từng đoàn thị vệ túc trực canh gác hình như cả một con muỗi cũng khó mà lọt vào.

À không hình như ở xa xa trên cái mái nhà nào đó có một con sinh vật gì đó lọt vào rồi.

Ấn đó là sinh vật giống cái mang tên Hàn Thiên Vy.

Nàng lấy ra tấm bản đồ của hoàng cung xác định vị trí của mình lại tìm vị trí quốc khố.

Nàng dễ dàng qua mắt bọn thị vệ, lén lách phi thân đến quốc khố. Sau nửa canh giờ rớt cuộc cũng moi móc được một bốn vàng bạc châu báu.

Bước ra ngoài, nàng vác trên lưng một cái túi to rất nhàn nhả đi bộ. Đi được một lát liền gặp được một đoàn thị vệ tuần tra từ xa đi đến.

Nàng rất tự nhiên đưa tay vẫy vẫy.

" Ai nha vắt và vắt và rồi. "

Đám thị vệ mới đầu thấy nàng mặc đồ dạ hành lại còn che khăn đen nhìn thế nào cũng giống thích khách hay đại loại như vậy.

Bọn họ vừa định xông đến bao vây nàng thì lại nghe nàng vẫy tay chào hỏi. Vậy là một đám thị vệ đều không kịp phản ứng đứng đực ra.

Nàng thì rất bình tĩnh chào hỏi xong tiếp tục đi về phía trước. Ngay lúc nàng chuẩn bị biến mất sau ngã rẽ thì một đám thị vệ khác chạy đến. Tên đi đầu vội hét;

" Bắt nàng lại. Quốc khố vừa mới bị đột nhập. "

Đám thị vệ này nhanh chóng phản ứng lại. Hai đám thị vệ nhập lại thành một cùng nhau rượt nàng.

Một khắc sau hoàng cung trở nên rất " náo nhiệt ". Nàng chạy trước phóng tứ nóc nhà này sang nóc nhà khác. Phía sau là một đoàn thị vệ vác kiếm rượt theo la hét ầm trời. Cung tên bay tứ phía.

Trong tâm cung Lãnh Văn Hoàng đang vui vẻ bên mỹ nhân. Ngay thời khắc hấn chuẩn bị đưa "tiểu Hoàng" vào trong người nữ nhân dưới thân thì bên ngoài vang lên từng trận huyên náo.

" Bẩm hoàng thượng quốc khố bị đột nhập. Hiện tại thị vệ đang truy bắt kẻ trộm. "

Lãnh Văn Hoàng đen mặt đánh ráng nhện, mặc quần áo vào. Thầm chửi một tiếng chết tiệt.

" Hoàng thượng ~" _ Vị mỹ nhân được hấn thị tắm nũng nịu giữ tay hấn.

" Cút. " _ Lãnh Văn Hoàng lúc này đang bực bội lạnh giọng quát.

Vậy là vị mỹ nhân kia đành ngậm ngùi lui ra.

Thấy Lãnh Văn Hoàng đi tới nàng vui mừng hô.

" Ai nha Hoàng thượng tối hảo."

Lãnh Văn Hoàng đang thắc mắc không biết kẻ nào to gan dám vào hoàng cung ăn cắp nghe được giọng nói liền hiểu ra. Hóa ra là tiểu ma đầu này.

" Các người lui hết đi. Đây là người quen của trẫm " _ Lãnh Văn Hoàng phát tay.

Đoàn người ngoan ngoãn lui đi. Nàng và Lãnh Văn Hoàng bước vào Càn Khôn Điện của Lãnh Văn Hoàng.

Vừa ngồi xuống nàng đã quăng ngay cái khăn che mặt rút ly trà uống. Nãy giờ chạy mấy vòng thật mệt.

" Hi Hoàng thượng tối hảo. Ngải cũng biết ta đã ra sức không ít vì chuyện của Mộc gia. Vậy mà ngải lại chẳng ban thưởng gì cả cho nên hôm nay ta đến "xin" ít đồ. Hoàng thượng rộng lượng sẽ không dễ tâm đầu nhĩ. " _ Nàng vỗ si cười nói.

Hấn không phải ban thưởng cho Hấn phủ rồi sao? Nàng lại còn đến đòi phần riêng? Lãnh Văn Hoàng tức muốn học máu lại không dám làm gì. Bởi vì hấn biết nàng là nữ nhân duy nhất mà Tứ đệ Lãnh Thiên Kỳ để ý. Nghĩ đến vị đệ đệ lãnh khốc nào đó hấn liền rùng mình.

"Ấn...ngươi nói sao thì cứ như vậy đi." _ Với lại đồ người cũng đều đã lấy còn đến "xin phép"? Đương nhiên câu sau Lãnh Văn Hoàng không dám nói ra.

"Nhà vậy ta cáo từ đây." _ Sẵn tiện lấy luôn đĩa bánh trên bàn sau đó nàng liền phi thân đi.

Trên nóc hoàng cung.

Nàng nâng tay thử độ nặng của túi đựng châu báu, miệng lẩm bầm.

" Ân thu hoạch không tệ. "

Một con gió thổi qua. Thân thể nàng rơi vào cái ôm. Không biết từ khi nào Lãnh Thiên Kỳ xuất hiện.

" Vy Nhi nàng thật nghịch. Không biết sau này rước nàng về phủ nàng sẽ bày ra trò gì nữa đây. Có khi còn cướp hết tiền nhà ta. " _ Lãnh Thiên Kỳ đưa tay nhẹ vuốt mũi nàng. Lời nói không nghe ra chút nào trách móc.

" Vậy người không lấy ta là được. " _ Nàng đưa tay đánh bay cái tay thôi của hấn, lại xoa mũi nói nhỏ.

Tên chết bầm này lại khi dễ nàng nữa rồi. Còn nữa hấn làm sao lại ở đây. Hấn theo dõi nàng? Xem ra muốn đào hôn sẽ có chút khó khăn đây.

" Nàng nói cái gì. " _ Lãnh Thiên Kỳ ngay tức khắc đen mặt.

" Alaha...có gì đâu ta nói vu vu ầy mà. A u ở đây nhiều muỗi quá ta về trước đây. " _ Biết mình lỡ lời nàng cười cười đánh trống lảng.

"Ta đưa nàng về. "

Sau đó không đợi nàng trả lời hấn đã bế nàng lên, phi đi.

Cả hai đáp xuống trước viện của nàng.

" Tôi rồi nàng nên ngủ sớm. Thức khuya sẽ không tốt cho sức khỏe." _ Hấn ôn nhu nói, một bàn tay đưa lên vuốt tóc nàng, lại không nhịn được cầm lên hắt hà mùi hương trên tóc. Ở bên cạnh nàng hấn dường như đều nói nhiều hơn bình thường cũng ôn nhu hơn.

" Ân đã biết. " _ Nàng xoa người chuẩn bị vào trong.

Lãnh Thiên Kỳ nhìn bóng lưng của nàng bất giác lại muốn ôm

Hấn đưa tay định ôm nàng không ngờ nàng nghiêng mình nhanh nhẹn trốn thoát.

"Haha muốn ăn đậu hũ của bốn cô nương sao làm gì dễ vậy. " _ Nàng chóng hồng cười tự mãn sau đó lại xoay người chạy trời chết vào trong.

Rút kinh nghiệm từ lần trước lần đầu về, nàng mới lên lên nhìn hành động của hấn. Quả nhiên thấy tên này lại ra tay tính ăn đậu hũ của mình. Nàng liền né khỏi móng vuốt của hấn.

Lãnh Thiên Kỳ nhìn nàng chạy trời chết lần đầu cười. Hấn rút lại đôi tay đang lơ giữa không trung. Không sao, thời gian còn dài. Hấn rất kiên nhẫn. Nàng dường nào cũng sẽ thoát không khỏi bàn tay của hấn.

_____ Ta là tuyến phản cách thời gian _____

Thời gian một tháng trôi qua thật nhanh. Một tháng nằng đều bị Lãnh Thiên Kỳ canh chừng không rời mắt bất quá đó không phải là thời điểm nằng muốn trốn đâu. Thời cơ còn chưa tới a.

Ngày thành thân, nằng bị lời dấy từ rất sớm để trang điểm, mặc hỷ phục. Chuẩn bị xong xuôi nằng được đưa lên kiệu hoa đi đến Lãnh vương phủ. Nhưng trước đó là một mảng tiền con về nhà chồng xước nước của phụ thân và ca ca.

Phụ thân nói nhiều đến nỗi nằng sắp ngủ tới nơi. Phải nhờ đến Lãnh Thiên Kỳ ho nhắc nhở ông mới ngừng lại.

Ngồi trên kiệu không bao lâu đã tới Lãnh vương phủ. Lãnh Thiên dắt tay nằng vào trong cả hai cùng nhau bái đường thành thân.

Kết thúc nghi lễ nằng chỉ lo nghĩ cho kế hoạch đào hôn của mình.

Còn Lãnh Thiên Kỳ thì rất vui. Rốt cuộc nằng cũng trở thành nương tử của hắn. Tuy biết rằng nằng chắc chắn sẽ không chịu ngồi yên nhưng hắn đều đã bố trí sẵn rồi nằng hôm nay cỡ nào cũng chạy không thoát.

Bởi vậy hắn rất yên tâm mà tiếp đãi khách. Tới khi đi vào tân phòng nhìn không thấy bóng dáng của nằng đâu hắn liền phản nộ.

"HÀN THIÊN VY "

Âm thanh cực đại khiến kẻ nào đó nghe xong rùng mình.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28: Đào hôn

"HÀN THIÊN VY "

Âm lượng cực đại khiến kẻ nào đó nghe xong rùng mình.

Xem ra Lãnh Thiên Kỳ tức giận thật rồi. Mong là hắn không phát hiện ra nằng đang trốn dưới gầm giường nếu không thật thảm rồi.

Lãnh Thiên Kỳ lúc này chỉ nghĩ đến việc nằng muốn rời khỏi hắn. Nằng cư nhiên dám đào hôn? Lừa gạt ngấp trời làm cho mờ mịt lí trí không còn suy nghĩ được thấu đáo cặn kẽ nữa.

Hắn lạnh lùng bỏ ra ngoài ra lệnh toàn bộ binh lính thị vệ vương phủ chia làm hai đội. Một đội phong tỏa toàn bộ lối ra của kinh thành. Một đội tập trung toàn lực tìm nằng. Sau đó để lại một câu ;

"Bỏn vương đi tìm vương phi"

Liền đi mất dạng.Hắn không hề nghĩ đến khả năng nằng vẫn còn ở trong vương phủ.

Quan khách nghe tiếng rống giận và sát khí ngàn ngạt phát ra từ người hắn đều rất thức thời chuẩn về.

Lãnh vương phủ một mảnh hỗn loạn. Đêm đó cả kinh thành bị Lãnh Thiên Kỳ càn quét đến gà bay chó sủa không yên. Người người...mất ngủ.

Hắn lục tung cả kinh thành mà vẫn không tìm thấy nằng. Hắn cảm thấy hắn sắp điên rồi. Hàn Thiên Vy nằng tốt nhất đừng để ta tìm thấy nếu không nằng chết chắc.

Còn nằng thì ngay sau khi hắn đi ra khỏi tân phòng nằng đã dễ dàng trốn khỏi vương phủ. Y phục đã được nằng thay từ trước.

Nằng bán một bộ y phục chất liệu tầm thường. Khuôn mặt cũng rất tầm thường (nhờ dịch dung) chỉ có đôi mắt to trong veo là nổi bật bất quá đã bị nằng xóa tóc lòa xòa che đi.

Nằng đi một con đường tắt đến bến thuyền. Lãnh Thiên Kỳ chỉ mới điều động người chắc chắn sẽ không tới bến thuyền nhanh như vậy huống hồ nằng còn đi đường tắt đến đây.

Con thuyền xuất phát theo dòng chảy của con sông bỏ lại kinh thành "nhộn nhịp" ở phía sau.

"Đưa ta tới thành Lạc Vân"

Rốt cuộc cũng thoát khỏi keo bám người Lãnh Thiên Kỳ rồi. Nằng hạnh phúc nhai điểm tâm lúc này mới phát hiện tay áo nằng đã bị rách mất một mảnh. Cũng không biết là rách từ khi nào nữa mà thôi....kệ. Dù sao cũng chẳng quan trọng...

Hai ngày sau Lãnh Thiên Kỳ cuối cùng đã bình tĩnh hơn. Hắn cho người điều tra những nơi nằng đã đến. Biết được nằng mua một bộ y phục chất liệu tầm thường.

"Chất liệu giống loại vải này. " _ Ông chủ chỉ vào một sấp vải không mấy nổi bật.

"Ta mua nó. " _Hắn cầm vải lên tra tiền.

Hắn đi trên đường tìm manh mối vừa suy nghĩ xem không biết nằng đã trốn đi đâu không ngờ lại nhìn thấy trên cành cây gần bến thuyền có vương mảnh vải cùng chất liệu với loại vải hắn mới mua.

Cầm mảnh vải lên hắn nhích miệng cười.

Hướng sông chảy về phía Nam Bảo Long quốc. Theo hắn biết nằng rất ham vui chắc chắn sẽ đến nơi nào nhiệt. Mà ở phía Nam nơi nào nhiệt nhất là Lạc Vân bởi vì nửa tháng sau sẽ có đại hội võ lâm.

Cầm mảnh vải lên cất vào trong áo, Lãnh Thiên Kỳ quay về chuẩn bị rồi cũng lên đường đi Lạc Vân thành.

Hàn Thiên Vy ta mà tìm được nằng chắc chắn sẽ cho nằng biết tay.

_____ Tuyến phản cách _____

Lạc Vân thành vốn bình thường đã phồn hoa chẳng kém gì Kinh thành nay thêm dịp đại hội võ lâm Lạc Vân thành lại càng đông đúc nhộn nhịp hơn.

Trên phố đại đa phần đều là những người trong giang hồ bất quá nằng đều không quan tâm. Điều nằng quan tâm bây giờ là đồ ăn và chỗ ngủ. Vậy là nằng ghé hết gian hàng này sang gian hàng khác. Sau đó mượn một phòng trọ tạm rồi...ngủ luôn tới chiều.

Dù sao cũng đã hai ngày ngồi trên thuyền rồi a. Bây giờ nằng thực nhớ cảm giác ngủ trên giường.

...

Buổi chiều.

Từ trên lầu nằng bước xuống. Y phục trắng viền cam họa tiết lá phong. Làn da trắng hồng mềm mịn. Đôi mắt đen to tròn long lanh thanh khiết nhìn một cái liền bị hút sâu vào đó. Đôi môi nhỏ mọng nước màu hồng phấn. Mũi cao xinh xắn. Đầu cài đơn giản hai cây trâm chiếc lá phong với màu sắc cam vàng đặc trưng. Mọi người dưới lầu nhìn đến ngây ngẩn nằng đi mất lúc nào cũng không hay.

Ông chủ tiệm thấy vậy dụi mắt mấy giây ngốc lăm lăm ;

" Quán trọ của mình có vị khách xinh đẹp đó từ khi nào??? "

Nằng từ từ đi dạo trên phố, ngắm cảnh Lạc Vân thành vào buổi tối.

Đi được một lát đôi mày xinh đẹp nhu lại. Có người theo dõi? Sau đó lại cười một cái, nằng đi đến con đường có vẻ hơi tối và ít người. Quả nhiên năm tên nam nhân phóng ra bao vây nằng.

Tên có vẻ cao to thô kệch nhất dám tiến lên nói,

"Tiểu mỹ nhân không cần phản kháng vô ích. Ngoan ngoan đến Bích Xuân lâu làm việc đi. " _ Trong tay hắn cầm một gói được.

"Bỏn c..."_ Chưa kịp nói hết câu đã bị hắn ta hất gói được vào mặt.

Nàng là định nói "bồn cô nương mà sợ được của người sao?". Với lại nàng biết mấy loại thuốc mê dạng bột thông thường nín thở một tí liền không sao rồi.

Ai ngờ mới mở miệng còn chưa kịp nói hết câu hẳn ta đã hất thuốc vô mặt. Cứ thế nuốt luôn một ngum được rồi hoa hoa lệ lệ ngắt xiu.

Kẻ nào đó vì một phút tự cao mà bị đưa vào thanh lâu.

Nhưng mà số phận cái thanh lâu kia ra sao thì còn không dám chắc...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 29: Bằng hữu

Trong một phòng trọ ở Lạc Vân thành.

Nam tử mặc huyền y ngồi tựa vào tường kỳ. Mái tóc đen nhánh đỏ xuống trước ngực. Làn da trắng khiến nữ nhân nhào vào phải gan tị. Đôi môi mông. Cái mũi cao thẳng. Mắt hấn nhắm nghiền, mày kiếm nhu lại. Những ngón tay thon dài gồ từng nhịp trên bàn.

Hắn chính là Lãnh Thiên Kỳ. Biết được nàng đến Lạc Vân thành hẳn liền cấp tốc đến đây. Vừa vào thành hẳn đã lệnh cho Dạ Hân và Dạ Lãnh đi điều tra thứ.

Dạ Lãnh và Dạ Hân từ bên ngoài đi vào.

"Tiểu thư...à không Vương phi quả thực đã đến đây. Thuộc hạ điều tra được Vương phi cũng muốn phòng trọ ở đây, là phòng đối diện phòng này. Nhưng mà..."_ Dạ Hân lúc này gọi nhằm liền bị Lãnh Thiên Kỳ liếc đến đỏ mặt hỏi lạnh. Hắn trầm than, giọng thật đáng sợ a.

Lãnh Thiên Kỳ nghe đến chữ nhưng mà, mày kiếm nhu càng chặt hơn.

"Nhưng mà từ hôm qua tôi bày giờ Vương phi ra ngoài vẫn chưa thấy quay về. Khi đi hỏi thăm xung quanh thì biết được... Vương phi đã bị người của Mãn Côi lâu bắt đi rồi?"_ Dạ Lãnh tiếp lời.

Dứt lời cái bàn đáng thương đã bị Lãnh Thiên Kỳ cho một quyền nát vụn.

"Đi!"_ Sát khí ngàn ngạt đủ để thấy hắn rất tức giận.

...

Trong một căn phòng tại Mãn Côi lâu.

Nàng mở mắt tỉnh dậy, ngáp một cái.

"Oa...ngủ thật đã nha. Hử đây là đâu vậy?"

Trong đầu chợt nhớ ra chuyện trước khi ngắt xiu. Nàng vỗ tay cái bộp. Hóa ra là bị bắt vào thanh lâu.

Cánh cửa chợt mở. Một người phụ nữ mập ú, nồng đậm mùi phấn son đi vào.

"Cái đám vô dụng. Bảo đi bắt người lại làm người ta ngắt cả một ngày. Nàng ta ngắt rồi làm sao đem đi tiếp khách?"_ Miệng bà ta lẩm bẩm.

"Ai nha cô nương tỉnh rồi sao?"_ Khi thấy nàng đã tỉnh bà ta vui mừng hỏi thăm.

"Đây là đâu? Ở đây có kẹo cho Vy Nhi ăn sao?"_ Nàng chớp mắt nhìn bà ta. Một dạng vô hại.

"A...có. Nếu Vy Nhi ra bồi rượu khách ta sẽ cho kẹo ngon ăn!"_ Nghe nàng hỏi bà ta có vẻ hơi bất ngờ. Sau đó lại cười như nở hoa đáp lại nàng.

Thật là may mắn không ngờ bà ta lại lượm được một bảo bối a.

(Gà; ừ "may mắn" lắm. Một phút tung niệm.)

"Ân. Nhưng mà Vy Nhi đói rồi."_ Cái bụng nàng còn rất phối hợp reo hò.

"Người đầu đem đồ ăn đến"

Sau một hồi chiến đấu với đồ ăn rồi cuộc cái bụng cũng no nê.

Lúc này Tú bà kia đem đến một bộ hồng y cho nàng thay. Y phục cũng không quá hở hang nhưng hơi mỏng. Không sao nàng đều mặc được.

Thay đồ xong bà ta dắt nàng ra sảnh.

"Đây là hoa khôi mới của chúng tôi. Nàng tên là..."

"Lâm Tuyết Vy?"_ Nàng nói tiếp. Dù sao đây cũng là tên trước khi xuyên không của nàng. Với lại nàng cũng không ngu ngốc dùng tên thật. Nàng không muốn bị Lãnh Thiên Kỳ bắt về đâu.

"Hôm nay ai ra giá cao Tuyết Vy cô nương sẽ phục vụ người đó?"_ Tú bà lại nói tiếp.

Mọi người ngay lập tức tranh nhau ra giá. Được một hồi vẫn chưa xong. Nàng liền nói.

"Nếu còn tiếp tục ra giá nữa khẳng định sẽ rất lâu. Dù sao hôm nay cũng là ngày đầu tiên Vy Nhi đến đây. Vy Nhi sẽ phục vụ mọi người miễn phí vậy. Hôm nay Mãn Côi lâu sẽ không thu tiền"

Sau đó liền bước xuống.

Tú bà mặt đen thui. Muốn ngăn nàng lại cũng không kịp nữa. Bà ta chỉ biết ngậm ngùi nuốt cục tức vào. Tiền của bà a~

Bọn nam nhân bên dưới nghe được mỹ nhân phục vụ lại không lấy tiền đương nhiên là sẽ không từ chối rồi.

Dừng trước một người nam nhân hơi gầy gò. Nàng cầm bình rượu lên rót.

Thừa dịp hẳn không để ý nàng đánh hẳn một cái.

Hắn ta xoay lại mắng người kế bên. Tên kia không chịu nhận lỗi. Nói được vài ba câu cả hai đánh nhau luôn. Đồ ăn văng tung tóe trúng một người khác. Người này lại hiểu lầm và đánh một người khác nữa.

Cứ thế thanh lâu trở nên hỗn loạn. Tú bà bị nàng thừa lúc lộn xộn này ném cả một con gà vào mặt, nhếch nhác cả người.

Nàng nhếch miệng cười một cái. Cảm theo một đĩa bánh ngọt lách người rồi khỏi thanh lâu. Trên đường đi ra cũng "thuận tay" chôm vài túi tiền.

Tại lầu lầu đối diện đó có ba người một nữ hai nam quan sát hết tất cả.

"Thật có cá tính. Ta phải đi kết giao bằng hữu với nàng ta mới được"_ Người nữ tử nói xong dùng kính công phóng ngay xuống dưới lầu, đáp xuống kế bên nàng.

"Lan Nhi..."_ Nam tử y phục xanh sẫm chỉ mới kêu tên nữ tử từ nàng đã phóng xuống mất tiêu.

"Cứ kệ muội ấy đi"_ Nam tử bạch y nói.

"Xin chào ta là Bách Lý Đình Lan. Người tên gì?"

Thấy trước mặt mình xuất hiện một cô nương xinh đẹp hoạt bát. Nàng vui vẻ trả lời.

" Lâm Tuyết Vy"

" Tiểu Vy chúng ta có thể làm bằng hữu không " _ Bách Lý Đình Lan đưa đôi mắt long lanh tội nghiệp nhìn nàng.

" Ờn có thể " _ Nàng siêu lòng chấp nhận.

" Vậy chúng ta đi lên gặp ca ca ta thôi"

Sau đó không để nàng kịp phản ứng lời nàng đi.

" Đây là ca ca của ta, Bách Lý Đình Phong"

Bách Lý Đình Phong vận một bộ bạch y. Cả người tỏa ra khí chất lãnh đạm. Ừm mắt hai mí. Ừm lông mày đậm. Ừm mũi cao. Ừm da cũng trắng. Ừm chắc là cũng dễ nhìn.

" Chào cô nương. Ta là ca ca của nhà đầu kia "

(*Gã; Hãy nhớ chúng bên mình hansắc của Tiểu Vy nhà ta* □)

" *Đây là Tư Mã Huân "*

Người gọi là Tư Mã Huân là một nam tử có làn da mà u lía mạch. Có vẻ cường tráng. Nhìn tổng thể chắc... cũng dễ nhìn đi...

" *Ta là Tư Mã Huân hẳn hạnh lâm quen.* Không biết nên xưng hô thế nào" _ Tư Mã Huân hào sảng cười hỏi.

"Ta là Lâm Tuyết Vy. Có thể gọi Vy Vy hoặc Tiểu Vy" _ Nàng cũng tươi cười đáp lại.

" Hào Vy Vy"

Sau đó mọi người cũng nhau nói chuyện. Nàng phát hiện rằng nàng và Đình Lan rất hợp nhau. Cả hai cùng chung sở thích. Nàng ấy cũng bằng tuổi nàng.

"Tiểu Vy hay là chúng ta đến nhà ta đi. Ta nấu vài món đồ ăn ngon cho người ăn." _ Đình Lan đề nghị.

Nghe đến đồ ăn mắt nàng tỏa sáng gật đầu lia lịa. Cả bốn liền đi đến Bách Lý gia trang.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Trốn không thoát

Về phần Lãnh Thiên Kỳ. Hắn vừa đi vào Mân Côi thanh lâu liền thấy một mình hoang tàn.

Hắn nhìn xung quanh một hồi vẫn không thấy nàng đâu. Máy kiếm nhử càng lợi hại.

Thấy tình hình không ổn, Dạ Lãnh túm đứng dãy người ở gần nhất. Người này không ai khác là Tú bà.

"Có chuyện gì đã xảy ra" _ Dạ Lãnh lạnh lùng hỏi.

Tú bà đang bức xúc nghe người hỏi liền kể hết tất cả uất ức của mình không sót một chỗ từ lúc bắt cóc nàng cho tới bây giờ.

" Hừ cái kia nhà đầu gây chuyện rồi chạy mất tăm nếu ta còn gặp lại nhất định hành hạ. Đưa nàng đi hầu hạ thật nhiều nam nhân để bồi thường tất cả thiệt hại!" _ Tú bà bực tức nói.

Hiển nhiên lời nói này càng khiến Lãnh Thiên Kỳ tức giận. Hắn rút kiếm ra không do dự đâm một nhát kết liễu bà ta.

"Ta muốn thanh lâu này biến mất hoàn toàn"

Hoàn toàn nghĩa là không chỉ thanh lâu mà người ở đây cũng vậy. Tuy hắn không nói rõ nhưng Dạ Hân, Dạ Lãnh đều hiểu cả.

Lãnh Thiên Kỳ mang theo sát khí cùng lo lắng quay về phòng trọ.

Đứng hẳn trước đây vốn là một kẻ lãnh khốc vô tình. Chỉ từ khi gặp nàng hắn mới dần thay đổi. Trước mặt nàng hắn mới lộ ra ôn nhu cùng yêu thích. Nàng là bảo bối là tâm can của hắn.

Kẻ nào động vào nàng thì chỉ có đường chết.

Mà cái kia nữ nhân khiến hắn yêu đến tận xương lại muốn trốn tránh hắn. Không biết bây giờ nàng đang ở đâu có an toàn không, có nhớ hắn không.

_____ Tuyển phần cách _____

Tư Mã gia trang

Trong phòng bếp nàng và Đình Lan đang hợp tác làm bánh. Ban đầu nghiêm túc lắm lúc sau lại lấy bợt trét nhau. Đến khi làm xong bánh nhà bếp đã trở thành một bãi chiến trường.

Nàng và Đình Lan đem bánh ra sau đó chờ mong nhìn Tư Mã Huân và Bách Lý Đình Phong.

"Bánh rất ngon" _ Tư Mã Phong khen.

Cả hai nghe vậy vui vẻ hoan hô. Nhưng tiếp đó cả hai lại ù dột vì câu nói của Bách Lý Đình Phong.

"Bánh còn hơi lạ"

Bách Lý Đình Phong thấy thế cũng chỉ biết lắc đầu.

Ăn xong bánh Đình Lan lại đưa nàng đi tham quan Bách Lý gia trang. Buổi đi chơi rất vui. Nhưng rất nhanh trời đã về chiều tối.

Thấy sắc trời có vẻ tối nàng lên tiếng cáo từ. Đình Lan cũng không làm khó nàng, chỉ chào tạm biệt rồi hẹn gặp lại.

Tư Mã Huân thì ở lại Bách Lý gia trang. Hắn với Bách Lý Đình Phong vốn là bằng hữu nối khố, cùng nhau lớn lên nên cũng thường xuyên đến đây ở kè.

Nàng rất bình thản đi từ từ về. Không hiểu sao vừa bước vào nhà trọ nàng đã cảm thấy lạnh lạnh sao đấy.

Ở góc tối Dạ Lãnh và Dạ Hân thấy nàng quay về rồi thì mừng muốn rơi lệ.

Cả hai thầm nghĩ, " Vương phi rút cuộc cũng quay về rồi. Nếu người còn chưa về chỉ sợ gia đình băng cả nhà trọ này."

Nàng hướng phòng mình đi đến.

Tại sao càng đến phòng mình lại càng lạnh vậy cả._ Nàng nghĩ hoặc trong lòng.

Nàng mở cửa ra nhưng sau đó lại lập tức đóng cửa lại cái rầm.

Nàng vừa thấy gì kia? Lãnh Thiên Kỳ? Không thể nào làm sao hắn biết nàng ở đây được. Nhất định là nhìn lầm rồi.

Vậy là nàng lại mở cửa lần hai. Nhưng vẫn nhìn thấy Lãnh Thiên Kỳ ngồi sừng sững trên ghế, tay cầm ly trà, mắt nhìn nàng chằm chằm.

Nàng một lần nữa đóng cửa rồi lại mở cửa. Lâm khoảng bốn năm lần rồi cuộc nàng cũng dừng lại. Người kia khẳng định chính là Lãnh Thiên Kỳ rồi huhu.

Nàng hướng hân cười méo xẹo.

"Haha nhầm phòng là nhầm phòng thôi. Ngươi... cứ tiếp tục uống trà đi ha. Cáo từ."

Nàng đóng cửa lại xoay người chuẩn bị chạy lấy người. Bất quá... không kịp rồi.

Lãnh Thiên Kỳ không biết từ lúc nào đã chắn trước người nàng. Nàng không kịp thắng lại nên tông thẳng vào người hân.

Hân nhắc bổng nàng lên đem vào phòng.

Sau đó nàng bị hân ném lên giường. Hai tay hân chặn hai bên. Chấn hân lại kiểm chặt lấy nàng. Giữa giữa cách nào cũng không thoát được.

Nàng chợt dạ quay mặt đi chỗ khác. Nhưng mà hân lại xoay mặt nàng lại để nàng nhìn thẳng vào mắt hân. Khoảng cách của hai người rất gần có thể cảm nhận được cả hơi thở đối phương.

Thế là nàng đành phải trừng mắt nhìn hân.

Trùng một lúc nàng cũng buông cờ đầu hàng.

"Huhu...Kỳ...tha cho ta đi ha. Ta biết sai rồi mà lần sau ta không dám nữa "_ Nàng tội nghiệp khóc lóc.

Văng đó là chiều nước mắt cả sáu quen thuộc.

Thấy nàng nhanh chóng nhận lỗi vậy hân cũng hơi bất ngờ. Cứ tưởng phải dùng biện pháp mạnh nàng mới ngoan ngoãn nghe lời chứ. Nhưng thấy nàng tội nghiệp khóc vậy hân cũng rất đau lòng tuy nhiên vẫn cố tỏ ra lạnh lùng để dạy dỗ nàng. Dì hân biết rõ đều là nàng giả bộ.

"Nàng phạm phải tội gì."

"Tội dám đảo hôn"_ Nàng trả lời ngay lập tức.

"Tại sao muốn rời khỏi ta". Hân lại hỏi.

"Ta muốn đi chơi "_ Thật ra là sợ động phòng. Nghe nói rất đau. Bình sinh nàng sợ nhất là đau. Với lại nàng cũng không có yêu hân.

"Sao không nói với ta"

"Lỡ ngươi không cho thì sao?"

"Sẽ cho. Nàng muốn gì ta cũng đều đáp ứng cho nàng "

Nghe vậy nàng suyt chút nữa đã đòi ly hôn. May mà ngấm miệng kịp.

"Ta muốn tắm"_ Nàng chống tay lên ngực hân đẩy hân ra.

Hân cuối cùng cũng thả lỏng, buông tha cho nàng. Thừa cơ hội nàng thoát khỏi người hân.

Ý thức được hành động của mình hân lắc đầu thờ dãi. Rõ ràng đã định sẽ trừng phạt nàng vậy mà đến lúc đối diện nàng hân lại mềm lòng buông tha.

Tắm xong đi ra, nàng đuổi hân thế nào hân cũng không đi. Đòi ngủ chung cho bằng được.

Lúc đầu nàng còn sợ hân sẽ làm gì nhưng hóa ra hân cũng chỉ ôm nàng. Vậy là nàng rất yên tâm ngủ.

Đêm đó hân chặt chẽ ôm nàng vào lòng. Nàng cũng rất hưởng thụ rúc vào người hân.

Đêm đó cả hai đều ngủ rất ngon.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Lãnh Minh Hạ và Lăng Hân

Mấy ngày trước...

Phủ Lục Vương gia.

Lãnh Minh Hạ một mình ngồi ngoài đình hóng mát uống rượu. Dưới chàng trai hân vò rượu lần ngón ngang hơn mười vò chứ không ít.

Hân uống một ngụm rượu rồi ngược đầu nhìn hướng Lãnh vương phủ, miệng cười chua chát.

Ngay từ lần gặp trên phố đó hân đã bị nàng hấp dẫn. Sau đó vào ngày hội Thất Nguyệt thấy nàng vui vẻ bên cạnh Tử ca hân cảm thấy thật ngửa mặt.

Hân từ đó luôn chỉ nghĩ đến nàng. Hân biết hân thích nàng và hình như Tử ca cũng vậy. Hân biết nếu hân trực tiếp tranh giành nàng với Tử ca người thua chắc chắn sẽ là hân. Vậy mà...ngày cung yến hân vẫn không tự chủ được.

Hân cũng không hiểu bản thân mình nghĩ gì nữa. Lúc đó nghe đến Tử ca xin từ hôn với nàng hân liền không suy nghĩ mà phản đối.

Lúc nghe được nàng chứng thực chuyện nàng và Tử ca có đính ước với nhau tim hân đau dữ dội.

Hân nhìn vào đôi mắt nàng, ngoài hình phản chiếu của bản thân ra chẳng có gì cả. Nàng vốn không thích hân. Nàng và Tử ca đã là một đôi. Hân chỉ là một kẻ đến sau.

Rời khỏi bữa tiệc, hân một thân một mình quay về vương phủ. Người nào cũng không cho lại gần, nhốt mình trong phòng.

Đến hôm nay - ngày hôn lễ của bọn họ, hân ngồi một mình trong cái đình nhỏ của hoa viên uống rượu.

Hân lần nữa đưa bình rượu lên miệng uống lại phát hiện hết rượu.

Thấy đáng xa có một a hoàn đứng lấp ló sau cái cột, Lãnh Minh Hạ liền gọi.

"Nha hoàn kia mau mang đến cho ta vài bình rượu nữa. "

Nha hoàn kia thực chất không phải là nha hoàn mà là một vị cơ thiếp do Hoàng thượng ban cho Lãnh Minh Hạ tên là Lăng Hân. Bất quá Lãnh Minh Hạ trước nay cũng chưa từng để ý đến. Phòng chường trong phủ có bao nhiêu thiếp hân còn không biết nói chi là biết mặt, biết tên.

Lăng Hân thật ra nhất kiến chung tình với Lãnh Minh Hạ từ một lần tình cờ gặp mặt. Bởi vậy nghe được gả vào Lục vương phủ nàng rất vui mặc dù chỉ là một cơ thiếp.

Nàng ở trong biệt viện của mình ngày ngày đợi hân đến nhưng rồi ngày ngày ngủ quên trong vô vọng.

Một lần không kiểm được nhưng nhớ nàng giả làm nha hoàn đến nhìn hân từ đằng xa sau đó như trở thành một thói quen.

Nhỏ vậy mà nàng thuộc nằm lòng tất cả sở thích, thói quen của hân. Nàng cảm thấy như vậy cũng thật hạnh phúc rồi.

Một hôm nàng thấy hân lăm lăm tên một nữ nhân mặt tròn đầy hạnh phúc. Nàng biết hân động xuân tình rồi. Mà nữ nhân kia hình như tên là Hàn Thiên Vy. Nàng biết nàng không còn hi vọng nữa. Hân đã có người trong lòng. Nàng đành buông tay cố không nghe ngóng tin tức của hân nữa.

Đến hôm nay nàng rất cuộc chịu không nổi muốn lần cuối nhìn hân sau đó im lặng rồi đi lại nghe được bọn gia nô nói hân ngồi một mình uống rượu. Được một lát lại nghe được bọn gia nô xì xào chuyện xảy ra trong cung nàng đã hiểu.

Thấy hân đau lòng mà uống rượu nàng cũng rất đau lòng chứ.

Lăng Hân nghe Lãnh Minh Hạ gọi liền giật mình nhưng rất nhanh che giấu. Nàng ngoan ngoãn đi lấy rượu cho hân.

Đặt vào rượu xuống nàng cũng ngồi xuống bên cạnh hân.

Lãnh Minh Hạ cũng không trách mắng hay đuổi nàng. Bỗng chốc mọi thứ rơi vào im lặng chỉ còn nghe thấy tiếng hân uống rượu ừng ực và âm thanh xào xạc của lá cây.

Được một lúc, Lãnh Minh Hạ khàn giọng hỏi.

"Người nói xem nếu người lần đầu yêu thích một người mà người đó lại là một đối với ca của người thì người phải làm sao đây?"

Nàng rót cho mình một ly rượu chậm chậm thưởng thức rồi trả lời.

"Nếu bọn họ đã là một đối thì ta sẽ rút lui mà chúc phúc cho họ. Thứ đã không thuộc về mình thì không nên cố chấp giành giật làm gì nhất là tình cảm." _ Nói đến câu sau giọng nàng buồn hân.

Lãnh Minh Hạ có hơi ngẩn ra một xíu sau đó cười to.

"Người nói rất đúng. Nhưng mà tình cảm dễ buông bỏ vậy sao. Nói như người cũng từng như ta vậy"

"Một thời gian sau cũng sẽ quên. Ta cũng từng yêu thích một người. Hân là phu quân của ta. Hân lúc nào cũng xuất hiện trước mặt ta nhưng lại không quay đầu nhìn lại ta. Ta lúc nào cũng ở đằng xa âm thầm dõi theo hân. Vì hân mà đau."

"Vậy hân là người hạnh phúc nhất thế gian rồi" _ Lãnh Minh Hạ xoay xoay bình rượu chuẩn bị uống.

"Vậy sao. Bất quá bây giờ ta đã buông bỏ được hân rồi." _ Lăng Hân giật bình rượu từ tay hân đưa lên uống.

Nàng biết cho dù hân có buông bỏ được Hân Thiên Vy thì chưa chắc gì hân đã thích nàng. Nàng hiểu điều đó.

"Người tên gì?" _ Lãnh Minh Hạ nhìn nàng hỏi.

"Lăng Hân." _ Nàng theo phản xạ tự nhiên trả lời. Khi ý thức được liền hối hoảng nhưng thấy hân không có phản ứng gì đặc biệt biệt nên cũng yên tâm.

Hôm sau nàng vốn dĩ tính rồi đi rồi cuộc lại không cần được bước chân mình mà tìm hân.

"Lăng Hân!" _ Thấy nàng từ xa Lãnh Minh Hạ gọi.

"Vâng" _ Nàng đánh nhận mệnh đến chỗ hân.

"Người biết chơi cờ không?"

"Cũng biết"

Hai người ngồi chơi cờ cùng nhau, thỉnh thoảng lại nghe có tiếng cười phát ra.

Hai ngày sau cũng y như vậy. Tình trạng của Lãnh Minh Hạ cũng đã ổn hơn. Hai người bọn họ ở bên cạnh nhau chỉ ngẩn ngai vai ngày nhưng tựa như người quen lâu năm. Vô cùng thân thiết, vô cùng hiểu nhau.

Đến ngày thứ ba.

Lãnh Minh Hạ từ ngoài quay về trên tay cầm một cái hộp quà. Bên trong là một bộ trang sức bằng ngọc cực kì đẹp. Hân là mua tặng nàng nhưng đi tìm cả vương phủ cũng không thấy nàng đâu.

Hân tóm lấy một nhả hoa hỏi chuyện mọi bất hóa ra nàng là cơ thiếp của hân. Nghe được đáp án này không hiểu sao trong lòng hân lại dâng lên một cảm giác vui mừng cùng thỏa mãn.

Hân đến nhà tìm nàng cũng không thấy. Lăng đại nhân thấy Lục vương gia gấp gấp bộ dáng tìm con gái mình cũng hơi chấn động.

Ông e dè nói

"Nàng rất thân với đại ca của mình. Hân hiện đang ở Lạc Vân thành. Vương gia...ngài có thể đến đó tìm thứ"

Hân cảm tạ sau đó liền lên đường đến Lạc Vân thành.

Trên đường đi hân không ngừng suy nghĩ. Tại sao nàng đi mà không nói với ai tiếng nào.

Vô thức hân lại nhớ đến những lời nàng nói đêm uống rượu.

" Một thời gian sau cũng sẽ quên. Ta cũng từng yêu thích một người. Hân là phu quân của ta. Hân lúc nào cũng xuất hiện trước mặt ta nhưng lại không quay đầu nhìn lại ta. Ta lúc nào cũng ở đằng xa âm thầm dõi theo hân. Vì hân mà đau."

" Vậy sao. Bất quá bây giờ ta đã buông bỏ được hân rồi. "

Phu quân? Người nàng nói là hân sao?

Buông bỏ được rồi? Lê nào nàng không còn yêu hân nữa?

Hân muốn hỏi nàng cho ra lẽ.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sùng Tiếu Vương Phi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 32: Ta là phu quân của nàng

Đại ca của Lăng Hân là Lăng Huyền tuy là con nhà quan nhưng hân lại thích học võ, thích đi đây đi đó. Đại hội võ lâm hàng năm hân đều có mặt.

Lăng Hân và Lăng Huyền có quan hệ rất tốt tuy không ở gần nhưng luôn thường xuyên gửi thư cho nhau.

Lăng Hân dựa theo thư biết được Đại ca đang ở một nhà trọ tại Lạc Vân thành.

Thời gian này nàng muốn đến đâu đó cho khoay khóa đầu óc.

Bước vào nhà trọ, nàng vừa định hỏi thăm tiểu nhị thì thấy được một bóng dáng quen thuộc.

"Đại ca" _ Lăng Hân vui mừng hô.

Nam nhân nọ theo phản xạ nhìn lại. Khi thấy được người vừa gọi Lăng Huyền mới đầu kinh ngạc sau đó cũng gọi;

"Hân Nhi"

Lăng Hân ngồi vào ghế kế bên Lăng Huyền cả hai nói chuyện riu rít không ngừng. Đương nhiên Lăng Hân cũng không ngu ngốc khai ra mình là trốn đến đây.

"Hân Nhi muội chịu khổ nhiều rồi. Sau này có việc gì cứ đến tìm đại ca. Đại ca luôn chào đón muội"

Lăng Hân cười cười uống ngụm trà.

"Đại ca huynh đi chu du mấy năm rồi rốt cục đã tìm được đại tẩu về cho muội chưa." _ Nàng cười gian hời.

Mặt Lăng Huyền bỗng chốc đỏ lựng lên. Hắn ho khan hần giọng.

"Đại ca muội đương nhiên đã tìm được đại tẩu cho muội rồi. Chuyện này muội còn phải lo sao"

"Thật vậy? Huynh kể một chút về đại tẩu đi."

"Đại tẩu của muội tất nhiên rất đẹp. Nàng nấu ăn rất ngon còn giỏi võ nữa. Nàng ấy tên là Bách Lý Đình Lan."

"Muội muốn gặp đại tẩu "

"Được"

Vậy là hai anh em nhà họ Lăng ly khai nhà trọ đi tìm Bách Lý Đình Lan.

_____ Tuyến phân cách _____

Quay lại với nữ chính của chúng ta nào.

Tại một phòng trọ sang trọng có hai thân ảnh đang ngồi say sưa trên giường. À không nói đúng ra thì chỉ có một người ngủ thôi.

Lãnh Thiên Kỳ nằm nghiêng mình một tay chống đầu nhìn nàng.

Hắn đưa tay vén tóc ra, chăm chú nhìn gương mặt xinh đẹp của nàng.

Nhìn một hồi hắn lại xoa xoa má nàng. Xúc cảm mềm mại khiến hắn không nỡ buông tay, tiếp tục khi dễ mặt phần nộn.

Nàng đang ngủ ngon bị cảm giác nhột ở mặt làm cho tỉnh giấc.

Đôi mi cong run run rồi hé mở ra một đôi mắt hạnh long lanh còn chưa tỉnh ngủ hẳn.

Thấy hình ảnh Lãnh Thiên Kỳ mờ mờ trước mặt nàng còn tưởng mình nhìn nhầm cơ.

Đến khi xoa mắt mấy lần vẫn là bán mặt đáng ghét của Lãnh Thiên Kỳ nàng liền vỗ bay cái tay thói của hắn rồi kéo chăn lên trước ngực lúi về phía sau làm tư thế phòng thủ. Miệng cũng không quên mắng.

"Đồ biến thái nhà người sáng sớm lên vào phòng ta làm gì"

Bởi vì thật lú quá nhanh nên nàng bị vấp phải chân, mắt đã chuẩn bị ngã ngửa.

Lãnh Thiên Kỳ thấy vậy hết hồn. Hắn nhanh chóng giữ nàng lại.

"Nàng thật là. Ta có làm gì nàng đâu chứ" _ Hắn nhẹ giọng trách khừ.

"Đồ biến thái ta hỏi người vô phòng ta làm gì mà. Còn nữa buông ta ra coi" _ Nàng quấy đạp. Chấn gối bay tứ tung.

"Nàng quên rồi sao?" _ Hắn cố tình thổi hơi vào tai nàng.

Nàng bị nhột liền mạnh tay đẩy đầu hắn ra.

Nhớ ra chuyện hôm qua nàng a một tiếng. Nhưng ngay lập tức sắc mặt nàng đen lại.

"Tay người đang để ở đâu đó "

Lãnh Thiên Kỳ lúc này mới thấy hóa ra tay trái hắn nẩy gờo dễ ngay....mông nàng.

Mặt hắn đỏ lên với vàng buồng tay.

Nàng nhân cơ hội này đạp một cước vào ngực hắn rồi chuẩn đi rửa mặt thay đồ sau bình phong.

Lãnh Thiên Kỳ chỉ biết cười khổ xoa chỗ bị đạp.

Nàng thay đồ cột tóc xong đi ra không thấy ai còn tưởng hắn đi rồi. Nàng mừng muốn khóc, chuẩn bị tung hô mở tiệc thi cửa phòng mở ra.

Lãnh Thiên Kỳ từ bên ngoài đi vào. Trên tay còn bung theo đồ ăn.

"Nương tử vì phu mang đồ ăn sáng đến cho nàng đây. Nào a"

"Mắc ới" _ Nàng cau mày nói bất quá thấy đồ ăn được đưa đến bên miệng nàng vẫn há miệng ăn.

"Đêm qua chi ngủ chung giường thôi làm sao hôm nay nàng lại mắc ới như người mang thai thế"

Đồ ăn chưa kịp nuốt xuôi nữa đã phun ra. Nàng mở mắt to hết cỡ trừng hắn. Đôi lại là khuôn mặt cười hề hề vô tội của hắn.

"Đồ vô si" _ Nàng nằng. Trong lòng lại là hét dừ dột; *Tại sao trước giờ nàng không phát hiện ra hắn lại có bản mặt vô si này chứ. Rốt cuộc nàng là đạphải thứ vângì mà rơi vào tay tể đầnghét này vậy chứ.*

Suốt bữa cơm hắn chuyên chú dứt cơm cho nàng. Nàng dùng hết sức bình sinh mà trừng hắn.

Ăn xong hắn còn chu đáo lau miệng cho nàng. Nàng không thèm nhìn hắn mà đi ra ngoài.

Nhưng mà nàng đi đâu hắn cũng đi theo ở đằng sau. Cuối cùng chịu không được nữa nàng quay lại quát.

"Người đi theo ta làm gì"

"Nương tử đi đâu vì phu đi theo đó" _ Hắn trả lời như là việc đương nhiên.

Hết nói nổi nàng cũng không cần hắn nữa.

Nàng đi vào tửu lâu lần trước đã gặp bọn Đình Lan. Đình Lan có nói bọn họ thường xuyên đến đây nên nàng muốn vào xem thử.

Quả nhiên chủ quán nói các nàng đang ở lầu trên. Nàng vui vẻ đi lên lầu.

Thấy bọn họ từ xa nàng đã hô.

"Tiểu Lan. Mọi người sáng hảo"

Lúc này nàng mới phát hiện ngồi chung còn có hai người lạ mặt.

"A Tiểu Vy đây là Lăng Huyền và muội muội hắn Lăng Hân. Đây là bằng hữu mới của ta. Nàng tên là Lâm Tuyết Vy"

Nam nhân lần da hơi rậm rể. Hắn sở hữu đôi mày rậm và cặp mắt xéch màu nâu. Mũi cao thẳng. Môi mỏng hé ra.

"Hân hạnh làm quen Lâm cô nương "

"Hân hạnh làm quen. Ta là Lăng Hân" _ Nữ nhân nọ cũng lên tiếng chào hỏi.

Nàng ta một thân lam y mềm mại như nước. Làn da trắng trẻo. Đôi mắt nâu nàng theo một chút gì đó buồn buồn. Mấy lá liễu. Mũi nhỏ cao cao. Đôi môi mỏng nước được tô nhẹ một lớp son. Quả là một tiểu mỹ nhân.

"A chào ta là Lâm Tuyết Vy, mới quen Tiểu Lan hôm qua thôi"

Sau đó lại quay sang Đinh Lan, nằng cười gian.

"Tiểu Lan ngại với Lăng công tử là có quan hệ gì? Sao ta thấy ngại đó mặt vậy "

Nàng để ý thấy khi Đinh Lan nói đến Lăng Huyền thì mặt bỗng đỏ lên một cách khả nghi.

"Bọn...bọn ta...không có gì hết..." _ Đinh Lan lắp bắp.

Những người khác thấy vậy cũng không lên tiếng giúp, hoàn toàn mang bộ dáng ngồi xem kịch.

"Vậy sao" _Nàng gật gù đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Nhưng nhanh chóng thay đổi bộ dáng, nằng cười nham hiểm tiến sát Đinh Lan.

"Không phải là phu quân tương lai của ngươi hả?"

Mặt Đinh Lan đỏ lên như quả cà chua. Lắp bắp nói không nên lời.

Đinh Lan đang bối rối không biết làm sao thì nhìn thấy Lãnh Thiên Kỳ.

"A kia là ai vậy? "

Văng Đinh Lan đã thành công thoát khỏi hiểm nguy.

Lúc này mọi người mới để ý đến nam nhân đứng sau lưng nàng.

Hắc y đen tuyền. Đôi mắt hổ phách vẫn luôn nhìn nàng chăm chú. Mũi cao thẳng. Mây kiếm tinh tế. Mỗi mòng hơi nhếch lên. Cả người toát ra khí chất mạnh mẽ lạnh lùng của vương giả. Khiến người ta không dám đối diện trước hắn.

Nghe Đinh Lan hỏi, mới Lãnh Thiên Kỳ nâng lên thành một vòng cung xinh đẹp. Hắn dang tay chuẩn xác kéo nàng vào lòng mình. Lãnh Thiên Kỳ đặt một nụ hôn ôn nhu lên trán nàng, mạnh mẽ tuyên bố,

"Ta là phu quân của nàng"

Mọi người chấn động chưa kịp tiếp thu hết.

Còn nàng? Nàng đã... chết đứng luôn rồi còn đâu.

Hắn có chứa đường sống cho nàng không vậy huhuhu...

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lành Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Anh hùng khó qua ải mỹ nhân

"Ta là phu quân của nàng "

Mọi người chấn động chưa kịp tiếp thu hết.

Còn nàng? Nàng đã... chết đứng luôn rồi còn đâu.

Hắn có chứa đường sống cho nàng không vậy huhuhu...

Nhất thời không khí trở nên im lặng. Mọi ánh mắt đổ dồn lên người nàng.

Nàng cảm thấy mình sắp bị nhìn tới thủng luôn rồi.

Mắt hạnh xoay chuyển. Mỗi nở nụ cười giảo hoạt. Nàng kéo bọn Đinh Lan lại thành một cụm, thần thần bí bí nói:

" Suyt. Để ta nói nhỏ cho nghe. Thật ra hắn là hoa khôi của một tiểu quan quán. Ta tình cờ đi ngang qua thấy hắn đáng thương nên mới chuộc về. Ai ngờ hắn nhất kiến chung tình với ta, cứ bám theo ta và tự xưng là phu quân của ta. Khiến ta đây thật khổ đã sắp gả tới rồi còn không ai dám cưới về.Haizz... Nhìn đi đa ta có nếp nhăn rồi đây này" _ Dứt lời nàng còn thờ dãi đưa tay nâng khuôn mặt chỉ có tí nếp nhăn nào cho bọn họ coi.

Nhìn khí chất bất phàm của người nam nhân tự xưng là phu quân nàng bọn họ đương nhiên biết đây chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường. Bất quá thấy nàng diễn sâu vậy vẫn không nhận được mà bật cười.

Tuy nàng xi xầm rất nhỏ nhưng Lãnh Thiên Kỳ là người luyện võ há lại không nghe được. Chỉ thấy trán hắn nổi đầy gân xanh nhưng miệng lại nở nụ cười. Không hiểu sao nàng rợn hết cả người.

"Nàng vừa nói gì? Hửm?" _ Hắn đi sát mặt vào nàng, cười càng lúc càng tươi.

Nàng hơi lùi lại chuẩn bị phóng đến sau lưng Bách Lý Đinh Lan trốn.

Nhưng mà Lãnh Thiên Kỳ làm sao nhìn không ra hành động của nàng. Hắn nhanh như chớp kéo tay nàng lại. Cứ thế hắn Thiên Vy đáng thương bị Lãnh Thiên Kỳ ôm chặt trong ngực.

"Nàng còn muốn trốn tránh? " _ Lãnh Thiên Kỳ nhìn nàng cười tà mị. Nụ cười kia rơi vào mắt nàng như nụ cười của con sói nhìn thấy con mồi, muốn bao nhiêu đáng sợ lên có bấy nhiêu.

Nàng nuốt nước bọt một cái, dù hơi sợ nhưng vẫn cứng đầu không thêm thừa nhận mà quay mặt nhìn chỗ khác.

Hắn xoay lại nhìn bọn Đinh Lan.

"Tại hạ là phu quân của nàng, Dạ Thiên Kỳ" _ Lãnh Thiên Kỳ lạnh lạnh giới thiệu.

Nàng ở một bên giọng bâu môi thì thầm: " Là ngại ép hôn ta chứ bộ"

Ngay tức thì bên má nàng truyền đến cảm giác đau.

"Nàng còn bướng bỉnh " _Lãnh Thiên Kỳ nheo má nàng, hung ác nói đồng thời tay cũng gia tăng lực đạo.

Nàng bị đau muốn chống cự lại không ngờ hai tay nàng đã bị Lãnh Thiên Kỳ giữ chặt.

Vậy là nàng giờ có trắng đầu hàng, xuống nước năn nỉ hắn.

"A u...đau đau. Tha cho ta đi mà. Ta hứa sẽ ngoan ngoãn huhu" _ Thấy hắn còn chưa dừng tay nàng cắn răng ngọt ngào kêu. Ngọt đến mức nàng muốn rớt hết da gà a.

"Phu quân ~ Vy Nhi đau ~ " _ Song song với lời nói là hiệu ứng điện xuất thần thánh. Môi đỏ mím lại. Mắt to long lánh lệ. Trông đáng thương vô cùng nhường nhân nhìn vào chỉ muốn ôm vào lòng bảo hộ, yêu thương.

Lãnh Thiên Kỳ nghe được một tiếng phu quân đã vui đến bay lên chín tầng mây. Lúc này bị bộ dáng của nàng làm cho đau lòng.

Lãnh vương uy danh lẫy lừng nào đó đã gục dưới ái mỹ nhân. □

Hắn lau khô mắt nàng rồi xoa má giúp nàng giảm đau.

"Chỉ cần nàng sau này ngoan ngoãn nghe lời ta sẽ không phạt nữa " _ Lãnh Thiên Kỳ ôn nhu dỗ dành.

Nghe vậy nàng gật đầu như gãi tôi.

Bọn người Bách Lý Đinh Phong, Bách Lý Đinh Lan, Tư Mã Huân, Lăng Huyền và Lăng Hân này giờ hoàn toàn bị xem như không khí.

Bọn họ cũng từng người giới thiệu.

"Không biết Dạ công tử đây là người từ nơi nào tới? " _ Bách Lý Đình Phong lời nói tựa như bình thường giao tiếp nhưng thật ra là đang thăm dò "Dạ Thiên Kỳ". Từ người " Dạ Thiên Kỳ " toát ra hơi thở cường giả cùng loại lạnh lẽo ánh mắt. Hắn biết " Dạ Thiên Kỳ" này chắc chắn không phải là nhân vật tầm thường. Cái tên " Dạ Thiên Kỳ " kia rất có khả năng là tên giả.

" Tại hạ là người từ kinh thành đến. Mong Bách Lý công tử sau này giúp đỡ " _ Nói là giúp đỡ nhưng Lãnh Thiên Kỳ không hề có vẻ mặt nhờ vả. Vẫn là lạnh lùng nói chuyện.

Giống như người này vừa ôn nhu nói chuyện với Hàn Thiên Vy và người bây giờ không phải cùng một người vậy.

Bách Lý Đình Phong sao? Quả nhiên không hổ là người của Bách Lý gia. Năng lực quan sát thật tốt. Hắn thực tán thưởng người này.

Nghe đến từ kinh thành hai người huynh muội nhà họ Lăng có nhìn lướt qua Lãnh Thiên Kỳ và nâng một chút nhưng rất nhanh đã thu hồi ánh mắt.

" Vậy à..." _ Bách Lý Đình Phong nhấp một ngụm trà, mắt vẫn không rời khỏi hai người.

" Dạ Thiên Kỳ " thân phận chắc không hề nhỏ. Nhưng mà nếu hắn("DTK") và Lâm Tuyết Vy dám làm tổn hại Lan Nhi hắn (BLDP) chắc chắn không tha cho họ.

Từ Mã Huân và Lăng Huyền cũng là người trong gang hồ đương nhiên hiểu Bách Lý Đình Phong nghĩ gì. Với lại cứu nhân của Bách Lý gia không ít.

Nhất thời mọi người rơi vào im lặng. Bầu không khí trở nên trầm trẫm nặng nề đến khó thở.

Bách Lý Đình Lan lên tiếng phá vỡ bầu không khí ;

" Tiểu Vy người có phu quân sao không nói với ta "

" Ta đã nói là ta bị ép buộc thành thân mà. Người thấy ta tới đây giống như là đến xem đại hội võ lâm nhưng thực sự ta là đào hôn đến đây đó " _ Nàng liền giải thích.

Sau đó ba người nâng, Đình Lan và Lăng Hân cùng nhau trò chuyện rất vui vẻ. Nàng có thêm được bằng hữu mới đương nhiên rất cao hứng. Ba người nói chuyện từ trưa cho đến chiều. Bốn người nam nhân lâu lâu cũng giả nhập nói vài câu.

Mà nàng từ đầu tới cuối đều ngồi trong lòng Lãnh Thiên Kỳ. Hắn cứ ôm nàng vậy không buông khiến Đình Lan và Lăng Hân cứ nhìn nàng bằng ánh mắt ám muội.

" Tiểu Vy ta thấy người và Dạ công tử quả thật là cặp phu thê mặn nồng nha " _ Đình Lan trêu ghẹo.

" Đúng vậy " _ Lăng Hân vốn là người lãnh đạm ít nói vậy mà cũng xen vào một câu.

Nàng định phản bác thì phía sau lưng vang lên giọng nam nhân có phần quen thuộc,

"Từ ca, Vy Nhi sao.....Hân... Nhi.. " _ Lãnh Minh Hạ thấy được Lãnh Thiên Kỳ và Hàn Thiên Vy liền bước tới định hỏi họ làm sao lại ở đây. Lời nói còn chưa nói hết thì hắn nhìn thấy nàng(LH) người nữ nhân đã trốn tránh hắn mà chạy đến đây. Cái tên Hàn Nhi thoát ra từ miệng Lãnh Minh Hạ run run xen đầy kích động và vui mừng.

Lăng Hân vốn là lãnh đạm vẫn đạm khinh phong vậy mà lúc này nhìn thấy dung mạo người mới đến liền bị mất kiểm soát. Ly trà trên tay cũng bị rơi bể. Đôi mắt u buồn kia gọi lên từng đợt cơn sóng.

Lăng Hân chuyển mắt nhìn chăm chăm Lãnh Thiên Kỳ và Hàn Thiên Vy, trong lòng rối như tơ vò. Hóa ra bọn họ chính là Lãnh vương và Lãnh vương phi. Nghĩ đến Lãnh vương phi xinh đẹp thông minh lại dễ gần trong lòng nàng chua xót.

"Ta về trước " _ Lăng Hân lạnh lùng để lại một câu rồi quay lưng rời đi.

Lãnh Minh Hạ kích động muốn giữ nàng lại nhưng đều bị Lăng Huyền chặn lại.

Hàn Nhi tuy không nói với hắn (LH) nhưng hắn đều biết rõ. Hàn Nhi vì Lục vương gia này đã chịu không ít tổn thương.

" Vương gia ngày không nên đuổi theo". Đây là nói với Lãnh Minh Hạ. Sau đó Lăng Huyền nhìn Đình Lan,

" Lan Nhi ta cũng về trước. Hẹn khi khác gặp "

Đối với bọn họ gạt đầu một cái rồi rời đi theo hướng của Lăng Hân.

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 34

Lăng Hân và Lăng Huyền đi rồi để lại Lãnh Minh Hạ cô đơn nhìn theo. Ánh mắt hắn buồn buồn không hay cười như mọi lần nữa.

Nàng nhìn Lăng Hân, Lăng Huyền lại nhìn Lãnh Minh Hạ đang đứng im không nói gì. Hừm mấy người này chắc chắn có gian tình.

* 1 phút suy nghĩ *...OMG! Không lẽ là tình tay ba ☐

Đang lúc trí tưởng tượng của nàng bay cao bay xa và muốn bay luôn thì Lãnh Thiên Kỳ cốc đầu nàng một cái.

" Lại nghĩ bậy gì đó "

" Người ta có nghĩ gì đâu..." _ Nàng nhỏ giọng phủ nhận nhưng mắt lại nhìn xuống chân.

Lãnh Thiên Kỳ thôi không chọc nàng nữa. Hắn tự rót cho mình và nàng một tách trà, cầm lên từ từ thổi. Đến khi trà nguội vừa uống hắn mới đưa đến bên môi nàng. Nàng liền uống hết phần nửa.

" Lục đệ không biết đệ đến Lạc Vân thành này để làm gì " _ Vẫn là loại khí chất lạnh lùng băng lãnh đó. Có vẻ như ngoài nàng ra thì đối với bất cứ ai Lãnh Thiên Kỳ cũng đều băng lạnh đối xử.

" Đệ... đệ đến tìm Hàn Nhi về. Nàng ấy là nương tử của đệ " _ Lãnh Minh Hạ hơi ấp úng rồi cũng nói ra. Khi nhắc đến Lăng Hân đáy mắt Lãnh Minh Hạ hiện lên nồng đậm hạnh phúc và yêu thương.

Đúng vậy nàng là nương tử của hắn. Dù nàng có đi đâu thì thân phận người của Lục vương phủ vẫn sẽ dán trên người nàng.

Nghĩ đến đây Lãnh Minh Hạ càng thêm vui vẻ.

Lãnh Thiên Kỳ nhìn vào mắt Lãnh Minh Hạ ánh mắt của Lãnh Minh Hạ khi nhắc đến Lăng Hân chính là ánh mắt của nam nhân dành cho người mình yêu.

Hừm Lục đệ có người trong lòng thì càng tốt, không cần nghĩ đến Vy Nhi của hắn.

Mọi Lãnh Thiên Kỳ hơi cong lên. Hắn đưa tay cầm lấy tách trà nàng vừa uống được phần nửa kia đưa lên môi rất tự nhiên uống hết.

Nàng tròn mắt há mồm. Không phải Lãnh Thiên Kỳ lãnh khốc vô tình ưa sạch sẽ sao? Làm sao hắn lại uống tách trà của nàng. Bộ không ai dạy hắn hãy nhận yêu thương đừng nhận vì khuôn sao?

Nhưng mà nàng biết tên này rất cứng đầu. Quả thật chính là tảng đá cứng ngắt nói cũng không nghe. Nàng đôi lúc chú ý sang Lãnh Minh Hạ.

" Người và Lăng Hân là như thế nào? " _ Nàng nhìn chăm chăm Lãnh Minh Hạ.

Bách Lý Đình Lan cũng kéo ghế lại gần.

Lãnh Minh Hạ đành phải kể đầu đuôi mọi chuyện.

" Thật cảm động... không ngờ cũng có người có cùng chí hướng với ta, dám trèo tường bỏ chồng " _ Lần sau có bỏ nhà đi chơi nàng nhất định sẽ rủ Lăng Hân đi cùng.

Một đám người cháy hắc tuyến; Người cảm động là chuyện này sao?!

(Gã; Ủa bản thân không lo cầu phúc cho người ta ☹)

Giới thiệu chương sau ;

Lãnh Thiên Kỳ áp nằng lên giường, cười tà hỏi;

" Nằng nói xem ta có nên ăn nằng luôn không "

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khố Cực Sủng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 35

Nằng bị Lãnh Thiên Kỳ xách một đường về phòng. Rầm một cái cánh cửa đáng thương bị hấn thô bạo đóng lại (Khụ... nói đúng hơn là bị hấn đập) phòng chừng đã bị nội thương.

Hấn áp sát nằng lên giường.

Gương mặt điển trai lúc này bị một tầng mây đen gi dổ bao phủ. Khóe miệng hấn cong lên một nụ cười nửa miệng kết hợp với gương mặt đen đen kia méo hiểu sao nằng thấy... ghê ghê cứ như nụ cười của mấy tên sát nhân i.

Nghe thế nằng đánh một cái rùng mình, bất giác lùi về sau. Chính là càng lùi thì Lãnh Thiên Kỳ càng tiến lại gần. Được một lát rồi cuộc nằng cũng đụng tới góc giường hết chỗ lùi.

Nhưng chưa kịp để nằng mặc niệm cho mình Lãnh Thiên Kỳ đã dùng tay chế trụ hai tay nằng đồng thời kẹp chặt người nằng lại không cho gẩy gựa.

Hấn áp mặt sát mặt nằng, cười tà hỏi ;

" Nằng nói xem ta có nên ăn nằng luôn không "

Tuy là hấn đang cười nhưng nằng biết hấn đang tức giận. Cái nụ cười này của hấn làm nằng run cả người.

" Có...có thể... từ...từ chối sao?" _ Hấn Thiên Vy run rẩy hỏi.

" Không thể " _ Lãnh Thiên Kỳ ngay lập tức đáp.

Nghe hấn trả lời vậy nằng khóc không ra nước mắt, người run run. Hiên nhiên đã bị dọa sợ

Trời đất ơi hấn định "ăn" nằng thiệt sao. Nhìn cái mặt hấn không có vẻ gì là đùa a.

Vì thế mỗi nào đó không ngừng tụng niệm.

Nam mô a di đà phật, a men, hội đức chúa trời gì đó phù hộ con thoát khỏi kiếp nạn này huuu, con không muốn bị "ăn đầu, sẽ đau lắm nha huuu...

Lãnh Thiên Kỳ vốn dĩ rất tức giận hiện tại thấy bộ dạng sợ hãi của nằng làm cho bình tĩnh lại không ít.

Hấn buông tay ra, nhẹ nhàng xoa lưng nằng. Chính mình lại trầm thờ dài trong lòng. Hấn luôn đối nằng xuống tay không được.

" Được rồi đừng sợ, ta sẽ không làm gì nằng đâu "

Thấy vậy nằng liền gạt lấy chân chum vào lỗ đầu ra hỏi:"Thật không? "

Hấn liền gạt đầu ôm cả người lẫn chân vào lòng, nhẹ hôn lên đuôi mắt nằng.

" Hu làm ta hết hồn. Lúc này người nhìn y chang mấy tên biến thái trong phim truyền hình, ta cứ tưởng mình xong đời rồi chứ "

Nói xong chỉ thấy mặt Lãnh Thiên Kỳ có xu hướng đen hơn. Vì vậy kẻ nào đó gỡ đầu cười đến ngu ngốc.

" Haha...cái kia chẳng làm gì mà tự nhiên đáng sợ quá vậy?"

" Nằng còn nói nữa nếu ta không đến kịp nằng định nhìn hết thân thể Ngũ đệ luôn sao?"

Ách hình như quả thật là vậy...

Kẻ nào đó im lặng nhận tội.

Nhìn nằng cứ vô tâm vô tư như thể hấn chỉ biết thờ dài, đau khổ ni non:

" Nằng cứ như vậy ta biết làm sao đây. Ta yêu nằng nhiều như thế mà nằng lại không hiểu..."

Thấy hấn buồn bã vì mình không hiểu sao nằng cũng cảm thấy buồn. Có lẽ nằng nên mở lòng đón nhận hấn??? * nghiêng đầu -ing*

Nằng nhẹ nịu lấy vạt áo hấn sau đó đưa tay xoa đầu hấn an ủi.

" Kỳ đừng buồn nữa hay là chúng ta thử bồi dưỡng tình cảm đi. Ngày mai hai người chúng ta cùng đi chơi, thế nào?"

Lãnh Thiên Kỳ đẩy mắt xẹt qua tia hạnh phúc. Hấn nhìn tiểu nương tử của mình. Rồi cuộc thì nằng cũng đã biết quan tâm đến hấn rồi. Cái này xem như là bước tiến triển tốt.

Nhưng mà những lúc như thế này sao hấn không tranh thủ chút lợi ích nhỉ.

Ở góc độ nằng nhìn không thấy hấn cười gian một cái, lại cất giọng trầm nói:

" Cũng tốt. Chúng ta cũng nên bồi dưỡng tình cảm. Bây giờ ta muốn tắm nằng tắm cho ta đi"

" Ừ...hà!? Cái gì?"

"Nằng tắm cho ta" _ Chặt giọng trầm lạnh kết hợp với ánh mắt buồn làm nằng cảm thấy hấn chỉ đưa ra một yêu cầu bình thường không có gì là không hợp lý cả.

Nhưng mà sao nằng cứ cảm giác có cái gì đó không hợp lý ấy nhì!!!!???

Cảm giác như bị lừa hay sao ấy kì lạ thật...

*1 phút suy nghĩ *☐

"A..."

Rồi cuộc nằng cũng phát hiện ra. Hấn bảo nằng tắm cho hấn???

" Người tự tắm đi" _ Nằng đưa đẩy lí do.

" Ta không thể tự cọ lưng được " _ Hấn nói.

" Người nhờ người khác không được sao?" _ Nằng nhủ mày nhìn hấn.

" Ta không thích người ngoài đến gần " _ Hấn bình thản trả lời.

" Vậy Dạ Lãnh, Dạ Hân?"

" Bọn hân là nam nhân không nhẹ nhàng, chu đáo. Còn nữa, Vy Nhi nàng là nương tử của ta không phải sao? Chuyện này đáng lý nên do nàng làm " _ Dứt lời liền lôi nàng ra khỏi chốn, giúp nàng chỉnh sửa y phục cùng tóc tai.

" Chuẩn bị nước tắm " _ Hân lạnh lùng buông một câu, có vẻ là cho Dạ Lãnh và Dạ Hân.

Một lát sau mọi thứ đã chuẩn bị tốt. Hân bồng nàng ra phía sau bình phong, thả nàng xuống, chính mình lại cời sạch y phục.

Thấy thế nàng quay mặt đi chỗ khác không dám nhìn.

" Nàng tính đứng tại đó cọ lưng cho ta sao? " _ Giọng Lãnh Thiên Kỳ không còn lạnh như bình thường nữa mà pha chút yêu mị, nếu để ý kỹ sẽ thấy tâm trạng hân rất tốt.

Nghe hân gọi nàng đen mặt, vẫn không dám quay lưng lại. Nàng thò một chân ra thử thăm dò trước rồi mới từ từ mò lại gần bồn tắm

Bàn tay nhỏ bé mò trên thùng gỗ rồi cuộc cũng chạm vào lưng Lãnh Thiên Kỳ.

Nàng nghĩ nghĩ chung quy mình là người hiện đại mà, mắc mớ gì lại sợ mấy vụ này. Không phải chỉ là cọ lưng thôi sao? Cũng đâu phải chưa từng thấy.

Vì thế nàng liền mặt dày mày dạn vừa cọ cọ vừa đánh giá lần da Lãnh Thiên Kỳ.

Nàng thăm nghĩ Ưm... da phu quân nhà mình cũng thật tốt nha.

A phí phi...Nàng đang nghĩ cái gì a. Cái gì mà phu quân nhà mình???

Nàng lắc đầu cố xua đi mấy cái suy nghĩ ngu ngốc. Tiếp tục công cuộc cọ lưng đang dở.

Hân Thiên Vy; ta cọ, ta cọ này, cọ dọc, cọ ngang, cọ cho người chết lâm sàng hừ hừ dám hù dọa, khi dễ bọn cô nương.

Lãnh Thiên Kỳ: *híp mắt hưởng thụ*

Kết quả là nàng dùng nhiều sức nên mỏi hết cả tay còn hân lại rất vui vẻ.

Đang bực bội trả thù hân không được không ngờ hân còn ném thêm một quả lựu đạn.

" Xem rằng nhiệt tình như thế, sau này việc cọ lưng cho ta liền do nàng phụ trách vậy "

" Người... người... rút ra ngoài cho ta tắm"

" Chuẩn bị nước tắm cho Vương Phi"

Sau đó lại xoay qua nhìn nàng:

" Nàng có cần ta cọ lưng giúp không?"

"Cút" _ Nàng thâm trầm nói.

" Haizz...vậy lần sau chúng ta cùng tắm uyên ương " _ Hân thở dài, làm bộ nuối tiếc.

"CÚT" _ Âm thanh vang dội kèm theo đó là một cái ghế

Ầm

Cái ghế đáp ngay mặt tên tiểu nhị vừa bước vào phòng.

Còn Lãnh Thiên Kỳ? Hân đã chuồn mất dạng từ đời nào rồi.

Hihi Au chưa tính bán thật đầu các nàng~

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khóe Cực Sủng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Sáng hôm sau khi nàng đang ngủ thì cảm giác mặt nhột nhột. Có thứ gì đó di chuyển trên mặt sau đó dừng lại ở trên môi mềm.

Vì để tiêu diệt cái thứ cứ phá giấc ngủ của mình nàng liền há miệng cắn đồng thời mở to mắt ra trừng.

Chính là đập vào mắt nàng lại là Lãnh Thiên Kỳ??? Hừ tên này lúc nào cũng thích phá giấc ngủ của nàng. Nhưng mà...hân lúc này đang nằm nghiêng người mắt đối mắt với nàng. Chiếc áo khế hở lộ ra ản hiện là cơ ngực rắn chắc. Và quan trọng nhất là NANG ĐANG CẦN TAY HÂN A. Vì thế ngay tức khắc nha đầu nào đó liền nhả tay hân ra, cấp tốc lùi về phía sau.

"Ách...sáng hạo ha" _ Nàng không nhìn nhầm chứ...hân...trong mắt hân...cư nhiên nổi lên dục vọng?!!

Quá đáng sợ rồi a Ồ!!!

Quả thật vậy, Lãnh Thiên Kỳ vốn dĩ chỉ định nựng mặt nàng một chút. Chính là không ngờ càng sờ càng thích càng nhìn càng say mê. Vì thế hân vô thức phác họa từng đường cong trên gương mặt nàng. Đoạn chạm đến môi không ngờ rằng nàng sẽ há miệng cắn tay hân.

Cảm giác mềm mại ẩm ướt bao phủ lấy ngón tay hân cùng với một chút tê tê tạo thành một luồng điện chạy một mạch khắp người hân. Lúc này nàng mở mắt, một đôi mắt to tròn trong trẻo pha chút mê ly vì mới đây đập vào mắt hân sau đó đánh thẳng vào tim. Bộ dáng này của nàng khiến hân hận không thể lập tức khi dễ.

Lãnh Thiên Kỳ cảm thấy tim mình đập gia tốc, một ngọn lửa nóng vô cớ bén lên. Ánh mắt hân nóng rực nhìn nàng.

Ánh mắt của hân khiến trong đầu nàng vang lên một hồi chuông cảnh báo lớn. Vì thế nàng vô thức lùi về sau. Chính là Lãnh Thiên Kỳ rất nhanh hân một phát kéo nàng vào lòng ngực mình.

Sau đó một nụ hôn ôn nhu triển đầy tình ý diễn ra? Hân Thiên Vy bị hôn đến khó thở?

Hohoho sai, sai lắm luôn!!!

Sự thật là thế này. Tốc độ của Lãnh Thiên Kỳ quả thật nhanh nhưng núi cao còn có núi cao hơn. Nàng cư nhiên còn nhanh hơn hân. Không biết từ bao giờ nàng đã chụp được cái gối sau đó chặn trước môi.

Thấy mình hôn thất bại, Lãnh Thiên Kỳ có chút thất thần. Vì thế khiến cho món mồi ngon thành công tránh thoát.

Miếng mồi nào đó lao thẳng ra phía sau bình phong. Chỉ để lại một câu: " Ta rửa mặt trước "

Để lại một Lãnh Thiên Kỳ dục cầu bắt mẫn ở phía sau.

Lúc này, Dạ Hân vừa mới đem đồ ăn sáng vào thấy mặt vương gia nhà mình đen thui. Lại nghĩ đến vương phi nhà hân luôn cố ý muốn thoát khỏi vương gia... Ách không phải là đêm qua vương gia đòi lấy...mà vương phi không cho áy chứ? Dục cầu bắt mẫn? Dạ Hân bị ý nghĩ của mình khiến cho sắc nước miêng và cũng đồng thời khiến cho gương mặt Lãnh Thiên Kỳ càng đen hơn.

Gương mặt đen thui, môi mỏng lạnh lẽo cắt lén: " Dạ Hân, bỗng lộc ba tháng tới không cần lãnh, ngày mai người ra biển cương trợ giúp Dạ Kỳ rồi bảo Dạ Thương tới đây"

Sau đó Lãnh Thiên Kỳ liền bước vào sau bình phong, để lại Dạ Hân khóc không ra nước mắt.

Phía sau bình phong, nàng sau khi thoát khỏi ma trảo của Lãnh Thiên Kỳ liền ra sức bình ổn lại hơi thở cùng với trái tim đôi chút rung động của mình. Rung động? Ách cũng không biết có phải rung động không nữa. Chỉ là...hình như nó đập hơi nhanh hơn bình thường thì phải...

Mãi suy nghĩ, nàng không phát hiện Lãnh Thiên Kỳ đang đến gần mình. Cho đến khi chiếc khăn ướt chạm vào mặt nàng mới giật mình hồi hồn.

"A người vào từ khi nào?"

Lãnh Thiên Kỳ đang giúp nàng rửa mặt hân nhàn trả lời: "Vào từ lúc nàng thần tho tới bây giờ" Dù vậy tay hân vẫn loay hoay giúp nàng rửa mặt.

Có lẽ là lần đầu giúp người khác rửa mặt cho nên động tác của hân có vẻ vụng về. Nàng thấy hân giúp cũng lười phản kháng. Ai bảo bản tính nàng vốn lười a. Xem ra hân cũng được ý chứ.

"Có phải hay không Vy Nhi cảm thấy hơi hận vì đã không hôn ta"

Được rồi nàng xin rút lại câu nói vừa rồi. Tên này chẳng được gì cả. Toàn tật xấu, lúc này còn lòi ra tính lưu manh nữa.

Hân Thiên Vy phỏng mà giận dữ không thêm nhìn vị vương gia nào đó.

Hành động này vào mắt Lãnh Thiên Kỳ chỉ cảm thấy cực kì đáng yêu. Mỗi hân nhẹ câu lên, ánh mắt nhiễm ý cười.

"Vy Nhi nhà ta thật đáng yêu. Đến ta giúp chải tóc "

Nàng ngoan ngoãn làm theo lời hân nhưng vẫn không nhìn hân.

Một lát sau, trên đường xuất hiện một vị công tử hắc y, cực kỳ tuấn tú. Trên người hân luôn phản phát luôn hân chỉ cự người đến gần nhưng mà ánh mắt hân luôn dõi theo tiểu cô nương bên cạnh. Ánh mắt kia có thể chảy ra nước a. Mọi người thăm nghĩ không biết là cô nương nhà nào may mắn được vị công tử này để ý.

Thế nên bọn họ chú ý đến tiểu cô nương bên cạnh cũng chính là nàng. Tiểu cô nương mặc một bộ y phục xanh da trời. Tóc dài búi gọn đầu cài trâm bạc có lục lạc. Gương mặt thì trắng trẻo tinh xảo như búp bê. Nhưng hình như nàng đang giận dữ thì phải. Đôi mày nàng chau lại, cái má phồng lên đáng yêu cực.

Hình ảnh khiến mọi người chạy theo mạch suy nghĩ khác chính xác hơn. A u hóa ra là đôi phu thê nhỏ giận nhau.

Có vị đại thẩm can đảm cười cười với Lãnh Thiên Kỳ, tay đưa cho hân một cây kẹo đường và túi bánh.

"Vị công tử này, ta thấy nương từ người giống như đang sinh khí. Mau tới mua một cây kẹo đường một túi bánh quế hoa đỏ nương từ đi thôi"

Lãnh Thiên Kỳ không từ chối, hân nhận lấy rồi nhanh chóng trả bạc. Sau đó cất bước thật nhanh đuổi theo nàng, hân thật sợ tiểu nương từ lần nữa biến mất khỏi tầm mắt mình.

Hân đuổi túi bánh và kẹo vào tay nàng sau đó lại im lặng đi theo. Nhưng nàng ngoài cử đi thẳng mãi cũng chẳng có động thái gì khác. Mọi khi nàng được ra phố đều rất năng động, hết ngó đồng lại ngó tây thật sự như chim non vỡ tổ.

Mãi suy nghĩ, tới khi nhìn lại thì cảnh tượng trước mắt khiến hân hốt hoảng.

Nàng lúc này đang đứng giữa đường mà từ xa một chiếc xe ngựa đang lao rất nhanh đến.

Tên xa phu liên tục quát roi vào con ngựa, miễn hết lóng.

"Tránh ra. Tránh ra!"

Mọi người đều giật mình nhao nhao tránh đường. Chỉ có mình nàng còn thờ thần đi ra. Có vẻ như nàng còn chưa nhận ra nguy hiểm

Đúng vậy, nàng lúc này đang mãi suy nghĩ. Nàng phát hiện chính mình giống như có những cảm giác khác lạ đối với Lãnh Thiên Kỳ. Nàng giống như...giống như đang rung động trước hân... Không được nàng không thể thích hân được. Nàng...thật sợ...thật sợ sợ khi mà nàng thật sự trao tâm cho hân rồi hân lại bỏ rơi nàng. Nàng sợ sau này hân cũng sẽ giống như những nam nhân thời đại này, tam thê tứ thiếp rồi quạnh quẽ nàng. Nàng sợ rất sợ...

Nàng cứ bận rộn với suy nghĩ của mình mà không hề để ý xung quanh. Chiếc xe cứ lao thẳng tới với tốc độ nhanh, lúc này Lãnh Thiên Kỳ không thêm suy nghĩ hân nhảy ra ôm nàng. Cả hai lần một đoạn trên đất, bấy giờ mới khiến nàng bừng tỉnh.

Trước mặt nàng là khuôn mặt tuấn mĩ của hân. Chưa kịp để nàng ngắm kỹ hân đã ôm nàng dậy. Sau đó hân xoay nàng một vòng nhìn lên nhìn xuống thật kỹ.

"Nàng có sao không? Có bị thương ở đâu không? Có thấy đau ở đâu không?"

Hân cứ như thế quan tâm nàng khiến nàng thật sự rất cảm động. Rõ ràng lúc này hân ôm nàng, bảo hộ nàng như thế nếu có bị thương thì người nên bị thương là hân mới đúng. Nàng muốn mở miệng hỏi hân có bị thương hay không. Nhưng mà những cảm xúc cứ rối loạn, cảm động, lo lắng, tự trách...khiến nàng không thể mở miệng được.

Bất giác nàng lại muốn khóc, muốn nhào vào lòng người trước mặt mà khóc thật to một trận và nàng đã thật sự làm vậy.

Người mình yêu đột ngột lao vào lòng khiến Lãnh Thiên Kỳ có chút không thể tin được bởi nàng trước giờ chưa từng chủ động thân cận hân. Nhưng mà chưa kịp để hân vui mừng thì đã bị tiếng khóc thút thít của nàng kéo về thực tại.

Nàng ở trong lòng hân khóc khiến một người trước nay luôn lạnh lùng như hân lần đầu tiên thấy bối rối. Hân ngoài giúp nàng vuốt lưng cùng với luôn miệng "Ngao không cần khóc. Đừng sợ có ta ở đây rồi" thì không biết làm gì khác. Ánh mắt nhìn nàng mang theo tia đau lòng.

Ai ngờ hân không nói thì thôi nói càng khiến nàng khóc lớn hơn. Lãnh Thiên Kỳ luống cuống hết cả tay chân.

Đột nhiên có kẻ không sợ chết lên tiếng:

"Là kẻ nào không có mắt dám can đường bắt đại gia"

(Gã: Amen! Chương sau người sẽ không thấy ánh mặt trời đâu "đại gia" à)

Sau bao năm ở ẩn Au đã quay trở lại và lợi hại hơn xưa các nàng à hìhì~~~

Bạn đang đọc truyện *Vương Gia Lãnh Khốc Cực Sùng Tiểu Vương Phi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.